

MAURICE
BARBANELL

THIS IS
SPIRITUALISM

Dit is Spiritualisme

Maurice Barbanell

Voor het eerst gepubliceerd in 1959

Spiritual Truth Press: ISBN: 0 85384 108 X

Namens de Academie voor Mediumschap:

Uitgeverij: Karel Besseling

Flevolaan 42, 1411 KD, Naarden

Tel.: 035-6942458

E-mail: karel@karelbesseling.nl

www.karelbesseling.nl en www.josegosschalk.nl

VOORWOORD BIJ DE NEDERLANDSE VERSIE

Het is een voorrecht een vertaling te mogen uitbrengen van dit prachtige boek over mediumschap van Maurice Barbanell (1902 – 1981).

Veel mensen die zich met mediumschap bezighouden, kennen Maurice Barbanell als een van de beste trancemediums ooit; en zij kennen de twaalf boeken die daarover verschenen zijn via welke zijn gids Silver Birch zijn wijsheid en waarheid met betrekking tot de Spirituele Wereld en onze wereld kon laten schijnen. Silver Birch sprak meer dan 50 jaar achtereen via Maurice als trancemedium.

Er is echter nog een andere kant aan Maurice Barbanell: hij was een uitstekende journalist en - ook van daaruit - zeer geïnteresseerd in mediumschap. Hij reisde de hele wereld af om fysiek mediumschap te onderzoeken en erover te publiceren. Door het niveau van zijn werk in dit opzicht werd hij toegelaten in privé-seancekringen, die normaal gesproken gesloten zouden blijven voor bezoekers, zoals bijvoorbeeld de seancekring rond het Amerikaanse medium Ethel Post-Parrish waar hij de uitzonderlijkste fysieke materialisaties zag. De beste fysieke mediums ter wereld, waaronder Gladys Osborne Leonard, Estelle Roberts, Helen Hughes, Helen Duncan, Geraldine Cummins, heeft hij aan het werk gezien en over gepubliceerd in zijn boeken.

Hij publiceerde *The Trumpet Shall Sound* (1933), *Across the Gulf* (1940) en *He Walks in Two Worlds* (1964). Zijn mooiste boek is mijns inziens echter *This is Spiritualism* (1959). Maurice neemt ons in dit boek mee om alle hoogtepunten te laten zien die hij in zijn leven heeft mogen meemaken met betrekking tot mediumschap en met name fysiek mediumschap. Hij laat ons nooit vertoonde foto's zien van wat de Spirituele Wereld kan doen in seances en deelt zijn ervaringen. Een buitengewone bron van kennis komt zo tot ons.

Maurice werd ook bekend doordat hij in 1932 *The Psychic News* oprichtte, een krant over mediumschap. Hij deed dat samen met een andere journalist, Hannen Swaffer, en met Arthur Findlay, die ook zeer geïnteresseerd waren in onderzoek naar mediumschap.

Wij willen een ieder bedanken die meegewerkt heeft aan de totstandkoming van de vertaling van dit boek. We danken in het bijzonder Diana English, die het boek vertaald heeft en Arjen Kee die deze vertaling gecheckt heeft. Ook bedanken we Jan-Jacob Straathof die de foto's erin verwerkt heeft.

Verder bedanken we de Spiritual Truth Press die toestemming gaf voor de vertaling en voor het overnemen van de foto's.

Namens de Academie voor Mediumschap,

Karel Besseling en José Gosschalk

HOOFDSTUKINDELING

	Voorwoord bij de Nederlandse vertaling	pag. 3.
	Hoofdstukindeling	pag. 4.
	Voorwoord bij de Engelse versie	pag. 5.
Hoofdstuk 1.	Voorbij de vijf zintuigen	pag. 9.
Hoofdstuk 2.	Ons leven na de dood	pag. 15.
Hoofdstuk 3.	Stemmen uit de Spirituele Wereld	pag. 19.
Hoofdstuk 4.	Segrave bewijst zijn voortbestaan	pag. 26.
Hoofdstuk 5.	Lot van ontdekkingsreiziger is opgelost	pag. 33.
Hoofdstuk 6.	Seance-antwoord op een gebed	pag. 39.
Hoofdstuk 7.	Waarnemen van spirits	pag. 44.
Hoofdstuk 8.	Wanneer een medium in trance is	pag. 53.
Hoofdstuk 9.	Van zelfdoding gered	pag. 57.
Hoofdstuk 10.	De bewegende vinger schrijft	pag. 67.
Hoofdstuk 11.	Mediums worden geboren	pag. 78.
Hoofdstuk 12.	In steen geschreven	pag. 89.
Hoofdstuk 13.	Permanente bewijzen van overleving	pag. 94.
Hoofdstuk 14.	Cadeaus uit het voorbije	pag. 97.
Hoofdstuk 15.	Edgar Wallace komt terug	pag. 105.
Hoofdstuk 16.	Ze genezen de 'ongeneeslijken'	pag. 109.
Hoofdstuk 17.	Diagnoses van een overleden arts	pag. 119.
Hoofdstuk 18.	De wetten van de zwaartekracht trotserend	pag. 128.
Hoofdstuk 19.	Handtekening van spirit	pag. 132.

Dit is Spiritualisme

VOORWOORD BIJ DE ENGELSE VERSIE

Wat zijn mijn kwalificaties voor het schrijven van een boek met deze titel? Het gaat immers om een onderwerp dat als zeer controversieel wordt gezien en doorgaans gemengde gevoelens oproept.

Ik ben een overtuigd spiritualist aangezien een leven na de dood, zonder twijfel, bewezen is voor mij. Dit is niet omdat de wens de vader van de gedachte is. In zevenendertig jaar tijd heb ik getuige mogen zijn van buitengewone spirituele verschijnselen welke, naar mijn mening, maar één verklaring hebben. Ze werden veroorzaakt door de intelligentie van individuen die niet meer in een fysiek lichaam leven.

De laatste 25 jaar heb ik een bevoorrechte positie gehad. Als redacteur van twee spirituele tijdschriften werd ik uitgenodigd voor vele seances die normaliter niet toegankelijk zijn voor het gewone publiek. Omdat ik in staat was om het bewijs van een leven na de dood te kunnen publiceren, en daarmee te laten zien wat onder geschikte omstandigheden bereikt kan worden, werd mijn aanwezigheid daar mogelijk gemaakt.

Ik begon mijn onderzoek naar het Spiritualisme (een religie die zich bezighoudt met psychisch en mediamieke verschijnselen) als een scepticus met een vooringenomenheid die neigde tot ongelooft. Mijn moeder was een zeer gelovige vrouw met een orthodoxe kijk op zaken. Mijn vader daarentegen was een atheïst. Al vanaf mijn jeugd hoorde ik mijn ouders constant discussies voeren over de voor- en nadelen van religie, zonder dat zij het eens werden. Deze jaren van het aanhoren van verdeeldheid hadden tot gevolg dat ik eerst een atheïst was en later, in mijn tienerjaren, een agnost. Mijn perspectief was schaamteloos materialistisch. Mijn ambitie was om een succesvolle commerciële carrière na te streven en een fortuin te verdienen. Het lot had echter andere plannen.

Zevenendertig jaar geleden was ik de secretaris van een sociëteit voor literaire debatten waarbij de sprekers veelal beroemde auteurs waren. Het was een van mijn taken om te garanderen dat we een goede discussie zouden hebben door het debat te openen en altijd als tegenstander van de spreker te fungeren, ongeacht wat de spreker zei. Deze koers voer ik regelmatig, behalve op één noodlottige avond. Die avond was de spreker, in plaats van een beroemde auteur, een spiritualist – ik kan me niet meer herinneren waarom hij uitgenodigd was – die vertelde over zijn ervaringen als psychisch en uiteenzette wat volgens hem de implicaties hiervan waren.

De spreker ging zitten en ik stond op. Zoals gewoonlijk verwachtten mijn medeleden dat ik hetgeen hij gezegd had zou weerleggen. Tot hun ongenoegen stelde ik hen teleur. In plaats van argumenten aan te dragen tegen zijn speech, betoogde ik dat er bij een onderwerp zo controversieel als dit geen gefundeerde opinie mogelijk was zonder gebaseerd te zijn op persoonlijke ervaringen. 'Dit is een onderwerp voor onderzoek,' gaf ik aan. 'Ik heb het niet onderzocht. Anderen die wel onderzoek hebben gedaan zijn meer geschikt om hun opinie te geven, hetzij vóór hetzij tegen.'

Toen de sessie voorbij was, werd ik door de spreker benaderd. 'Was je serieus over hetgeen je zei?' vroeg hij. 'Ja-ah,' antwoordde ik.

'Zou je dit willen bewijzen door een eigen onderzoek te starten?' was zijn uitdaging. Daar ik mijzelf in een dilemma bevond en niet kon weigeren zonder dom of lichtzinnig over te komen, gaf ik aan bereid te zijn om een onderzoek uit te voeren. Bovendien voegde ik eraan toe dat ik, om de oprechtheid van mijn agnostische perspectief te benadrukken, voor de duur van zes maanden geen opinie zou geven.

Hij nodigde mij uit om een wekelijkse seance te bezoeken welke in een twijfelachtige flat in de East End van Londen werd gehouden. Hoewel ik, ongetwijfeld snobistisch, niet onder de indruk was van de locatie werd ik verrast door hetgeen zich voltrok. Tijdens de tweede seance deed zich een psychic fenomeen voor waar ik geen andere verklaring voor kon vinden dan dat het onvervalst was. Ik werd geconfronteerd met mediumschap dat noch telepathie, noch het resultaat van activiteit van het onderbewustzijn, noch fraude, noch opzettelijk of onopzettelijk was.

Nu, na 37 jaar, beschouw ik mijzelf nog steeds als een onderzoeker. Ik ben bekend met alle alternatieve mogelijkheden die als verklaring voor mediumschap worden gebruikt. Soms denk ik dat ik een betere casus zou kunnen maken dan de critici. Steeds weer opnieuw heb ik geprobeerd om normale verklaringen te vinden voor de fenomenen waar ik getuige van ben geweest. Mijn criterium is altijd geweest dat een bovennormale theorie niet geaccepteerd dient te worden wanneer een normale verklaring ook passend is voor de aanwezige feiten. Soms was ik weliswaar in staat om een theorie op te werpen die passend kon zijn voor een bepaald fenomeen. Dan ontdekte ik dat er een intelligentie, niet vanuit deze wereld afkomstig, achter de schermen aan het werk was. Ik werd geconfronteerd met andere fenomenen die de theorie die ik had opgeworpen als complete onzin achterliet.

De gebeurtenissen in de seancecirkel maken alle onderdeel uit van een legpuzzel die alleen een patroon laat zien door te accepteren dat ze gebeuren door tussenkomst van bovennormale intelligenties. Ik maak geen gebruik van het woord 'bovennatuurlijk' daar ik niet van mening ben dat er iets groters is dan de natuurlijke wet. Alle gebeurtenissen, psychic of niet, zijn het gevolg van de werking van universele wetten.

Een fascinerend voorbeeld van bovennormale activiteit is het feit dat ik, vele keren, door verschillende mediums boodschappen heb ontvangen vanuit de Spirituele Wereld, waarvan elke keer wederom werd bevestigd wat gezegd was door de ander, terwijl geen van hen normaal gesproken kon weten wat zich had afgespeeld bij de andere seances.

Ik ben in aanraking gekomen met fraude, zowel bewust als onbewust. Ik denk dat ik kan zeggen dat ik in dit vak meer charlatans heb ontmaskerd dan wie dan ook. Mijn vaardigheid om een fraudeur te ontmaskeren is ontstaan door het feit dat ik getuige heb mogen zijn van zo veel echte fenomenen, dat ik in staat was om vervalsing te herkennen. Per slot van rekening is vervalsing een kopie van het origineel. Als er geen onvervalste fenomenen waren, dan kon er ook geen simulatie van zijn.

Mijn langdurige ervaring echter, heeft me laten zien dat het percentage fraude in het Spiritualisme overdreven is. Het is niet meer of minder dan bij elk ander facet van menselijke activiteit. Het idee dat dit veel meer is, is veroorzaakt door spiritualisten zoals ikzelf die erop hameren dat er aan frauduleuze mediums zo veel mogelijk publiciteit gegeven dient te worden. Ten tijde van de 'slechte oude dagen', toen de kranten alleen berichtten over de frauduleuze mediums bij seances en de echte gebeurtenissen voor het grootste gedeelte negeerden, was de gangbare overtuiging dat het geheel van Spiritualisme vol was met fraudeurs die hun voordeel sloegen uit de rouwenden. Nu, grotendeels door publieke verklaringen van beroemde mannen en vrouwen uit alle lagen van de samenleving, is de houding ten opzichte hiervan veranderd. Redacteuren realiseren zich, zoals ze mij zo vaak hebben verteld in hun eigen bewoordingen, dat 'Spiritualisme een goed verhaal is'. Ze zijn gretig om de feiten bekend te maken.

Ik schrijf dit boek om dezelfde reden als dat ik mijn gehele volwassen bestaan heb gespendeerd aan het spreken bij volksvergaderingen in elke grote stad van dit land, in de V.S., Canada en het Continent, en aan het leveren van artikelen over mediumschap voor nationale kranten en tijdschriften die zowel in mijn thuisland als in het buitenland gepubliceerd werden. Wat mijn reden is om hierover te schrijven? Ik ben in het bezit gekomen van verbazingwekkende feiten welke mijn algehele kijk op religie, filosofie en uiteraard op het leven zelf hebben gerevolutioneerd.

'Als een persoon komt te overlijden, zal hij dan weer leven?' is een vraag die al duizenden jaren wordt gesteld. Volgers van elke religie geloven, hopen of vrezen dat zij de dood zullen overleven. Ik ben hier zeker van. Trouwens, ik kan geen begrip opbrengen voor het gebrek aan logica dat wordt getoond door leden van orthodoxe religies die zeggen dat het goed is om te hopen op overleving, maar dat het verkeerd is om overleving te bewijzen.

Voor mij is overleving een biologisch feit ten gevolge van de werking van de natuurlijke wet. Onze geboorte wordt veroorzaakt door de werking van één natuurlijke wet waar wij geen zeggenschap over hebben. Als onze wensen verworven konden worden, en werden ingewilligd, hoeveel van ons zouden dan geboren willen worden? Zo is ook ons leven na de dood deel van de werking van een andere natuurlijke wet waarin wij wederom geen keus hebben.

Overleving is noch een beloning noch een straf voor onze acties op aarde. We moeten blijven bestaan voorbij het graf omdat we simpelweg geen keus hebben.

Voor mij zijn de 'doden' net zo echt en wezenlijk als wat wij de levenden noemen. Zij communiceren op regelmatige basis met mij. Ik ben mij bewust van hun liefde, genegenheid, inspiratie, steun en begeleiding.

Als spiritualistische dominee heb ik vele begrafeningen geleid. Ik heb nooit enige melding gemaakt van het rouwen om hen die zijn overleden – wel de rouw gevoeld en benoemd van de geliefden die achterbleven en het fysieke verlies doormaakten. Ik heb altijd de triomf en dankbaarheid benadrukt dat een individu verlost is van aardse gebondenheid en dit heeft vervuld voor een voller, rijker en grootser leven.

Omdat mijn ervaringen een zo diepgaande omwenteling in mijn eigen leven teweeggebracht hebben en mij een groter begrip van het universum en zijn doel hebben gegeven, ben ik bereid om mijn kennis te delen met hen die bereid zijn om het te ontvangen.

Ik waarschuw wel dat het misschien een lange zoektocht zal zijn, maar het is een opwindend spiritueel avontuur. Zelfs tussen het vuil is goud te vinden, wachtend om gevonden te worden. De opgegraven schat echter, zal langdurig blijven bestaan.

Langdurige ervaring heeft mij bewezen dat Spiritualisme de treurnis verlicht, troost biedt in tijden van rouw en kracht in tijden van zwakte, wat bijdraagt aan een waarheidsgetrouw geloof dat gebaseerd is op een zekere kennis en niet op blind vertrouwen.

Als je tevreden bent met jouw religieuze, filosofische, ethische en morele kijk op zaken, dan kan ik je niet van dienst zijn. Echter, in een wereld vol met twijfel, angst en verslagenheid accepteren miljoenen mensen niet langer de conventionele overtuigingen omdat ze simpelweg traditie zijn. De ontzagwekkende vooruitgang van wetenschap met haar gigantische ontdekkingen, voor goed of kwaad, in een atomisch tijdperk heeft de meerderheid van de mensen de fundamenteën van hun geloof doen herzien. Te veel mensen hebben ontdekt dat de orthodoxe overtuigingen niet langer voldoening geven. Deze overtuigingen spatten al uiteen toen de eerste atoombom in Hiroshima viel. Sindsdien worden wezenlijke vragen gesteld met betrekking tot de oorsprong, lotsbestemming en de zin van de mens waarvoor zij geen antwoorden kunnen vinden. Dit boek is een poging om een aantal van deze vragen te beantwoorden. Je zult over mijn ervaringen lezen, en wat mijns inziens de onvermijdelijke conclusie ervan is: dat de mens een spiritueel wezen is met een spiritueel erfgoed en met een spirituele lotsbestemming die vervuld dient te worden.

Hoofdstuk 1

VOORBIJ DE VIJF ZINTUIGEN

Mediumschap is de unieke bijdrage die het Spiritualisme te bieden heeft. Het levert het bewijs van waaruit al het andere in Spiritualisme voortvloeit. Het is, in mijn optiek, de basis van aantoonbaar bewijs waarvan de oprechte onderzoeker dat voor zichzelf kan constateren.

Dit bedoel ik niet in de zin van een wetenschappelijk experiment dat steeds opnieuw onder individueel gecontroleerde omstandigheden herhaald kan worden. Dat is niet mogelijk daar de mens betrokken is in het mediumschap. Wanneer je te maken hebt met de mens, kan de menselijke factor onvoorspelbaar en verantwoordelijk zijn voor het verstoren van de meest ingewikkelde berekeningen.

Hoe dan ook: via mediumschap is het mogelijk om, zoals ik heb gedaan, consequente berichten te ontvangen die het bewijs leveren voor het bestaan van een leven na de dood.

Mediumschap is gevoeligheid; het vermogen om trillingen, stralingen of frequenties te registreren die door géén van de vijf zintuigen waargenomen kunnen worden. Hoe prachtig deze zintuiglijke organen ook zijn, ze zijn beperkt in hun bereik van waarneming. De ogen kunnen alleen binnen een bepaalde marge lichttrillingen waarnemen. Evenals dat de oren alleen binnen een gelimiteerd veld geluidsgolven kunnen waarnemen. Van infrarood tot ultraviolet zijn er talloze trillingen van licht die simpelweg voor onze ogen verloren gaan, omdat ze te snel of te traag voor ons zijn. Geluiden die te snel of te traag zijn, kunnen niet door onze oren waargenomen worden.

De mens heeft een verscheidenheid aan instrumenten vervaardigd die hem in staat stelt om zich bewust te zijn van beelden en geluiden, die anders voor de zintuigen verloren zouden gaan. De telescoop onthult de grootsheid van de hemelen die de ogen niet kunnen waarnemen. De microscoop stelt ons in staat om bekend te raken met minuscule levensvormen die buiten ons gezichtsvermogen liggen. Radar, röntgen, radio en televisie vangen de trillingen op die zich buiten onze gezichts- en gehoororganen bevinden.

Het medium is feitelijk een menselijke radio of televisie. Hij of zij – meestal is het een zij omdat vrouwen gevoeliger zijn dan mannen – is in staat om zich af te stemmen op een wereld van activiteit welke voor de rest van de mensheid onzichtbaar en onhoorbaar is. Net als de radio of de televisie is elk medium gelimiteerd in haar bereik van ontvangst. In tegenstelling tot hun mechanische equivalent kunnen mediums door middel van ontwikkeling hun capaciteit voor deze ontvangst vergroten.

Wat is het dat de helderziende ziet, en hoe noem je hetgeen wat de helderhorende hoort? De dood betekent slechts een wisseling van golflengte voor degenen die komen te overlijden. Zij ontdoen zich van hun fysieke lichaam, wanneer het een normale overgang betreft, net als wanneer wij een jas uit trekken als het niet langer koud is. In hun nieuwe staat van zijn uiteten zij zich via het energetisch lichaam dat ze altijd al hebben gehad. Dit is grotendeels een replica van het fysieke lichaam zonder dat ziekten, kwalen of ouderdom zich hierin voordoen.

Dit is perfect uitgedrukt in de prachtige taal van het nieuwe testament waarin Paulus zegt: 'Er is een natuurlijk lichaam en een spiritueel lichaam,' dat wordt vervolgd met de stelling: 'want deze verdorvene moet zich bekleden met het integere en deze sterfelijke moet het onsterfelijke verwerkelijken.'

Met het overlijden worden mensen niet naar een ander universum overgeplaatst daar er in geografische zin geen sprake van verwijdering is. Er is maar één universum zoals er, uiteraard, maar één leven is met een oneindige hoeveelheid manifestaties. Elke gradatie vloeit over in de volgende. In werkelijkheid is het onjuist om te spreken over een leven na de dood, zelfs over een spirit of een Spirituele Wereld. Wij zijn op dit moment net zo in de Spirituele Wereld als dat we ooit zullen zijn. In een vliegtuig zijn we niet dichterbij noch verder weg dan wanneer we in een onderzeeër zitten.

De doden – een koud, onaantrekkelijk woord dat de realiteit tegenspreekt – zijn nog steeds in hetzelfde universum als wij. Ik heb sprekers uit de Spirituele Wereld horen zeggen dat wij de doden en zij de levenden zijn. Zij kunnen hun aanwezigheid voor ons niet manifesteren omdat wij spiritueel gezien doof en blind zijn. Aangezien zij zich van hun fysieke lichaam hebben ontdaan kunnen zij geen contact met ons maken via de vijf zintuigen. Net zoals wij instrumenten en toestellen nodig hebben om hetgeen te kunnen registreren wat onze oren en ogen niet kunnen waarnemen, zo ook moeten wij gebruiken maken van de diensten van een medium om communicatie met de spirits tot stand te kunnen brengen.

Een blinde kan de ondergaande zon niet zien. Een dove kan het gezang van de vogels niet horen. Niettemin is de zonsondergang aanwezig en fluiten de vogels, zoals diegenen met een normaal gezichts- en gehoorvermogen dit tot hun vreugde mogen kennen.

Een medium stemt zich af op hen die zich op haar golflengte bevinden en registreert wat ze 'ziet' en 'hoort'. Noch het 'zien' noch het 'horen' komt via de ogen of oren. Het proces is subjectief en niet objectief, alhoewel het behaalde resultaat objectief lijkt te zijn wanneer er een uitstekende afstemming is bereikt.

Mediums die ik ondervraagd heb over de techniek van communicatie, leggen uit dat het net is alsof zij een innerlijke radio of televisie hebben. Helderzienden vertellen mij dat hetgeen zij zien op geen enkele manier beïnvloed wordt als hun ogen dicht zijn. Helderhorenden horen vanzelfsprekend geen stemmen tijdens hun communicatie, simpelweg omdat de sprekers niet langer met hun stem spreken.

Mediumschap maakt gebruik van de vermogens van het etherische lichaam, waar wij allen over beschikken en waar wij gebruik van maken wanneer wij komen te overlijden. Deze vermogens zijn ofwel sluimerend, of liggen dicht aan de oppervlakte. Wanneer ze dicht aan de oppervlakte liggen, heb je de potentie voor mediumschap wat dan vervolgens ontwikkeld dient te worden. In die zin is mediumschap een gave waarmee de persoon geboren is. Mediums worden geboren en dienen zich dan te ontwikkelen.

In vroegere beschavingen, toen de bewoners van deze aarde dicht bij de natuur leefden dan wij, stonden hun psychic vermogens hen makkelijker ter beschikking. Deze werden, helaas, onderdrukt door de groeiende gecompliceerdheid van de moderne beschaving welke het merendeel van de mensheid een gekunsteld bestaan oplegt.

Psychic vermogens kunnen zonder het gebruik van mediumschap beoefend worden. Een overduidelijk voorbeeld hiervan is telepathie. De begaafde voorspeller maakt gebruik van psychic vermogens. Intuïtie, voorgevoelens, voorspellingen en profetie zijn, naar mijn mening, allen voorbeelden van werkzame psychic krachten. Ze produceren resultaten waarvoor er op dat moment geen normale verklaringen zijn. Tijd en ruimte worden in flitsen overwonnen, wat aan niet fysieke vermogens toebehoort.

Mediumschap komt tot leven wanneer deze aangeboren psychic krachten in bewuste samenwerking met de zogeheten spiritgidsen, die door hun geavanceerde evolutionaire staat gekwalificeerd zijn om als mentor voor spirituele zaken te fungeren, ontwikkeld worden.

In grote lijnen valt het mediumschap in twee categorieën in te delen: mentaal mediumschap en fysiek mediumschap, alhoewel deze soms ook in elkaar overvloeien. In de categorie mentaal mediumschap heb je helderziendheid (helderzien), helderhorendheid (helderhoren), gradaties van trance met fases waarbij er nog enige vorm van controle is, tot aan een compleet onbewust zijn van wat er gezegd wordt, en automatisch schrift, wat kan resulteren in het reproduceren van de individuele kenmerken en gemanierdheid van de communicator.

In de trancestaat is het veelal de gids die spreekt, gebruikmakend van het spraakorgaan van het medium – in zeldzamere gevallen wordt er tijdelijk een kunstmatig strottenhoofd vervaardigd waarbij een gids met een compleet andere stem spreekt. Wanneer trancemediumschap de hoogst haalbare kwaliteit heeft bereikt is het mogelijk dat de communicatoren uit de Spirituele Wereld rechtstreekse controle uitoefenen in plaats van de gids.

De fysieke fenomenen hebben vele variaties. Tijdens direct-voice-seances spreekt de communicator met een tijdelijke reproductie van zijn oude aardse stem. Dit kan zo opmerkelijk zijn dat het mogelijk is om individuele intonaties te ontwaren.

Met spirituele fotografie verschijnt er op de plaat of filmrol een 'extra' wat een excellente reproductie weergeeft van de gelaatstreken van de communicator, ook al is er soms nooit een exact vergelijkbare foto op aarde gemaakt.

Bij materialisatie, de meest zeldzame van alle fenomenen, bouwt de zich manifesterende entiteit een tijdelijk duplicaat op van zijn fysieke lichaam, een reproductie die de meest wonderlijke is binnen de seanceruimte.

Al deze fysieke fenomenen maken gebruik van een substantie die ectoplasma wordt genoemd, waar het medium in onzichtbare vorm over beschikt. Het woord 'ectoplasma' (van het Griekse woord *ektos* en *plasma* – buitenlichamelijke substantie) is ontstaan doordat Dr. Charles Richet, een Franse professor in de fysiologie, er meerdere malen getuige van was dat dit uit mediums tevoorschijn kwam. Baron A. von Schrenck-Notzing, een Duitse arts gespecialiseerd in de psychiatrie, heeft vijfendertig jaar lang onderzoek gedaan en honderden seance-experimenten begeleid. Incidenteel verkreeg hij toestemming om, ten behoeve van chemische en microscopische analyses, porties ectoplasma van het medium af te nemen. Hij omschrijft de chemische analyse als volgt: 'Kleurloos, lichtelijk troebel, vloeibaar (draderig), geurloos; zwemen van cel detritus en sputum. Residu: witachtig. Reactie: lichtelijk loogachtig.' Onder de kop 'Microscopisch Onderzoek' zegt hij het volgende: 'Talloze huid schijven; enige sputumachtige lichamen; talloze granulen van het slijmvlies; talloze minuscule huidfragmenten;

zwemen van “sulphozyansaurem” kaliumcarbonaat. Het opgedroogde residu woog 8,60 gram per liter; 3 gram van as.’

Van oorsprong ideoplastisch, is ectoplasma in staat om gevormd te worden en het equivalent van het menselijk lichaam te ‘produceren’. Haar relatie tot materialisatie is vergelijkbaar met die van protoplasma in alle stoffelijke levensvormen. Hoewel immaterieel in zijn oervorm, wordt ectoplasma op de één of andere manier door ‘spirituele chemici’ samengevoegd totdat het een equivalent van het menselijk lichaam aanneemt, met een bonzend hart, een polsslag en warme solide handen. Het wordt een vorm die ademt, loopt en praat en blijkbaar zelfs tot op de vingernagels compleet is.

Het medium speelt een essentiële rol in deze manifestaties. Er is een koord, ofschoon dit onzichtbaar is, dat veelal dezelfde functie uitoefent als die van een navelstreng. Het ‘mirakel’ van materialisatie in de seancekamer is een reproductie van de geboorte binnen enkele minuten die normaliter negen maanden lang in de baarmoeder plaatsvindt. En nog opmerkelijker: in deze luttele minuten verschijnt er een individu dat zich laat zien, zeg op zestigjarige leeftijd, op het moment waarop hij overleden is.

Een vorm van mediumschap die grote beloften heeft waargemaakt is spirit-healing. Hier wordt het menselijk instrument een kanaal voor een spiritueel vermogen dat zijn echtheid demonstreert in het bereiken van genezing, vaak in die gevallen waarvan de gevreesde medische diagnose ‘ongeneeslijk’ is. De ontwikkeling van het medium, wanneer hij zich eenmaal bewust wordt van zijn gave, bestaat uit leren door constante oefening om zodoende een kanaal te worden voor de grootst mogelijke mate van spiritkracht en deze door zich heen te laten stromen.

Dit is immens verschillend van magnetische healing, waarbij de eigen vitale krachten van de healer gebruikt worden voor de lijdende en er zich een proces voordoet dat analoog is aan het opladen van een batterij. Het is ook verschillend van hetgeen bekendstaat als geloofshealing, waarbij de patiënt geïndoctrineerd wordt met het idee dat het accepteren van enige religieuze doctrine wellicht een genezing zal bespoedigen.

Alhoewel, ongetwijfeld, het geloof van de lijdende helpt bij spirit-healing, kan ik vele succesvolle genezingen aanhalen waarbij de patiënt volledig sceptisch was ten opzichte van de krachten van de healer. Ter aanvulling daarop: kinderen die nog te jong zijn om te geloven zijn genezen door mediums. Wat nog uitzonderlijker is, is het feit dat immens veel healings op afstand worden gegeven en successen boeken, ook al zijn de healer en patiënt gescheiden door oceanen en continenten. Afstandshealing, zoals dit genoemd wordt, heeft in vele gevallen zeges behaald waarbij de patiënt niet eens wist dat er ten behoeve van hem een behandeling had plaatsgevonden. Uiteraard kon er, in deze gevallen, geen geloofselement vanuit de patiënt zelf aanwezig zijn.

Het opleggen van handen en de gebeden voor de zieken, in kerken van vele benamingen, zijn vormen van healing die verschillen van het soort dat door mediums bedreven wordt. Soms kan het zijn dat de pastor, zelfs als hij zich er niet van bewust is, uitdrukking geeft aan een psychische gave. Het is uiteraard waar dat *alle* healing afkomstig is van de ene goddelijke oneindige bron.

Het healing medium wordt gekenmerkt door het feit dat hij bewust samenwerkt met de spiritwezens die zijn gidsen zijn. Sommige van deze gidsen hebben in hun aardse leven ook als

healer gewerkt. Geslaagde healingen zijn voor healing mediums het bewijs van het bestaan van hun healinggids(en).

Vele genezingen die door healing mediums zijn bereikt waren zo spectaculair dat zelfs medici deze als 'wonderen' hebben omschreven. Echter: zij zijn niet miraculeus in de zin dat de natuurlijke wet onderbroken of teniet is gedaan. Het zijn gevallen van bovennormale gebeurtenissen van spirituele kracht, vergelijkbaar met levenskracht, die het mogelijk maakt om resultaten te behalen die medisch gezien als 'onmogelijk' worden beschouwd.

Spirit-healing behandelt de oorzaak en niet het gevolg, het ontstaan van de ziekte en niet zijn symptomen. In toenemende mate wordt erkend dat een groot deel van de ziektebeelden een mentale of spirituele oorzaak hebben. Deze ziekten worden als psychosomatisch omschreven. Typische voorbeelden hiervan zijn: zorgen die maagzweren kunnen doen ontstaan of een schok die een hartaanval kan veroorzaken. Lichaam, geest en ziel zijn zodanig met elkaar verbonden dat er een constante interactie plaatsvindt.

Er zijn vele moderne medici die niet aarzelen om te verklaren dat angst, jaloezie, hebzucht, afgunst en frustratie de daadwerkelijke oorzaken zijn van vele ziekten. Medicijnen kunnen deze oorzaken niet genezen. Spirit-healing is bijzonder effectief bij psychosomatische ziekten.

Daar zij helderziend zijn, zijn vele healing mediums in staat om accurate diagnoses te geven en de oorzaak van de ziekte te achterhalen. Hun helderziendheid zal hen soms een soort röntgen zicht geven. In andere gevallen zijn zij in staat om de aura te zien; de gekleurde uitstralingen van elk individu dat als een eivorm het lichaam omhult. Deze menselijke regenboog, die we allen bezitten, onthult alle geheimen aan de helderziende blik en geeft een duidelijke indicatie van de oorsprong van elke ziekte.

Dr. Walter J. Kilner uit het St. Thomas ziekenhuis te Londen, heeft langdurig onderzoek gedaan naar de aura en de resultaten daarvan in zijn boek *The Human Atmosphere* vastgelegd. In de eerste editie, gepubliceerd in 1911, werd een 'dicyanin' scherm (een oplossing van pikzwarte verf tussen twee hermetisch verzegelde stukken glas) toegevoegd, dat de aura voor het blote oog waarneembaar maakte. Dicyanin, dat van Duitse origine is, was jarenlang onverkrijgbaar. Vervangingsmiddelen werden niet toereikend bevonden. Nu dicyanin in Brittannië verkrijgbaar is, zijn er wederom mogelijkheden voor onderzoekers om het onderzoek van Dr. Kilner aan te vullen.

De kleuren van de aura duiden op emotie, temperament en karakter. Geel duidt op intelligentie en wijsheid, diep rood staat voor woede, oranje voor ambitie, blauw voor toewijding, paars voor spiritualiteit, grijs voor angst en modderig groen voor jaloezie. Wanneer helderzienden constateren dat de aura begint te krimpen, is dat een absolute aanwijzing voor een op handen zijnde overlijden. Veelvuldig heb ik de constatering afkomstig van een medium, tijdens het waarnemen van de aura van een vreemde, gecontroleerd en deze als accuraat bevonden.

Het punt dat ik wil benadrukken is dat mediumschap de enige rationele verklaring is voor de psychic fenomenen die ik beschreven heb. Het is mogelijk om voor elk van de fenomenen een alternatieve verklaring op te stellen waarbij geen betrokkenheid is van wezens en krachten voorbij deze wereld. Het is bijvoorbeeld mogelijk om te zeggen dat hetgeen helderziend genoemd wordt wellicht telepathie is, of een onbewuste vorm van zelfhypnose is.

Mijn langdurige ervaring, die gebaseerd is op het getuige zijn van meer dan drieduizend seances, heeft bewezen dat psychic en mediamieke fenomenen een patroon vormen. Het patroon toont mij heel helder aan dat er intelligenties aan het werk zijn die niet aan deze aarde toebehoren. Ik heb alle mogelijke testen toegepast die ik me redelijkerwijs kon indenken – een aantal hiervan worden in de volgende hoofdstukken beschreven. En ik heb alle alternatieve verklaringen getoetst. Uiteindelijk werd ik gedwongen om te concluderen dat de fenomenen veroorzaakt worden door intelligenties afkomstig uit de Spirituele Wereld. Dat is de enige verklaring die voor *alle* feiten past.

Hoofdstuk 2

ONS LEVEN NA DE DOOD

Via mediumschap heb ik berichten ontvangen die het leven voorbij het graf beschrijven. Deze verslagen zijn afkomstig van mensen die zich aldaar bevinden en hun ervaringen vertellen zoals zij deze aan den lijve ondervonden hebben. Er zijn limieten aan dat wat zij ons kunnen vertellen vanwege hun onvermogen om complete plaatjes over te brengen van een bestaan dat boven het fysieke uitstijgt en superieur is aan aardse dimensies en limieten. Taal is een kunstmatige methode die ontoereikend is om de totaliteit van gedachten en ideeën over te brengen. Ideeën en gedachten, welke immaterieel zijn, reiken verder dan een taal die materieel van aard is. Een één liter fles kan vanzelfsprekend niet gevuld worden met vier liter.

Niettemin verkrijgen we via deze spiritberichten een beeld van het soort leven dat wij zullen ervaren wanneer het onze beurt is om afscheid van de aarde te nemen. Allicht is er, afgezien van mediumschap, geen gedetailleerde beschrijving van het leven na de dood aanwezig. In het Nieuwe Testament is de volgende vermelding te vinden: 'In mijn Vaders huis zijn vele woningen.' Maar er staat niets vermeld over wat dit voor woningen zijn, hoe ze gemaakt werden, of wie zich daar bevindt.

Eén dag na de dood zul je exact hetzelfde individu zijn als de dag ervoor, behalve dan dat je je van je fysieke lichaam ontdaan hebt. Je hoeft niet te overlijden om een spiritueel wezen te zijn. Je bent vandaag een spiritueel wezen. De dood komt wanneer je echte zelf zich terugtrekt uit je fysieke lichaam en door jouw spirituele lichaam functioneert.

Het leven in de Spirituele Wereld is niet vaag, zonder inhoud of nevelig maar juist vol activiteit. Er zijn ruimschootse mogelijkheden en bezigheden voor iedereen. Het is zowel dwaas als onjuist om te denken dat wanneer we dit leven verlaten we eeuwig zullen slapen, of moeten wachten op het moment dat er een verrijzing zal plaatsvinden. De dood is verrijzing.

Mensen zijn gewend om de materiële wereld als echt en solide te beschouwen. Maar solide materie is zeer zeker een illusie. Nucleaire celdeling heeft ons allen pijnlijk doen realiseren dat energie en realiteit alleen in het onzichtbare gevonden kunnen worden.

Voor de overgrote meerderheid zijn de dingen van de geest of de spirit schimmig en vaag. Maar voor hen die in 'het Voorbije' wonen, zijn het mentale en het spirituele echt en het fysieke schimmig. Onze gedachten en aspiraties zijn voor hen meer grijpbaar dan onze zogeheten solide muren.

Het is allemaal een kwestie van vergelijking. Terwijl we dromen bijvoorbeeld, lijkt het of alle gebeurtenissen die zich voordoen echt gebeuren. Als het dromen ons eeuwigdurende bestaan zou zijn, dan zou alles wat in deze staat gebeurt net zo tastbaar en net zo echt zijn als onze omgeving op aarde. Alleen wanneer we ontwaken, en onze vijf zintuigen functioneren, doen we hetgeen we in de droomwereld hebben ervaren af als vaag; simpelweg omdat we nu in een andere dimensie functioneren.

Er zal misschien, na de dood, voor velen een periode van rust en herstel zijn om hen in staat te stellen zich aan te passen aan het nieuwe leven. Het trieste feit is dat de meeste individuen zo

onwetend zijn omtrent spirituele waarheden dat het een gigantische schok is om te ontdekken dat ze voorbij het graf bestaan.

Het duurt echter niet lang voordat de gemiddelde persoon met een mengsel van alledaagse deugden en onbenullige 'zonden' zichzelf aan kan passen. Gelukkigerwijs zijn er relatief even weinig echt verdorven mensen als dat er, ongelukkigerwijs, weinig echt 'heilige' individuen zijn.

De overweldigende meerderheid van de mensheid hoeft niet te vrezen voor de dood. Over het algemeen, met het wakker worden, wordt de nieuwkomer verwelkomd door geliefden die hem zijn voorgegaan. Families worden herenigd, vriendschappen vernieuwd en oude banden worden aangehaald. Herkenning geeft geen probleem. Zij die van ons houden in het hogere leven hebben constant over ons gewaakt en helpen ons doorgaans als de tijd gekomen is om over te gaan. Omdat gedachten de realiteit vormen in de Spirituele Wereld, zijn zij in staat om zich aan ons te laten zien zoals wij hen gekend hebben.

Zodra de aanpassing heeft plaatsgevonden, ontdekken we dat we ons niet in een vreemde wereld bevinden. De waarheid is dat we die al duizenden malen bezocht hebben. We gaan elke nacht 'dood'. Onze verwijdering van ons fysieke lichaam is dan tijdelijk, louter en alleen omdat het verbindende koord niet verbroken wordt. Net zoals de navelstreng verwijderd dient te worden voordat we onze entree op deze aarde tot stand kunnen brengen, dient het 'zilveren koord', dat aan het spirituele lichaam vastzit, verbroken te worden voordat we kunnen vertrekken van de aarde naar de Spirituele Wereld.

Wanneer we slapen, vertrekt ons spirituele lichaam en reist in dat grotere domein dat voorbestemd is om ons permanent bestaan te zijn. Alhoewel we onbewust zijn van deze spirituele excursies, en van de vele stimulerende ervaringen die we genieten, worden ze ons bekend door het associatieproces van ideeën nadat we overgaan. Wat eens onderdrukte herinneringen waren, niet in staat om zich op aarde uit te drukken, worden nu vrijgelaten aspecten in volledige ontwaking.

Eén grote werkzame factor is de onveranderlijke wet van aantrekkingskracht. Alleen diegenen van gelijke spirituele kwaliteiten kunnen op dezelfde vlakte verblijven in dit nieuwe leven. Een man en een vrouw, die alleen wettelijk gezien verbonden waren, tussen wie geen liefde bestond en die geestelijk van elkaar waren gescheiden, zullen niet samen zijn in de Spirituele Wereld.

Mensen vragen vaak wie de constante partner zal zijn van een man die driemaal getrouwd is, wanneer zij allemaal zijn overgegaan. Het probleem zal zich echter nooit voordoen. Er is daar geen seksuele afgunst. Echte liefde en een overeenkomstige spirituele en mentale verworvenheid bieden hun eigen oplossing. Er kunnen geen onverenigbaarheden zijn, geen verwijten, geen hypocrisie, geen uiterlijke schijn om een norm tevreden te stellen. Uiteindelijk zullen verwanten elkaar tegenkomen - en dit is het echte spirituele huwelijk - wanneer goddelijke gerechtigheid bereikt en compensatie geschapen is.

Meerdere malen heb ik een spiritboodschap te horen gekregen van een vrouw die aangaf tevreden te zijn met de partnerkeuze van haar man voor zijn tweede huwelijk. Dit is een voorbeeld van wat ik bedoel wanneer ik zeg dat er geen seksuele afgunst is vanuit de ontwikkelde wezens in de Spirituele Wereld. Ook heb ik af en toe geluisterd naar spiritberichten waarbij de communicerende man of vrouw zijn of haar partner gewaarschuwd heeft voor de ongewenstheid van het huwelijk waarover nagedacht werd.

Ik weet dat vele lezers het moeilijk zullen vinden om dit te begrijpen, maar in de Spirituele Wereld leven de mensen in huizen die niet gemaakt zijn van baksteen en specie. Ze zijn opgebouwd uit gedachten welke de meest kneedbare substanties zijn in een wereld waar de gedachte de realiteit is. Dit is net zo tastbaar voor wezens in de Spirituele Wereld als baksteen en specie dat voor ons zijn.

Mediums zien mensen in de Spirituele Wereld gekleed zoals men zich op aarde kleepte. Op de laagste niveaus eten en drinken de mensen, net zo lang als dat zij dit noodzakelijk vinden. Zij verkrijgen de illusie die natuurlijk echt is voor hen van hetgeen zij behoeven. En dit geeft hen voldoening totdat zij naar hogere niveaus toegroeien, waar ze weten dat dit soort levensbehoeften onnodig zijn.

In tegenstelling tot onze wereld zijn er geen taalbarrières, aangezien nationaliteit daar niet bestaat. Gedachte is de enige taal en telepathie het middel voor communicatie. Voorwendselen, schijn, bedrog en liegen zijn onmogelijk. Er zijn geen geheimen. Elk individu wordt gekend zoals hij is, zowel mentaal als spiritueel.

Er is fysiek gezien geen leeftijd, maar wel een groei naar spirituele volwassenheid. Kinderen worden dus 'ouder' omdat zij zich ontwikkelen, terwijl oude mensen jonger van geest worden.

Arbeid bestaat uit het uitoefenen van een beroep waarin mensen uitdrukking geven aan natuurlijke gaven en talenten. Op aarde voorkomen economische en andere factoren vaak dat deze gaven tot uitdrukking worden gebracht en zijn er miljoenen vierkanten in ronde cirkels. In de Spirituele Wereld zijn er eindeloze mogelijkheden voor het ontwikkelen van deze talenten – auditoriums, studeren, cultuur en onderwijs. Onder de docenten bevinden zich hen die op aarde beroemd waren voor wat zij bereikt hebben.

Voor talloze vrouwen die een kinderwens hadden maar deze op aarde niet in vervulling konden laten gaan, zal de Spirituele Wereld inderdaad een hemel zijn aangezien hun hunkeringen vervuld zullen worden in de zorg voor kinderen die hun ouders zijn voorgaan.

Er is geen geld dat verdiend kan worden, geen onroerend goed om te kopen, geen auto's om te verwerven en geen huur om te betalen, maar wel ruimschoots gelegenheid om het echte Zelf tot uitdrukking te brengen middels dienstbaarheid.

Er zijn geen rijken of armen in de Spirituele Wereld, wel is er armoede en rijkdom van 'geest'. Het spiritleven is er één van continue ontwikkeling waarbij elk individu gaandeweg het onzuivere in zijn aard elimineert in zijn streven naar perfectie. Er is geen hemel of hel in theologische zin. Dit zijn echter wel reële mentale staten van zijn die we gecreëerd hebben door de manier waarop wij ons leven geleid hebben.

De Spirituele Wereld heeft geen aparte geografische locatie ten opzichte van de aarde. Het maakt onderdeel uit van één universum. Het is niet verdeeld in aparte ingekapselde gebieden of pleinen. Elke fase vloeit over in een andere en het proces is oneindig. Wanneer we overlijden gaan we naar het spirituele gebied waar wij geschikt voor zijn, door het karakter dat we ontwikkeld hebben als resultaat van ons leven. We kunnen niet een hoger gebied bewonen dan datgene wat onze spirituele status bepaalt. Noch zullen we ernaar verlangen om een lager gebied te bewonen, tenzij dit om een specifieke reden is zoals het uitoefenen van een beroep met een werkelijk missionair karakter.

Na de dood, om het simpel uit te leggen, verblijven de 'heilige' en de 'krent' niet in hetzelfde gebied. Spiritueel gezien is een ieder wat hij van zichzelf gemaakt heeft door zijn acties, woorden en gedachten.

Er is zowel compensatie als retributie omdat de natuurlijke wetten van oorzaak en gevolg perfect zijn in hun uitvoering. Er is geen Grote Rechter op een witte troon die de schapen van de geiten separeert aangezien we onszelf 'berecht' hebben in het bereiken van die spirituele aard door het karakter dat we gevormd hebben. Dat is ons spirituele paspoort. Ons karakter, waarvoor elk normaal individu verantwoordelijk is, wordt door onze aardse levens gevormd.

De overweldigende meerderheid zal voorbij het graf niets vinden wat hen teleur kan stellen. Allicht zal er veel zijn dat hen reden geeft zich te verheugen. Hun ergste vijand is de onwetendheid, die hen onvoldoende voorbereidt op het leven dat volgt op de dood.

De hemel zal de beloning zijn voor een leven dat op aarde wijselijk is doorgebracht. Dit zal individuen in staat stellen om automatisch bij diegenen te zijn van wie zij echt houden, op voorwaarde dat er een soortgelijkheid van spirituele status is, en met vrienden waarbij een gemeenschappelijke mentale affiniteit en affectie is. De hel zal een zelf toegebrachte straf zijn voor een egoïstisch leven dat een individu noodzaakt tot het verblijven met degenen die een vergelijkbare aard hebben.

Eén van de grootste tijdelijke smarten in de Spirituele Wereld is het enorme aantal mensen welke zich niet bekend kunnen maken aan de geliefden die zij hebben achtergelaten en die om hen rouwen. Zij doen wanhopige pogingen om via vreemden hun met rouw geslagen geliefden te bereiken. Mettertijd, onderricht door wijze leraren, passen zij zich aan. Sommigen van hen werken aan het vernietigen van de aardse onwetendheid die een barrière heeft gecreëerd tussen deze twee staten van zijn. Terwijl zij gewend raken aan hun nieuwe leven nemen ze hun plek in het geheel in en leren zij om hun talenten te gebruiken.

Er is geen gemakzucht, geen luiheid en geen werkloosheid. Omdat er geen fysiek lichaam is zijn er geen ravages om te repareren. Reizen vormt geen probleem, aangezien iedere voortbeweging spoedig bereikt is zodra de gedachte dat wenst.

Sommige bewoners van de Spirituele Wereld zijn betrokken in taken die bewuste of onbewuste samenwerking met de mensen op aarde inhouden. In de kunsten streven zij ernaar om allen die ontvankelijk zijn te inspireren. Wetenschappers, uitvinders en pioniers zijn constant aan het werk om te pogen, vaak succesvol, gelijke geesten in onze wereld te inspireren.

Hoofdstuk 3

STEMMEN UIT DE SPIRITUELE WERELD

Tijdens direct-voice-seances heb ik het meest overtuigende en standvastige bewijs voor een leven na de dood vanuit de Spirituele Wereld mogen ontvangen. Ook al heb ik alle literatuur over Spiritualisme gelezen die in de afgelopen honderd jaar geschreven is en de moeite waard is: nooit ben ik iets tegengekomen dat het bewijsniveau overtrof voor het bestaan van de Spirituele Wereld dan hetgeen plaatsvond tijdens de seances met Estelle Roberts, een van 's werelds beste mediums die nagenoeg elk psychic en mediamiek vermogen bezat.

Het was mijn voorrecht om eens in de twee weken deel te nemen aan een seance met haar, waar ik getuige was van een emotioneel weerzien tussen de levenden op aarde en hun geliefden in de Spirituele Wereld. Tijdens de beste seances, en dit gebeurde regelmatig, waren de gesprekken zo natuurlijk dat het moeilijk was om te geloven dat de stem van één van de gesprekspartners uit de Spirituele Wereld afkomstig was.

De stemmen uit de Spirituele Wereld waren te horen via hetgeen een trompet werd genoemd, al was het eigenlijk een metalen megafoon in de vorm van een tuit. Op verzoek van de uit de Spirituele Wereld afkomstige begeleider van het medium werden de seances altijd in het pikkedonker gehouden.

Op mijn vraag of hetzelfde resultaat behaald kon worden in een kamer met een beetje licht antwoordde hij: 'Voldoe aan mijn voorwaarden voor de seance en ik zal bewijs leveren.' Hij heeft zich zeker aan zijn woord gehouden en dit zal ik voor jullie beschrijven.

Ik moet hierbij vermelden dat het zitten in het pikkedonker, of met een zacht rood licht, normaal is voor de psychic en mediamieke fenomenen en materialisaties. De begeleiders uit de Spirituele Wereld die verantwoordelijk zijn voor de behaalde resultaten zeggen dat het proces dat hiervoor nodig is vergelijkbaar is met het ontstaan van leven, dat zich altijd in een donkere omgeving ontwikkelt.

Stemmen van mensen uit de Spirituele Wereld kunnen soms wel in een verlichte kamer worden voortgebracht. Toen ik in Amerika was, heb ik dit fenomeen mogen horen tijdens een spontane en onverwachte demonstratie. Als onderdeel van mijn tour met het geven van lezingen kwam ik aan bij het grootste spiritualistische kamp in Lily Dale, New York. En nee, al lijkt de beschrijving ervan iets anders te zeggen: het is geen verzameling van tenten. Het is een kleine stad met twee hotels die tijdens de zomermaanden het mekka is voor duizenden mensen met een interesse in het Spiritualisme. Bijna iedere fase van de psychic en mediamieke fenomenen wordt door zo'n zestig à zeventig mediums gedemonstreerd en er is een aula waar bijna tweeduizend mensen in kunnen.

Op de dag van aankomst werd er ter ere van mijn vrouw en mijzelf een theekrans gehouden waarvoor elk medium, dat op dat moment in Lily Dale verbleef, uitgenodigd was. Het was een prachtige zomerse middag met het zonlicht dat door de ramen scheen. Het was een drukte van belang, wat normaal is wanneer zo'n zeventig à tachtig mensen tegelijkertijd thee aan het drinken zijn. Velen van hen waren ook aan het roken. Alhoewel ik deze omstandigheden niet als

gunstig zou beschouwen voor de psychic en mediamieke fenomenen, had ik een opmerkelijke ervaring. Mijn vrouw werd aan een vreemde voorgesteld; een medium genaamd mevrouw Ann Keiser uit Buffalo. Ik moet hier echt benadrukken dat zij elkaar nooit eerder hadden ontmoet.

Onverwachts was er een derde stem in het gesprek en die stelde zich voor als de overleden oma van mijn vrouw. Ze gaf haar naam en zei dat mijn vrouw naar haar vernoemd was. Deze mededeling klopte en was iets wat het medium niet kon weten, daar de oma van mijn vrouw in Engeland was overleden. Aangezien ik niet eens wist dat mijn vrouw naar haar oma vernoemd was, kan ik dit met volle overtuiging vermelden. Haar oma overleed toen zij drie jaar oud was.

Vervolgens klonk de duidelijk hoorbare stem van de in de Eerste Wereldoorlog overleden broer van mijn vrouw, die zijn naam gaf en vervolgens zei: 'Ik heb op deze gelegenheid gewacht om met jou te kunnen praten.' Mijn vrouw kwam naar me toe en beschreef deze gebeurtenis.

Ik heb mevrouw Keiser meegenomen naar een aparte kamer waar het wat rustiger was, me afvragende of de demonstratie herhaald zou worden. Eerst was er een fluisterende sisklank die gaandeweg luider werd totdat de duidelijk sprekende mannelijke stem van mijn overleden zwager hoorbaar was. Alles wat hij zei was van een hoogwaardig niveau van bewijs en verwees naar zaken die zich hadden voorgedaan sinds mijn vertrek uit Engeland. Ook gaf hij antwoord op enkele vragen die ik in gedachten had en waar het medium niets vanaf wist.

Voor zover ik kon zien, kwam de stem uit de Spirituele Wereld via het gebied rondom de solar-plexus van het medium. Gedurende de tijd dat de stem van mijn zwager hoorbaar was, waren de lippen van het medium stijf opeen gedrukt. Dit is een fenomeen dat niet door buikspreeken verklaard kan worden en het was zeer zeker niet de stem van het medium.

Een paar dagen later was ik, tijdens het delen van het podium met T. John Kelly in Lily Dale, getuige van nog meer voorbeelden van dit solar-plexus voice-mediumschap. Ook al was hij in South Wales geboren: het grootste deel van zijn leven heeft hij in Buffalo doorgebracht. Het is een opmerkelijk feit dat bijna elk medium dat in het bezit was van deze psychic en mediamieke gave in Buffalo woonde of in de regio van de Niagara Falls, of anders wel deze gave in deze regio ontwikkelde. Misschien is er een link tussen de energie die vrijkomt door de watervallen en het ontwikkelen van deze vorm van voice-mediumschap.

De eerste keer dat ik in Lily Dale voor een publiek sprak, was Kelly het medium dat na mij een demonstratie gaf. Het doel van deze demonstratie was om de vragen die door het publiek opgeschreven waren en in een envelop werden verzegeld, te beantwoorden terwijl hij geblinddoekt was. Hij zat naast me op het podium en bij klaarlichte dag hoorde ik de stem van iemand uit de Spirituele Wereld, vanuit de omgeving van zijn solar-plexus, die mij bij mijn koosnaam noemde. Het begon als gefluister en werd gaandeweg luider totdat de woorden duidelijk gehoord konden worden.

Kelly's succesvolle demonstratie bestond uit het 'lezen', soms zelfs zonder de enveloppen te openen, van de opgeschreven vragen van het publiek en deze te beantwoorden. Maar hij was niet degene die sprak. De stem die uit zijn mond kwam, terwijl hij in een tranestaat verkeerde, was van iemand die zei zijn vader te zijn. Omdat ik zijn vader niet gekend heb, kan ik niet zeggen dat het de stem of een kopie van de stem van zijn vader was. Wat ik wel kan zeggen is dat het niet de stem van het medium zelf was. Wat hetgeen zich voltrok, dat bijna een uur duurde, nog opmerkelijker maakte, was dat ik de stemmen van mensen uit de Spirituele Wereld hoorde die

Dr.J.M. Gully van het Royal College of Surgeons neemt de polsslag van een geest die volledig is gematerialiseerd in het laboratorium van Sir William Crookes, een van de grootste scheikundigen van zijn tijd. Sir William nam de foto. De seance werd gehouden onder testcondities opgelegd door de wetenschapper, die de verschillen in kleur, haar, lengte, hartslag etc., onderzocht en noteerde tussen het medium en de gematerialiseerde spirit.

De pijl verwijst naar het gezicht van de man die er niet bij was. Charles Good, het enige afwezige lid van de eerste Legislative Council of British Columbia. De foto is genomen voordat de Council bijeenkwam op 13 januari 1865. Mr. Good was toen ernstig ziek en lag op sterven. Nadat hij was hersteld was hij geheel verrast dat hij op de foto stond. De originele foto hangt in het parlamentsgebouw van Victoria B.C.

Koningin Astrid, de vrouw van Koning Leopold van België, materialiseerde tijdens een seance in Kopenhagen nadat ze was overleden door een auto-ongeluk. Drie camera's met flitslicht maakten gelijktijdig deze foto's; pastoor Martin Liljeblad, een lid van de state church (staatskerk), maakte de foto's. De seance werd gehouden in rood licht, het medium was Eimer Nielsen.

Een uitvergroting van de koningin op de foto hierboven.

Koningin Astrid zoals ze op een Belgische postzegel is afgebeeld.

zeiden dat zij overleden familieleden waren van mensen uit het publiek en dat zij de antwoorden op de vragen gaven, waarna de vader van Kelly deze antwoorden herhaalde. Tijdens de week dat ik in Lily Dale was heb ik dit fenomeen nog verschillende keren gehoord. Tijdens mijn gesprekken met Kelly hoorde ik vaak de stem van zijn vader die aan ons gesprek deelnam, ook al was Kelly op die momenten niet in trance, en deze leek altijd vanuit het gebied van de solar-plexus van Kelly te komen.

Er moet iets in het klimaat van Amerika zijn dat bevorderlijk is voor dit type mediumschap. Op mijn bootreis terug naar Engeland waren Kelly en andere Amerikaanse spiritualisten mijn medepassagiers. Halverwege de oceaan hielden we een openbare seance waar bijna tweehonderd mensen op afkwamen. Kelly gaf een psychic demonstratie in het beantwoorden van vragen die in verzegelde enveloppen zaten, waarbij hij zoals gewoonlijk in trance was en waarbij de stem van zijn vader uit zijn mond te horen was. Hij herhaalde alle antwoorden die aan hem werden gegeven door de stemmen uit de Spirituele Wereld die verklaarden de overleden vrienden of familieleden te zijn van diegenen die de vragen hadden opgeschreven. Ik merkte echter dat de stemmen zwakker waren dan voorheen.

Nadat we in Engeland waren aangekomen hoorde ik regelmatig de stem van de vader van Kelly uit het gebied van zijn solar-plexus komen maar het was bijna een gefluister geworden. Een keer toen ik in mijn kantoor aan Kelly de route naar zijn hotel uitlegde en hij in de war leek te zijn door mijn uitleg, onderbrak de stem uit zijn solar-plexus mij en gaf preciezere details. Het feit dat de stem in volume afgenomen was ten opzichte van toen in Lily Dale, was voor mij een aanwijzing dat het klimaat hiervoor verantwoordelijk was.

Elk medium heeft een begeleider uit de Spirituele Wereld; voor Kelly was dit zijn vader die deze rol op zich nam. Vaak zijn het Noord-Amerikaanse indianen; voor nieuwelingen in het Spiritualisme verwarrend maar het antwoord hierop is niet ver te zoeken. In hun hoogtijdagen waren de Noord-Amerikaanse indianen meesters in psychic en mediamieke wetten, met een diepgaande kennis van bovennormale krachten en hoe deze werkten. Dit geeft hen de kwalificaties om na hun fysieke overlijden als leraar en begeleider voor hun medium te fungeren.

De moderne Noord-Amerikaanse indiaan is 'beschaafd gemaakt' en verwesterd waardoor zijn natuurlijke psychic en mediamieke vermogen afstompte. Het prototype Noord-Amerikaanse indiaan is echter van een hele andere categorie. Een van de grootste experts op het gebied van de Noord-Amerikaanse indiaan, Ernest Thompson Seton, beschrijft hun verhoogde psychic en mediamieke gaven in zijn boek *Gospel of the Red Man*.

Door de jaren heen heb ik vele Noord-Amerikaanse indianen mogen leren kennen en kan ik niet anders dan hen met de grootste genegenheid en respect bejegenen. Zij die met de beste mediums werkten, zijn wijze leraren die een kwaliteit uitstralen welke het best omschreven kan worden als 'lieflijk' en het idee 'in dienst staan van...' is bij hen volledig ingeprent.

In de persoon van Red Cloud, de spirituele begeleider van Estelle Roberts, zijn deze kwaliteiten zeer duidelijk aanwezig. Ook al heb ik hem maar één keer mogen aanschouwen; toen hij zich tijdelijk in een vorm van vlees en bloed liet zien, heb ik zo vaak met hem gesproken dat ik hem als een oude vriend beschouw, één die ik zelfs beter ken dan vele van mijn intieme vrienden op deze aarde.

Zijn stem, of je die nou hoort via de mond van zijn medium dat in trance is of los van het medium tijdens haar voice-seances (dat bij beide vormen van mediumschap vergelijkbaar is), is volledig anders dan de stem van Estelle Roberts. Zijn zeer mannelijke stem heeft een laag schor timbre. Ook al beheerst hij de Engelse taal goed, zijn uitspraak van bepaalde klinkers is zeker charmant te noemen. Wanneer hij soms lettergrepen omwisselt heeft dat vaak een grappige uitwerking.

Een keer heeft Red Cloud op verzoek details verteld over zijn aardse leven als een Sioux indiaan. Hij legde ook uit hoe hij Engels heeft geleerd als onderdeel van zijn missie met het werken via Estelle Roberts.

Eens in de twee weken, afgewisseld met zijn voice-seances, hield Red Cloud een zogeheten onderwijsbijeenkomst. De bedoeling hiervan was om ons te wijzen op, en na te laten denken over, de diepgaandere gevolgen van het bewijs tijdens zijn seances. Ik heb hem ruim een uur, onvoorbereid, horen spreken over de soms ingewikkelde onderwerpen die door zijn publiek werden voorgedragen en het was altijd een leerzame avond. Zijn gesprekken gaven een verscheidenheid aan kennis weer die ver boven de kennis van zijn medium reikte dat al vroeg in haar leven hard moest werken en daardoor geen tijd had om zich met haar culturele ontwikkeling bezig te houden.

Ik heb gehoord hoe Red Cloud zijn kennis over wetenschap liet blijken tijdens zijn gesprekken met een vooraanstaand wetenschapper over de ingewikkeldheden van de wetenschap. Ik heb geboeid zitten luisteren naar hoe hij met een arts sprak over ouderwetse en moderne geneeskunde. Hij is een expert op het gebied van verloren keizerrijken, verloren steden en de gewoontes van voorbije tijden. Hij heeft een aanzienlijke kennis van oude en huidige religies. Bovenal kon hij tot in detail het Oude en Nieuwe Testament citeren.

Ook al zorgden de uitspraken van Red Cloud weleens voor meningsverschillen, hij was namelijk altijd in voor een controversieel gesprek, nooit liet hij merken dat hij op wat voor manier dan ook geïrriteerd raakte door mensen die het niet eens waren met zijn uitgangspunten. Vaak liet hij hierin, met een gevatte opmerking, juist zijn humor zien.

Estelle Roberts was ruim 25 jaar lang een dierbare vriendin van mij en ook heb ik haar regelmatig thuis bezocht. Haar hele leven was toegewijd aan haar fantastische en veelzijdige mediumschap, waarvan zij bijna elke bekende vorm van psychic en mediamieke gawe beheerste. Ontspanning vond zij in haar enige andere interesse: tuinieren.

Ze leest voornamelijk tijdschriften met betrekking tot het Spiritualisme en ik weet dat het lezen van andere soorten literatuur haar interesse niet heeft. Ze heeft ook nooit enige interesse getoond in het lezen van oude of moderne poëzie. Desondanks heb ik Red Cloud op gedetailleerde wijze toepasselijke zinnen horen herhalen, geschreven door een moderne dichter wiens gedichten nog steeds onbekend zijn voor een meerderheid van de mensen. Vaak heb ik hem ook horen improviseren middels het voordragen van gedichten ter ondersteuning van het uitdrukking geven aan zijn ideeën. Vele keren was ik ontroerd wanneer hij uitgebreid sprak in prachtige en ritmische gedichten.

Ik ben er zeker van dat wanneer Estelle in haar normale staat van zijn verkeert, zij niet in staat is om zoiets tot stand te brengen. Een scepticus zou kunnen beredeneren dat zij haar culturele interesse en kennis geheim heeft gehouden maar als zij hen die haar zeer goed kenden zo kon

bedotten, dan zou ze een van de beste actrices van deze tijd zijn. Het theater, de film of de televisie zou haar veel meer financiële vergoeding leveren dan het mediumschap.

Een diepgaande menselijkheid is een van de meest aandoenlijke trekken van Red Cloud. Hij laat altijd een grote mate van tolerantie zien en een diep begrip voor aardse problemen en moeilijkheden. Zijn compassie is diepgeworteld, zijn inborst zachtvaardig en vriendelijk, en hij veroordeelt nooit.

Hoofdstuk 4

SEGRAVE BEWIJST ZIJN VOORTBESTAAN

Elke twee weken tijdens de seance met Estelle Roberts was er een vergelijkbaar patroon: er was een harde kern van regelmatig aanwezigen en de nieuwelingen die nooit van tevoren aan het medium werden voorgesteld. Dit was een voorzorgsmaatregel om ervoor te zorgen dat de behaalde resultaten aan de hoogst mogelijke norm van bewijs voldeden. Meestal bestond de groep uit zo'n twintig mensen.

Een paar minuten voor aanvang van de seance werd er koud water door de te gebruiken trompetten gegoten. Deze werden ingesmeerd met een lichtgevend materiaal en voorafgaand aan de seance aan het licht blootgesteld zodat dit tijdens de rest van de avond zichtbaar bleef. Het lichtgevende materiaal zorgde ervoor dat wij de bewegingen van de trompetten konden volgen die zich met een behendigheid door de ruimte bewogen, wat op zich al een bovennormale gebeurtenis was.

De trompetten bewogen zich bliksemsnel door de ruimte, soms raakten ze het plafond of bonkten ze tegen de vloer. Vervolgens vielen de twee stukken, waaruit de trompet was gemaakt, uit elkaar en vrij snel voegde een onzichtbare kracht de twee stukken weer ineen en vlogen de trompetten weer vrolijk door de kamer. De trompetten werden met een foutloze precisie door de kamer geleid; geen enkele keer stakten ze of raakten ze de aanwezige mensen.

Eén van de trompetten bewoog zich altijd direct tot een frontale positie voor de persoon die een boodschap uit de Spirituele Wereld zou ontvangen. Terwijl het contact uit de Spirituele Wereld sprak bleef de trompet midden in de lucht hangen en zakte alleen wanneer de spreker uit de Spirituele Wereld de inspanning niet langer kon volhouden of wanneer het contact afgelopen was. Soms liet Red Cloud, of een van zijn helpers, zijn meesterschap over de trompetten zien door je met de trompet te 'liefkozen' - dit is de enige manier om te beschrijven wat er gebeurde. De trompet raakte je dan, met de brede kant, van top tot teen aan.

Voor aanvang van de seance was een luidruchtige ademhaling van Estelle Roberts te horen; een teken dat ze in trance ging en waar zij gedurende de rest van de avond in bleef. Het leek mij altijd zo jammer dat ze zich totaal niet bewust was van de bijzondere gebeurtenissen die zich gedurende haar mediumschap voordeden.

Meestal hielden de aanwezigen de hand van hun buurman vast, waarvan Red Cloud uitlegde dat het behulpzaam was voor de voortbrenging en doorstroom van de psychic krachten die nodig waren om zijn resultaten te bereiken. Af en toe werd ons gezegd dat we de handen mochten loslaten en werd er een beroep gedaan op onze integriteit om de trompetten niet aan te raken. Red Cloud legde uit dat de trompetten met 'ectoplastische staven' aan het medium verbonden werden en wanneer deze verbroken werden, haar gezondheid in gevaar kon komen.

Bij een seancecirkel bij iemand thuis, waar ik gedurende een aantal jaren regelmatig kwam en waar direct-voicefenomenen tot stand werden gebracht, zijn we een keer vergeten om een nieuweling hierover te waarschuwen. In haar onschuld raakte zij de trompet aan toen er met haar gesproken werd. Een kreun werd hoorbaar van het medium dat in trance was. De seance

werd door haar begeleider uit de Spirituele Wereld onmiddellijk tot een eind gebracht en haar begeleider vertelde ons dat zij een bloeding had gehad, wat ook snel bevestigd werd.

Tijdens de voice-seances met Estelle Roberts werden we aangemoedigd om deel te nemen aan een normaal gesprek. Vervolgens zag je een van de trompetten van de vloer omhoog komen en riep de stem van Red Cloud: 'Wacht even!'. Dit was altijd het teken dat iemand anders uit de Spirituele Wereld er klaar voor was om te praten. De trompet zakte dan langzaam weer terug naar de vloer en je kon door de manier waarop de trompet steeg zien of de spreker nieuw was of een oudgediende. Met nieuwelingen steeg de trompet langzaam omhoog, alsof er een grote inspanning vereist was om dit te doen. Met hen die eerder met ons hadden gesproken waren de bewegingen van de trompet snel en precies.

Het volgende 'wacht even!' van Red Cloud was dan weer een teken dat het gesprek tot een einde kwam. Over het algemeen werd een grammofoonplaat afgespeeld terwijl het contact via de trompet sprak. Dit was altijd dezelfde plaat met een assortiment van de musical komedie *Rose Marie*. Het was vreemd om de populaire refreinen van de musical te horen als begeleiding voor intens ontroerende reünies tussen geliefden die door de dood gescheiden waren. Toen ik Red Cloud vroeg naar zijn redenen voor de keuze van deze muziek, antwoordde hij dat het simpelweg om de trilling ervan was. De snelle trillingen hiervan hielpen hem om de direct-voicefenomenen tot stand te brengen.

Tijdens de seances was er nooit enige sprake van verwarring, omdat Red Cloud, de perfecte spirituele meester van de ceremonie, tussen elk contact sprak. In een aparte ruimte, afgesloten met gordijnen, zat een stenograaf met een lamp die op haar schrift scheen om er zeker van te zijn dat ze alles woord voor woord noteerde. Meestal herhaalde ik alles wat er gezegd werd voor haar.

In die kleine bovenkamer hoorde ik, seance na seance, tientallen verschillende stemmen van mensen die niet langer op aarde verbleven. Ik luisterde naar de stemmen van mannen, vrouwen en kinderen. Bijna altijd waren de stemmen in het begin zwakjes en stotterend. Zodra de sprekers leerden om de benodigde technieken meester te worden, spraken ze in klankvolle tonen en konden dan duidelijk tot buiten de kamer gehoord worden en soms zelfs tot beneden in de tuin.

Ik was verantwoordelijk voor het meenemen van Lady Segrave naar de seance, ten tijde dat zij ontroostbaar was vanwege het verlies van haar man. Haar dramatische verhaal begon eigenlijk een aantal jaren eerder in Daytona Beach, Florida, waar de naam van Henry Segrave de voorpagina's van de kranten van over de gehele wereld haalde door alle snelheidsrecords te verbreken. Voordat hij dit poogde, ontving hij van een onbekende een bericht uit een seance bij een groep in Engeland. Het bericht was een waarschuwing waarvan gezegd werd dat dit door een overleden snelheidsduivel was gegeven. De boodschap vermeldde dat een bepaald onderdeel van de auto bij een zekere snelheid uit elkaar zou vallen. Segrave testte de auto met de aangegeven snelheid waarbij dit inderdaad uit elkaar viel.

Segrave zei dat dit bericht een mogelijk fataal ongeluk had voorkomen. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt en bij terugkomst in Engeland deed Segrave wat onderzoek naar Spiritualisme. Wetende dat zijn vriend, de beroemde journalist Hannen Swaffer, een spiritualist was, ging de coureur bij hem langs.

In het appartement van zijn vriend was hij getuige van psychic en mediamieke fenomenen die zijn wetenschappelijke inborst boeiden. Een bepaald fenomeen maakte een grootse indruk op hem. Dit gebeurde in de aanwezigheid van een niet-professioneel medium genaamd Archie Adams, de schrijver van 'The Bells of St. Mary's' en andere populaire liederen, die een levende tegenstrijdigheid zelf was.

Adams voelde zich meer aangetrokken tot de Theosofie dan tot het Spiritualisme en had een hekel aan zijn mediumschap, ook al was hij in het bezit van sterke psychic en mediamieke krachten. In de aanwezigheid van Adams, en bij daglicht, was Segrave, net als vele anderen vóór hem, getuige van de buitengewone daad van het omhoog zweven van de piano van Swaffer vanaf de vloer, telkens wanneer het medium een volksmelodie speelde die hij in Honolulu had gehoord. Toen de piano weer op de grond terechtkwam, maakte deze een hard geluid. Regelmatig verwees Segrave lachend naar deze ervaring als: 'De enige keer dat ik echt bang was, was toen ik de piano zag springen in het appartement van Hannen Swaffer.'

Niet lang daarna volgde de tragische noodlottigheid in Lake Windermere, waar Segrave poogde om een nieuw wereldrecord in snelheid op het water te vestigen. De beroemdste coureur van zijn tijd, een charmant en sympathiek persoon, door al zijn vrienden geliefd, eindigde hiermee zijn aardse carrière.

Duizenden mensen waren onthutst door het nieuws van deze tragedie. Voor Lady Segrave was dit de zwaarste dreun van haar leven. Op de zondag na het overlijden van Segrave waren er wat vreemde gebeurtenissen in het appartement van Swaffer, zoals de mysterieuze verplaatsing van een krant van de ene kamer naar de andere, en andere gebeurtenissen waarvoor blijkbaar geen normale verklaring was. Opmerkelijk genoeg stond in de krant die verplaatst werd het laatste artikel dat door Segrave was geschreven met daarin een vermelding naar Swaffer en zijn zwevende piano.

Zich afvragend of deze vreemde gebeurtenissen misschien veroorzaakt werden door Segrave die daarmee hun aandacht probeerde te trekken, schreef Swaffer een brief naar Lady Segrave waarin hij tot in detail beschreef wat er gebeurd was. In zijn brief vermeldde hij ook, in plaats van de normale condoleances, dat hij zeker wist (als iemand die het bewijs voor overleving na de dood had gezien) dat haar echtgenoot in deze zware tijden dichtbij haar was. Het schrijven van deze brief viel hem moeilijk, omdat ook spiritualisten niet weten of zij in hun pogingen iemand hiermee kunnen troosten, of dat ze worden gezien als bemoeizuchtig waardoor de wonden van het verdriet alleen maar groter worden. In haar antwoord op de brief sprak Lady Segrave haar waardering uit voor deze woorden. Ze zei dat ze best goed omging met de klap van het overlijden van haar man en dat ze zich alleen af en toe bewust was van haar troosteloze toestand.

Ruim een jaar later schreef Lady Segrave weer een brief naar Swaffer. Dit keer vroeg ze aan hem of hij nog berichten van haar man ontvangen had. Ze had een boek gelezen dat door een beroemde journalist was geschreven en dit had haar interesse gewekt. Ze voegde hieraan toe dat, hoe zinloos en onbeduidend haar leven soms ook leek te zijn, ze in ieder geval de mogelijkheid van een reünie met haar man had om naar uit te kijken.

Swaffer liet mij hun briefwisseling zien en vroeg mij om Lady Segrave te helpen bij haar eigen onderzoek naar het Spiritualisme. De beste introductie in het Spiritualisme voor haar leek me het bijwonen van een direct-voice-seance met Estelle Roberts. De enige manier om haar van een

plek te verzekeren was op uitnodiging van Red Cloud. Dit gebeurt dan wanneer hij de specifieke namen van mensen noemt die aanwezig mogen zijn óf door aan hem te vragen of je iemand mee mag nemen zonder een naam of enige aanwijzing van de identiteit of het geslacht van deze persoon te noemen. Red Cloud zou dan 'Ja' of 'Nee' antwoorden en vroeg nooit naar de identiteit van deze persoon.

Het leek erop dat Lady Segrave geluk zou hebben. Voor de daaropvolgende vrijdag – de seances werden altijd op vrijdag gehouden – had ik al toestemming gekregen om een bevriend echtpaar mee te nemen. Op de ochtend van de seance kreeg ik te horen dat een van hen ziek was geworden en dat zij daardoor die avond niet zouden komen. Dit leek een kans voor Lady Segrave. Het probleem was hoe hiervoor toestemming van Red Cloud te krijgen. Ik wilde haar meenemen zonder haar identiteit vrij te geven zodat als zij een contact uit de Spirituele Wereld zou krijgen, er niets zou worden afgedaan aan de waarde en het belang van het bewijs van het contact.

Ik belde het medium en vertelde haar dat de twee vrienden die ik mee zou nemen niet konden komen. 'Mag ik iemand anders in hun plaats meenemen?' vroeg ik. 'Heb je het aan Red Cloud gevraagd?' was het antwoord. 'Nee,' moest ik bekennen. Hierop volgde een lange woordenwisseling. Uiteindelijk zei Estelle Roberts dat zij mij zou vertrouwen. Ze vroeg mij niet wie deze persoon zou zijn en ik heb haar niets verteld. Daarna belde ik Lady Segrave en nodigde ik haar uit voor de seance. Tot haar ongenoegen kon zij niet komen; ze had een belangrijke afspraak die niet op zo'n korte termijn verzet kon worden. Natuurlijk was ik zeer teleurgesteld.

Toen ik bij de seance aankwam vroeg het medium: 'Waar is je vriend?' Ik legde haar uit dat 'mijn vriend' niet in staat was om te komen. Ik noemde geen namen en vertelde zelfs niet of het om een man of een vrouw ging die ik gehoopt had mee te kunnen nemen. Ik gaf geen enkele aanwijzing met betrekking tot de identiteit van deze 'vriend'.

Zoals gewoonlijk verzamelden wij ons in de bovenste kamer. De lichten werden uitgedaan. Al snel bewoog een van de lichtgevende trompetten en was de diepe melodieuze stem van Red Cloud te horen die ons welkom heette. Uit nieuwsgierigheid vroeg ik hem: 'Weet jij iets van de persoon die ik vanavond probeerde mee te nemen?' Zijn antwoord was cryptisch: 'Droog jij nou maar op en wacht af,' grapte hij.

Later sprak Red Cloud mij aan en zei dat de volgende spreker uit de Spirituele Wereld mij wilde spreken. Ik keek hoe de trompet langzaam mijn kant op bewoog. Toen hoorde ik een stem. 'Barbanell,' zei de stem. 'Ja,' antwoorde ik; 'met wie spreek ik?' 'Segrave,' was het antwoord. 'Dank je wel dat je probeerde om mijn vrouw naar mij toe te brengen.' Dit was een verbijsterend en onverwachts voorbeeld van de kennis van de Spirituele Wereld. Ook al had ik tegen niemand iets gezegd over mijn pogingen om Lady Segrave die avond mee te nemen: haar man liet zonder omhalen blijken dat hij hiervan op de hoogte was. 'Het is in orde Sir Henry,' vertelde ik hem. 'Het spijt me alleen dat ze niet kon komen.'

Met zijn typische charme hield hij vol dat het heel aardig van mij was. Ik vroeg hem wat voor bericht ik aan zijn vrouw door kon geven. Hij vertelde mij wat ik moest zeggen, wat ik later herhaalde voor Lady Segrave toen ik haar aan de telefoon had. Dit bericht zei mij niets, maar zij zei dat dit heel veel voor haar betekende en voegde daaraan toe dat het een typerend bericht was.

Twee weken later nam ik haar mee naar dezelfde seancekamer. Ze werd niet aan het medium of de andere aanwezigen voorgesteld. Al gauw was de stem van Red Cloud te horen die zijn vrienden verwelkomde. Terwijl hij dit deed bewoog één van de trompetten, schijnbaar met een eigen wil, langs de kring van aanwezigen. Midden in de lucht bleef de trompet voor Lady Segrave hangen. 'Jij kent mij niet,' zei Red Cloud terwijl hij haar aansprak. 'Nee,' antwoordde zij: 'Ik ben hier een vreemde.' 'Oh nee, dat ben je niet: goedenavond Lady Segrave, ik zal spoedig je kleine man brengen.' Ik heb hem deze uitdrukking vaak horen gebruiken want voor Red Cloud zijn zij allemaal 'kleine mannen' en 'kleine vrouwen'. De trompet bewoog weg van ons. De seance ging verder volgens het gebruikelijke patroon met stemmen van mensen uit de Spirituele Wereld die mensen uit de kring aanspraken. Sommigen kwamen alleen gedag zeggen, anderen met troostende woorden en begeleiding voor hun geliefden. Meerdere gesprekken duurden vrij lang.

Al snel kwam de trompet terug bij Lady Segrave die naast mij zat. 'D,' zei een stem. Later vertelde ze mij dat alleen haar echtgenoot haar met deze koosnaam aansprak, een feit waarvan ik moet benadrukken dat niemand van de aanwezigen dit wist. Het enige wat ik wist was dat haar voornaam Doris was.

Helaas raakte ze opgewonden en gespannen bij het eerste contact van haar man uit de Spirituele Wereld en was ze niet in staat om te praten. 'D,' herhaalde de stem. 'Praat met hem,' fluisterde ik. Uit ervaring wist ik dat het succes van deze voice-seances afhing van de reactie van de persoon die werd aangesproken. Mijn aanmoediging leek haar echter alleen maar meer gespannen te maken. De trompet bewoog mijn kant op. 'Jij bent daar toch Barbanell, of niet?' smeekte de stem. 'Ja, Sir Henry,' antwoordde ik, 'maar praat alsjeblieft met je vrouw.' Opnieuw sprak hij haar aan met haar koosnaam. Ze mompelde een paar woorden... en toen viel de trompet; een aanwijzing dat Segrave niet de benodigde 'power' kon vasthouden.

Onmiddellijk was de stem van Red Cloud te horen. Hij richtte het woord aan Lady Segrave. 'Ik weet hoe je je voelt,' zei hij, 'en je man is net zo opgewonden. Maar ik zal jullie beiden helpen.' Toen ik Lady Segrave na de seance om haar reactie hierop vroeg, antwoordde zij: 'Het lijkt te mooi om waar te zijn.'

Echter was haar echtgenoot, wiens onbeteugelde moed hem wereldberoemd had gemaakt, vastbesloten om niet verslagen te worden. Tijdens de volgende seance liet hij zien dat hij bezig was om zich de technieken van het communiceren eigen te maken, want er was een grote verbetering ten opzichte van de keer daarvoor. Het bewijs van zijn identiteit kwam met de eerste woorden die hij aan zijn vrouw richtte: 'De veertiende was ik bij je, D.' Ze vroeg: 'Je hebt de veertiende onthouden?' 'Ja, jouw verjaardag,' zei Segrave, daarmee tonend dat hij het niet was vergeten. Ondanks zijn begrijpelijke opgetogenheid met het weerzien van zijn vrouw, liet hij zijn altijd aanwezige welgemanierdheid zien door mij gedag te zeggen en zei: 'Ik probeer heel hard om door te komen.' Ik kon mijn lachen niet inhouden toen hij eraan toevoegde: 'Ik weet hoe ik een boot of een auto moet besturen, maar je kan me opvegen als ik dit al onder de knie kan krijgen. Ik zal door komen...'

Hierin is hij zeker geslaagd. Ik voelde me alsof ik aan het afluisteren was terwijl ik naar het lange gesprek tussen hem en zijn vrouw luisterde. Ze hebben een tiental zaken besproken waaronder ook haar woonsituatie, vrienden en familieleden. Hij noemde een onderwerp waarvan zij later aan mij vertelde dat niemand maar dan ook niemand anders dan zij ervan af wist.

Ik was blij om te horen dat zij hierbij nu geen spanning meer ervoer. 'Ben je bij me in de auto?' was haar volgende vraag. 'Ja,' was het antwoord, 'maar wees wel voorzichtig, D.' 'Waarom,' riep ze, 'ik ben een goede chauffeuse?' Er viel een stilte waarna de man die ooit een van de grootste autocoureurs van zijn tijd was geweest, antwoordde: 'Ja, dat was ik ook...' Het gesprek tussen man en vrouw verliep zo natuurlijk dat tegen het eind van het gesprek alle aanwezigen het gevoel hadden dat ze een inbreuk op hun privacy maakten. Toen ik later met haar over de seance sprak, vertelde ze dat haar man vaak op een lacherige manier kritiek uitte op haar chauffeurskunsten.

Ik zal niet verder in detail treden, behalve dat het bewijs van de overleving van Segrave zich seance na seance opstapelde. Het was duidelijk dat hij niet langer een nieuweling was in de kunst van het communiceren vanuit de Spirituele Wereld. Bovendien liet hij tijdens deze gesprekken weten dat hij op de hoogte was van alles wat er in haar leven gebeurde. Hij werd zo bedreven in het gebruik van de trompet dat hij deze tot dicht bij haar oor kon brengen en in haar oor fluisterde, zodat zij alles kon horen wat er gezegd werd maar ik, die naast haar zat, niets hiervan kon horen.

Een keer na een lang gesprek tijdens een seance zei ze tegen mij: 'Het hele gesprek was zo typerend voor hem en vol met intieme details, dat ik er geen enkele twijfel over heb dat ik met mijn man sprak.' Lady Segrave vertelde dat haar hele leven veranderd was door deze wetenschap en dat dit haar hoop en licht bracht naar waar er voorheen alleen verdriet en wanhoop was.

Op een avond vroeg zij aan Red Cloud of ze bij de volgende seance een vriend mee mocht nemen, erop lettende geen naam te noemen of aan te geven of dit een man of een vrouw zou zijn. Red Cloud gaf toestemming. De genoemde vriend bleek een man te zijn en een vreemde voor het medium en alle andere aanwezigen. Om ervoor te zorgen dat de bewijslast van elk contact dat hij mogelijk zou ontvangen niet in gevaar gebracht zou worden, werd hij niet bij naam aan de aanwezigen voorgesteld. Maar Segrave wist wie hij was: Mark. Luisterend naar het gesprek tussen de twee mannen vond ik het zelfs moeilijk om te geloven dat de ene overleden was en de andere nog hier op aarde. Het leek allemaal zo natuurlijk en het was dan ook heel duidelijk een reünie tussen twee oude vrienden.

Ik zei tegen Segrave dat hij zoveel gelukkiger klonk dan bij de eerste keer dat hij contact legde. 'Besef je niet dat dat hierdoor is?' antwoordde hij. 'Ik wilde haar niet verlaten. Op aarde hadden we onze worstelingen en net op het moment dat het succes volgde, gebeurde dit. Voor mijzelf heb ik het kunnen accepteren, maar niet voor haar.'

Lord Cottenham verzekerde hem dat Lady Segrave veel gelukkiger was nu ze een manier had gevonden om met haar echtgenoot te kunnen praten. Maandenlang was zij regelmatig aanwezig bij seances en haar man liet geen enkele kans onbenut om met haar te kunnen praten. Al gauw gaf hij bewijs door met betrekking tot het helpen van nieuwelingen om door de barrière van het overlijden heen te breken.

Op een avond vroeg Lady Segrave aan Red Cloud of ze bij de volgende seance twee vrienden mee mocht nemen. Hij ging akkoord en zoals gewoonlijk werd er niets gevraagd over de identiteit van deze twee vrienden. Toen deze twee bezoekers, een man en een vrouw, met haar meekwamen wist geen van de aanwezigen wie zij waren. Maar Segrave wist wie zij waren en sprak met hen beiden.

'Rod,' groette hij de jongeman die zijn broer was. Evenzo bewees Segrave dat hij wist wie de jongedame was, want ook haar begroette hij met haar naam. Zij was de vrouw van zijn broer. Dit was de eerste direct-voice-seance die zij bezochten. Ze verklaarden beiden dat dit de meest fantastische ervaring van hun leven was. Ook al had Lady Segrave vaak met hen gesproken over de gesprekken met haar man; ze hadden zich gewoonweg niet gerealiseerd hoe natuurlijk deze gesprekken verliepen.

De opbouw van al het gegeven bewijs zorgde ervoor dat Lady Segrave volledig overtuigd was van de overleving van haar man. Toen ik haar vroeg om haar onderzoek hiernaar samen te vatten antwoordde ze: 'Het bewijs dat ik ontvangen heb, laat zijn volledige kennis van mijn meest intieme en privé-zaken zien. Steeds weer opnieuw heb ik het bewijs van alle mogelijke kanten bekeken: ik heb het kritisch en kalm onderzocht. Ik heb voor alles een verklaring proberen te vinden dat het bewijs teniet zou kunnen doen. Ik heb mijzelf deze vragen gesteld: 'Is het mogelijk telepathie of is het mijn onderbewustzijn?' en 'Ben ik bedrogen?' Het bewijs heeft zichzelf keer op keer als echt zijnde bewezen.

Hoofdstuk 5

LOT VAN ONTDEKKINGSREIZIGER IS OPGELOST

In deze zelfde seancekamer werd een van 's werelds grootste mysteries opgelost; namelijk het lot van kolonel P.H. Fawcett, een ontdekkingsreiziger die in het oerwoud van Brazilië verdwenen was. Gedurende een kwart eeuw deden allerlei geruchten, speculaties en theorieën de ronde. Geen van deze gaf het antwoord op de vraag die duizenden mensen bezighield.

Verkenningstochten om hem te zoeken faalden. Niemand kon een antwoord geven op de vragen: Leefde hij nog? Werd hij door wilde stammen gevangen gehouden? Heeft hij ervoor gekozen om een eind te maken aan zijn manier van leven, dat op zijn best alleen voor wilde dieren geschikt was?

In 1951 werd 'officieel' verklaard dat het skelet van Fawcett in het oerwoud gevonden was, aan de oever van de River of Death in Midden-Brazilië. De overblijfselen werden naar Engeland gebracht en onderzocht door de leden van het Koninklijk Antropologisch Genootschap, die verklaarden dat dit niet de botten van Fawcett waren. Zestien jaar hiervoor wist ik al dat Fawcett overleden was, omdat hij in de seancekamer van Estelle Roberts al was doorgekomen.

Het romantische verhaal van Fawcett begon in de vroege zomer van 1925. Hij leidde een ontdekkingstocht naar het hart van Brazilië met zijn zoon Jack en een jonge Engelsman genaamd Raleigh Rimmel, om het onbekende terrein van het Braziliaanse Plateau te ontdekken. Vanaf het moment dat ze de laatste beschaafde nederzetting verlieten werd er via de gewone communicatiemiddelen niets meer van hen vernomen. Maar er waren wel berichten uit de Spirituele Wereld.

De ontdekkingsreis van Fawcett naar dit gevaarlijke gebied was met pracht en praal omhuld. Zijn doel was om de verloren stad van het Zuid-Amerikaans continent te vinden, waarvan men dacht dat die aan de wieg van de prehistorische beschaving had gelegen. Waarschijnlijk is er nergens anders ter wereld zo weinig bekend over het gebied van zijn onderzoek, Matto Grosso. Zelfs vandaag de dag zijn er nog grote delen waar niemand is geweest.

Jarenlang zijn er ontdekkingsreizen gemaakt om de wieg van deze verloren beschaving te vinden. Sommige van deze tochten werden zelfs door de overheid van Brazilië gesponsord. Fantastische verhalen over deze mysterieuze gebieden vertelden over verloren steden, verborgen schatten, mijnen vol met goud en zilver, prehistorische beesten en witte indianen.

Er werd een verhaal verteld over een ontdekkingsreis van tweehonderd jaar geleden waar er gezocht werd naar begraven goud en zilver. Er werd gezegd dat de ontdekkingsreizigers het hart van het Centraal Plateau bereikten en onverwachts een reeks bergen ontwaarden. Ze beklommen een van de kloven en bevonden zich op een plateau van vruchtbaar land.

Op de uitvergroting zijn duidelijk de gezichten in het ectoplasma te zien

Ectoplasma dat uit het neusgat van het trancemedium komt. In het ectoplasma zijn twee mini-gezichten te zien. Dit is een van een reeks van seance foto's genomen door dokter Glen Hamilton in zijn huis in Winnipeg. Alles bij elkaar gebruikte hij veertien camera's waarvan er twaalf gelijktijdig een foto namen met een wit flitslicht.

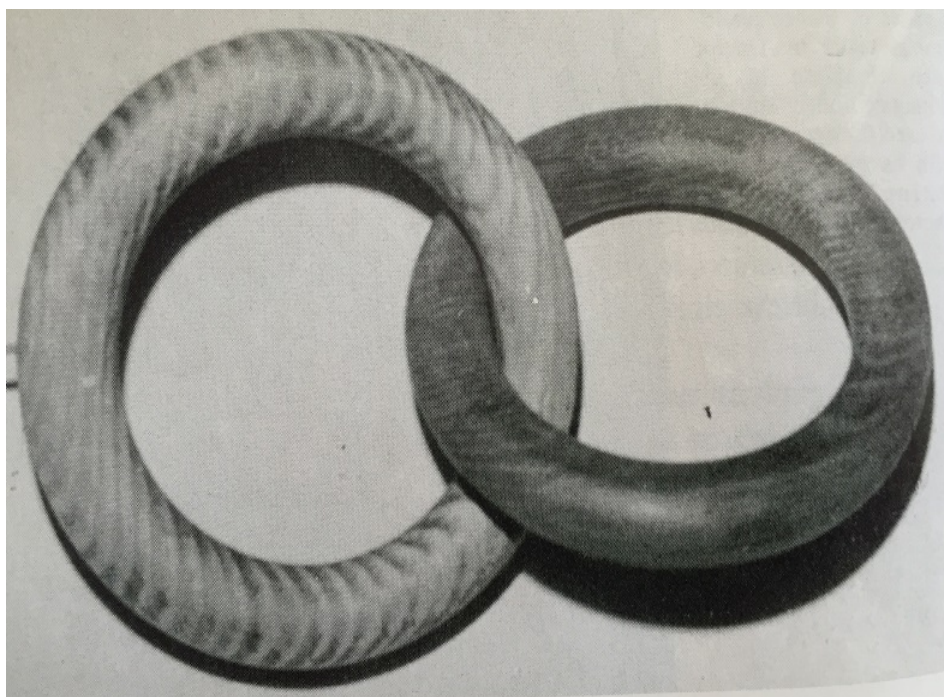

Een gewone foto van Raymond Lodge.

Een uitvergroting van de foto hiernaast. In deze foto herkende Sir Oliver Lodge z'n zoon, die is omgekomen tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Een experiment dat tijdens een seance is uitgevoerd en voorgesteld door Sir Oliver Lodge. Hij had twee massief houten ringen van verschillende houtsoorten. Tijdens de seance van medium Margery Crandon uit Boston, U.S.A., werden de twee afzonderlijke ringen in elkaar gevlochten. De ringen worden met elkaar verbonden door een onzichtbare kracht. Voor zover bekend is er geen 'wetenschappelijke' verklaring voor deze gebeurtenis.

Het schouwspel dat zich voor hun ogen ontvouwde, vervulde hen met ontzag. Vóór hen bevonden zich de ruïnes van een grote stad die uit steen gebouwd was. Er was geen enkel teken van leven; de stad was volledig verlaten. Ze vroegen zich af of ze naar de gevolgen van een aardbeving keken. De ontdekkingsreizigers keerden nooit weer terug. Andere ontdekkingsreizigers betwistten of dit gewoon weer een 'reizigersverhaal' was.

Echter, de verbeelding van Fawcett werd geprikkeld door deze verhalen over de ruïnes van een verloren wereld. In 1925 schreef hij dat 'de ingeschatte ligging en de topografie van de omgeving' betreffende de locatie bekend was bij drie mannen. De eerste was een Fransman die bij zijn laatste poging om daarheen te gaan een oog verloren had en waarschijnlijk niet weer terug zou willen gaan. De tweede was een Engelsman die voor zijn vertrek uit het land een vergevorderd stadium van kanker had en waarschijnlijk niet meer leefde. De derde was hijzelf.

Fawcett was vastbesloten om zijn doel te bereiken en was zeer gekwalificeerd voor deze zware onderneming. Als ontdekkingsreiziger is hij wereldberoemd geworden. Hij was een moedig man, gewend aan ontberingen en heeft bij vele andere ontdekkingsreizen anderen overleefd. Hij beschouwde dit als zijn grootste avontuur.

Zijn ambitieuze plannen geheimhoudend, vertrok hij op 20 april 1925 met twee kompanen en twee gidsen. Op 29 mei bereikten zij Dead Horse Camp, waar een aantal jaren eerder een van de dieren van Fawcett was overleden. Vanuit dit kamp stuurde hij een speciaal bericht waarin hij beloofde om van tijd tot tijd berichten te verzenden. Hij hoopte dit te kunnen doen met behulp van een vriendelijke indiaanse stam. Vanaf het moment dat hij de rand van het gevaarlijke, onbekende terrein bereikte, heeft niemand meer iets van hem vernomen. De beloofde berichten kwamen niet.

Het raadsel van de verdwijning van Fawcett was iets dat de hele wereld bezighield. Hij had verwacht om twintig maanden weg te zijn. Toen er na verloop van tijd niets van hem werd vernomen, begonnen vrienden zich af te vragen wat er met hem gebeurd was. Onderzoeken van de Braziliaanse overheid wezen uit dat zij hem niet konden vinden. Men vreesde dat hij en zijn kompanen waren overleden.

In 1927 meldde de Braziliaanse ingenieur Robert Courteville dat hij Fawcett op zo'n 170 mijl van de hoofdstad van Matto Grosso ontmoet had. Hij zei dat Fawcett rilde van de koorts en dat zijn benen onder de muggenbeten zaten. De onderzoeker leek de aanwezigheid van Courteville niet te waarderen, waarop ze afscheid namen en ieder zijn eigen weg ging. Op dat moment wist de Braziliaanse ingenieur niet van de mysterieuze verdwijning van Fawcett. Toen men hem hier later van op de hoogte bracht, zei hij dat hij een zoektocht zou ondernemen en Fawcett mee terug naar de beschaving zou brengen. Deze zoektocht is nooit gestart.

In 1928 werd een hulpverleningsexpeditie door een Amerikaans krantenkartel gefinancierd. Deze werd door commandant George Dyott geleid. Ze volgden de drie jaar oude route van Fawcett, beginnend bij Dead Horse Camp tot aan een dorp van de Anaqua indianen. Hier vond Dyott de zoon van een chef, met om zijn nek een kleine koperen plaat met een stempel van de naam van een firma die in 1924 aan Fawcett luchtdichte kokers had geleverd.

Van de dorpelingen hoorden zij dat Fawcett en zijn twee kompanen, beiden kreupel en uitgeput, bij hen hadden uitgerust. Daarna vertrok de ontdekkingsreiziger verder naar onbekend terrein. De indianen vertelden dat ze vijf dagen lang rook van het vuur hadden zien afkomen tijdens de

tocht van Fawcett door het hoge gras. Op de zesde dag was er geen rook meer te zien. Ze vermoedden dat deze dappere groep mannen vermoord was. Dyott hield een uitgebreide zoektocht, maar kon geen bewijs vinden van de vermoede tragedie. Hij keerde terug naar de beschaafde wereld zonder te weten of Fawcett wel of niet leefde. Tot maart 1932 werd niets meer vernomen, totdat een Zwitser, genaamd Stephan Rattin, op het Britse Consulaat van São Paulo verscheen met een vreemd verhaal. Rattin, een jager, zei dat hij een jaar eerder naar het hart van Matto Grosso afgereisd was. In een Indiaans dorp werd hij verrast door de aanblik van een blanke man, waarvan hij geloofde dat het Fawcett was.

Rattin beschreef deze man als blank met blauwe ogen, een lange witte baard en hij droeg huden. Hij werd door de indianen gevangen gehouden en was in slechte staat. Ook al was hij niet goed in de Engelse taal, Rattin kon toch een paar woorden wisselen met deze gevangene. Volgens Rattin was het verhaal dat de oude man had gezegd dat hij een kolonel van het Britse leger was en Rattin gesmeekt had om over zijn situatie te vertellen aan zijn vriend Paget in São Paulo. Later bleek dat majoor J.B. Paget Fawcett had geholpen om zijn laatste ontdekkingsstocht te financieren.

Een andere belangrijke verklaring van Rattin was dat de man hem een zegelring liet zien. Toen deze ring aan mevrouw Fawcett werd beschreven, zei ze dat deze overeenkwam met de ring die haar man altijd droeg. Een woordelijk verslag van de verklaring van Rattin werd naar het Britse Consulaat in São Paulo gestuurd. Na onderzoek wees het Consulaat de verklaring af, met als reden dat het verslag te veel fouten en onsamenhangende details bevatte. Bovendien werd het vreemd gevonden dat Fawcett zijn kompanen niet had genoemd.

Drie maanden later vertrok Rattin op zoek naar Fawcett, maar de tocht was helaas niet succesvol. Het mysterie bleef een mysterie.

Na alle feiten te hebben onderzocht, verklaarden vooraanstaande experts dat zij van mening waren dat alle leden van de expeditie van Fawcett in de zomer van 1925 omgekomen waren en waarschijnlijk door indianen vermoord waren. In juni 1932, in de seancekamer van Estelle Roberts, was ik verrast om een van de mensen uit de Spirituele Wereld te horen praten over Fawcett.

De spreker vertelde een vriendin van mij, mevrouw Alice Liddell, dat hetgeen hij tijdens een eerdere seance had gezegd over Fawcett, die gevangen genomen was, wilde bevestigen. Hij voegde hieraan toe dat de ontdekkingsreiziger psychisch in orde was maar lichamelijk ziek. Ik vroeg aan mevrouw Liddell of zij al eerder berichten uit de Spirituele Wereld had ontvangen over Fawcett. 'Ja,' antwoordde ze en vertelde mij het volgende.

Zij was een vriendin van mevrouw Fawcett. Twee jaar eerder werd er tijdens een voice-seance aan haar verteld dat Fawcett de verloren stad had gevonden. In 1933 was mevrouw Fawcett aanwezig bij een seance met Estelle Roberts. Zij werd door E.A. Reeves, voormalig Landkaart Curator en Instructeur van Landmetingen bij het Koninklijk Geografisch Genootschap, anoniem meegenomen naar deze seance. Reeves, bevriend met vele ontdekkingsreizigers, was een van de eerste studenten van Fawcett geweest bij het genootschap en kende hem goed. Net voor het vertrek van Fawcett op zijn laatste ontdekkingsreis ging hij met zijn zoon op bezoek bij Reeves en zei hem gedag. Ze hadden vaak over psychic zaken gesproken en Fawcett heeft vele verhalen verteld over zijn occulte ervaringen.

Ook al werd mevrouw Fawcett bij de seance niet met naam voorgesteld, toch liet Red Cloud merken dat hij wist wie zij was door haar met 'kleine Fawcett vrouw' aan te spreken. Hij vertelde haar dat haar zoon overleden was, maar dat haar man op dat moment nog leefde. 'Hij is een gevorderde psychic,' zei Red Cloud. Mevrouw Fawcett begreep dit omdat haar man in India en Ceylon diepgaand onderzoek naar het occultisme had gedaan. Door vele van zijn vrienden werd hij als een mysticus gezien.

'Het was jouw man die door Rattin werd gevonden,' zei Red Cloud, 'maar het heeft geen nut om op zoek te gaan naar hem. Het zou zonde zijn van de tijd en het geld. De kennis die jouw man vergaard heeft, is verbazingwekkend. Men zou koninkrijken weggeven om zijn kennis te hebben.'

Bij andere seances ontving Reeves berichten uit de Spirituele Wereld over Fawcett. Niet alleen via Estelle Roberts, maar ook via twee andere mediums. Deze stelden al vroeg vast dat Fawcett in 1935 was overleden. Toen Reeves mij dit boeiende verhaal vertelde, regelde ik een speciale seance zodat ik met Red Cloud kon praten en aan hem kon vragen wat er met Fawcett gebeurd was tijdens de jaren van stilte.

'Ik heb in mijn wereld met Fawcett gesproken,' zei Red Cloud. Vervolgens herhaalde hij wat hij tegen mevrouw Fawcett had gezegd toen zij voor een seance kwam: 'Ik heb tegen haar gezegd dat haar man in het oerwoud leefde met anderen. Nadat hij haar een ketting had gestuurd die zij in een museum ter bezichtiging had geplaatst, reisde hij naar het noorden en verder landinwaarts. Gedurende een aantal jaar verbleef hij bij de indianenstam die hem als hun koning zagen: een zachtaardige liefdevolle ziel die zij aanbaden. Ze poogden om de "magie van de witte man" te leren, zo noemden zij dit. Hij leefde daar min of meer als een gevangene met hen en vond het moeilijk om daar weg te komen. Hij probeerde zich met hen te verzoenen en de magie die zij kenden en uitoefenden te leren. Zo heeft hij vele mentale berichten naar zijn vrouw gestuurd en naar anderen met wie hij contact legde.'

Dit was een verwijzing naar de occulte krachten van Fawcett, omdat verschillende mensen spraken over telepathische berichten die zij van de ontdekkingsreiziger hadden ontvangen. Red Cloud refereerde aan het lijden van Fawcett: 'Door de vochtige en zware lucht van het oerwoud, de gewoonten van de mensen en de insecten kreeg hij verschillende keren last van koortsaanvallen. Ook al herstelde hij hier een of twee keer van: het had toch een aanslag op zijn lichaam gepleegd. Deze koorts was de reden dat hij naar mijn wereld is gekomen. Het lichaam van Fawcett raakte uitgemergeld door de moeilijkheden en ontberingen die hij daar moest ondergaan.'

Hoofdstuk 6

SEANCE-ANTWOORD OP EEN GEBED

Mijn meest ontroerende ervaring in de seancekamer van Estelle Roberts was toen ik aangesproken werd door een voor mij onbekende spreker uit de Spirituele Wereld. Halverwege de avond zei Red Cloud bijna terloops tegen mij: 'Er is een meisje hier dat naar mij toe is gekomen om in contact te komen met haar moeder op aarde. Ze zal zelf het bewijs geven.'

'Ken ik haar?' vroeg ik. 'Nee,' antwoordde de gids, 'maar je kunt haar helpen.'

De trompet bewoog langzaam mijn kant op en een stem, duidelijk die van een jong meisje, zei: 'Ik zal. Oké. Ik zal...'

Door mijn ervaring wist ik dat door de sprekers aan te moedigen om te praten dit de manier was om de best mogelijke resultaten te behalen en hen niet met vragen te bestoken, wat een omgekeerd resultaat kan hebben. 'Kom maar,' spoorde ik aan, 'je gaat proberen om een bericht aan mij door te geven. Kom en praat met mij.' De stem antwoordde: 'Dat zal ik doen als ik mag spreken. Een vriendelijke man heeft mij hierheen gebracht.'

Toen zei ze, heel langzaam maar duidelijk: 'Ik ben Bessy Manning. Afgelopen Pasen ben ik aan tuberculose overleden. Ik heb mijn broer Tommy met me meegenomen; hij is door een auto-ongeluk om het leven gekomen. Omdat mijn moeder jouw krant leest, heeft ze gebeden en gevraagd of de grote gids Red Cloud mij op een dag hiernaartoe zou brengen.'

In de psychic krant waarvan ik toen redacteur was, heb ik een aantal van deze voice-seances beschreven en Bessy gaf aan dat haar moeder mijn verhalen had gelezen. 'Ik zal morgen een bericht naar je moeder sturen,' zei ik tegen haar.

Bessy gaf aan dankbaar te zijn en vervolgde: 'Zeg tegen moeder dat ik nog steeds mijn twee lange vlechten heb. Ik ben tweeëntwintig jaar oud en heb blauwe ogen. Zeg tegen haar dat ik wil dat ze hierheen komt. Kun je haar meenemen?' Heel somber voegde ze hier aan toe: 'Ze is niet rijk, ze is arm.' 'Ik zal kijken of ik haar mee kan nemen,' antwoordde ik.

'Ze is zo ongelukkig,' vertelde Bessy verder. 'Ze zegt dat ze ons allebei heeft verloren. Je zult haar helpen, toch? God zal je zegenen als je haar helpt. Dank je... dank je... dank je...'

'Voordat ik een bericht naar je moeder kan sturen,' zei ik tegen Bessy, 'moet ik weten waar ze woont, omdat ik haar niet ken.' Het antwoord van Bessy kwam meteen. 'Ik zal het je vertellen,' zei ze. Heel langzaam en duidelijk gaf ze het adres, '14, Canterbury Street, Blackburn.'

'Red Cloud,' zei ik, 'er moeten duizenden zijn die, net als haar moeder, om troost bidden.' 'Ik heb slechts één instrument,' antwoordde hij met een toon van verdriet in zijn stem.

'Zul je haar moeder uitnodigen voor de volgende seance?' vroeg ik. 'Zal ik?' antwoordde hij. 'Zou jij?'

Ik had nog nooit gehoord van Bessy Manning. Ik wist niet of er een mevrouw Manning was, of er een Canterbury Street in Blackburn was, maar het vertrouwen dat ik door de jaren heen in mijn contact met Red Cloud had opgebouwd was zo sterk dat ik wist dat de informatie juist was.

De volgende ochtend stuurde ik zonder enige twijfel het volgende telegram naar mevrouw Manning te 14, Canterbury Street, Blackburn: 'Gisteravond heeft jouw dochter met ons gesproken in de seance van Red Cloud.' Hierop kreeg ik geen antwoord, dus stuurde ik weer een telegram. Twee dagen later, op maandag, waren er twee brieven van mevrouw Manning.

De eerste las: 'Ik weet niet wie ik kan bedanken voor deze grote vreugde die aan mij geschonken is. Ik dank u met heel mijn hart en ziel voor het telegram dat ik afgelopen zaterdag heb ontvangen. Ik wilde het van de daken schreeuwen. Ik heb tegelijkertijd gelachen en gehuild. Wat een fantastisch iemand is Red Cloud en hoe goed en aardig zijn jullie allemaal! Ik weet zeker dat u doorgaat met uw vriendelijkheid en mij vertelt wat mijn Bessy heeft gezegd. Oh, het glorieuze geluk voor mijzelf en de mijnen! In mijn volgende brief zal ik de gemaakte kosten voor het telegram bijvoegen. Voelt u zich absoluut niet bezwaard, het is alleen maar eerlijk zo. Hoe kan ik u ooit bedanken? Dat stukje papier is mij meer waard dan al het goud op aarde. Ik zal met heel mijn hart voor jullie bidden en met name voor mevrouw Roberts. Je zult het me toch wel vertellen als ze een boodschap voor mij heeft? Het is een fantastische, glorieuze waarheid en ik dank u weer voor zo ontzettend veel. Mijn man en mijn twee andere dochters danken u ook.'

In haar volgende brief schreef mevrouw Manning: 'Ik heb uw tweede telegram ontvangen. Mijn excuses dat ik veroorzaakt heb dat u een tweede telegram moest sturen; ik ben u zo ontzettend dankbaar voor uw vriendelijkheid. U moet de brief die ik zondag heb verstuurd niet ontvangen hebben. Ik was zeer van streek dat ik u geen telegram terug kon sturen omdat de zaken er momenteel financieel niet zo goed voor staan. Ik wil graag dat u begrijpt hoe ontzettend dankbaar wij u zijn. We zullen alles doen om uw vriendelijkheid terug te kunnen betalen. U heeft geen idee wat dit voor ons betekent. Afgelopen Pasen is onze dochter overleden en mijn zoon is bijna negen jaar geleden overleden. Als ik geen kennis had gemaakt met een spiritualistische familie, dan zou ik nu vast gek zijn geworden. Ik wil heel graag weten wat Bessy gezegd heeft. Ik wil anderen net zo kunnen troosten als dat ik getroost ben. Wij krijgen hier niet echt goede mediums. Het moet fantastisch zijn om Estelle Roberts en andere grote mediums te kunnen horen spreken. Ik wou dat ik deze fantastische gave had. Nogmaals wil ik u zo ontzettend bedanken.'

Ik zie de terugkeer van Bessy Manning als feilloos bewijs voor het leven na de dood. Geen enkele theorie van telepathie of het onderbewustzijn kan dit verklaren. Geen suggestie van een complot of enig andere vorm van fraude is hier mogelijk. Mevrouw Manning heeft Estelle Roberts nog nooit ontmoet, ook heeft ze geen contact met haar of haar familieleden gehad. Ze heeft ook nooit naar mij geschreven of naar iemand anders die aanwezig was bij de seances. En toch zijn de volledige naam en adres van haar dochter genoemd, samen met een boodschap die tot in detail klopte.

Toen ik later mevrouw Manning ontmoette, vertelde ze mij dat ze elke avond had gebeden om bewijs dat haar dochter voorbij haar graf leefde. Haar gebed is gehoord en beantwoord. Ik weet niet hoe een gebed dat in Blackburn uitgesproken is een antwoord krijgt in Middlesex. Het enige wat ik wel weet is dat het gebeurd is. Deze communicatie van een seance bewijst dat sommige verzoeken worden gehoord en dat er een organisatie is in de Spirituele Wereld die onder de juiste omstandigheden het antwoord kan geven.

Ik heb geregeld dat mevrouw Manning naar Londen kwam voor de volgende seance. Haar man was werkloos. Dit waren duidelijk moeilijke tijden voor haar. Tijdens haar eerste bezoek aan

Londen ontmoette ik haar op het St. Pancras treinstation. Ze was vol enthousiasme en ik liet haar een aantal bezichtigingen in Londen zien voordat ik haar naar Teddington reed, waar de voice-seances gehouden werden.

Het duurde niet lang voordat Bessy, pratend via de trompet, haar zeer gelukkige moeder aansprak. 'Ma,' zei ze heel enthousiast, 'het is Bessy die praat.' 'Ja Bessy,' antwoordde haar moeder.

Haar dochter was zo opgetogen dat halverwege het gesprek de trompet zakte, een teken dat ze niet langer de 'power' daarvoor kon aanhouden. 'Bessy,' zei haar moeder, 'dit is fantastisch. Je weet toch dat je moeder van je houdt?' 'Het is geweldig,' antwoordde Bessy. 'God zegene je moeder. Zeg tegen papa dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Tommy is hier ook,' voegde ze eraan toe. 'Wij zijn hier samen. Hij is ook heel opgetogen om met je te praten ma. Het is zo geweldig dat ik niet weet hoe ik moet praten... Ik ben zo ontzettend blij.'

Het dialect van Lancashire was duidelijk te horen in de stem van de moeder toen zij antwoordde: 'Niet te zenuwachtig worden lieverd. Praat tegen je moeder. Ben je thuis geweest, Bessy?' 'Je weet dat ik dat doe,' antwoordde ze. 'Ik probeer om daar tegen je te praten. Dag na dag praat je tegen mijn foto. Je staat voor mijn foto, je pakt deze op, geeft een kus en ik kijk altijd naar je.'

Later verzekerde mevrouw Manning mij dat dit klopte. Ze pakte inderdaad vaak in haar momenten van verdriet de foto van haar dochter, gaf deze een kus en praatte ertegen. Om te laten zien dat ze wist wat er in haar eigen huis gebeurde, zei Bessy tegen haar moeder: 'Vanochtend had je het met papa over zijn laarzen, of niet ma?' 'Dat klopt,' antwoordde mevrouw Manning. 'Je zei toch dat ze gemaakt moesten worden, ma?' 'Ik begrijp waar je het over hebt,' was het antwoord. 'Mijn ma, ik noemde haar ma,' zei Bessy. Met het herhalen van wat er gezegd werd voor de stenograaf, zodat dit letterlijk genoteerd kon worden, dacht ik dat Bessy een keer 'moeder' had gezegd. Bessy verbeterde mij meteen door te zeggen dat het 'ma' was zoals ze haar moeder altijd noemde.

Meer bewijs volgde toen Bessy sprak over de kralen die haar moeder droeg, door te zeggen dat deze ooit van haar waren en dat zij ze voor haar overlijden had gedragen. Ik hoorde later dat dit klopte.

'Het was een grote klap voor je toen Tommy om het leven kwam,' waren de laatste woorden die Bessy aan haar moeder gaf. Red Cloud vervolgde en zei: 'Ze heeft de jongen Tommy met zich meegenomen.' Toen, zoals hij zo vaak deed, voegde hij in zijn volgende zin nog een stuk bewijs toe: 'Tommy is naar zijn vader vernoemd.' Na afloop van de seance was mevrouw Manning in tranen, maar het waren tranen van vreugde en niet van verdriet. 'Ik ben de meest gelukkigste vrouw in de wereld,' zei ze.

Voordat mevrouw Manning de volgende ochtend weer naar Blackburn vertrok, gaf Estelle Roberts een privéseance aan haar. Ik hoorde later dat Bessy detail na detail had gegeven om haar identiteit te bewijzen, waarvan het medium niets had kunnen weten. Ze gaf berichten voor elk familielid en ook één voor haar verloofde. 'Zeg tegen Billy,' zei ze, 'dat ik me nog steeds de ring kan herinneren die hij mij gestuurd heeft, de ring die ik droeg toen ik begraven werd.'

Een paar dagen later stuurde mevrouw Manning mij deze brief, ongetwijfeld om ervoor te zorgen dat ik haar eigen verslag van de gebeurtenissen zou hebben: 'Ik schrijf deze brief om

anderen te troosten. Wetende dat ik door een aantal bespot zal worden, door een paar zal worden uitgelachen, maar gezegend door velen. Mijn enige zoon, die ik adoreerde, is door een motor om het leven gekomen. Hij was een lieve kleine man die heel veel van mij hield. Ik was panisch – compleet gebroken. Ik verloor alle hoop. Al mijn dromen gingen met hem mee in zijn graf. Acht jaar later overleed mijn dochter Bessy, een van de meest lieflijke en liefste meisjes die ooit geleefd hebben. Vlak voor het eind zei ze: 'Als het ook maar enigszins mogelijk is, dan kom ik terug.' Ik wist dat ze zich aan haar belofte zou houden. Ze is op een zeer onverwachte manier gekomen. Ik heb vaak over de Red Cloud seancekring gehoord. Het kwam als een grote verrassing om een telegram van meneer Barbanell te ontvangen waarin hij zei dat mijn dochter was doorgekomen, vragend naar haar moeder en aan hen vertelde waar ze heeft gewoond. Ik was verbijsterd en dolblij met dit bericht. Door zijn goedheid werd het voor mij mogelijk gemaakt om naar Londen te reizen en deel te nemen aan de seance. Het was een geweldige ervaring. Ik werd door iedereen vriendelijk behandeld. Ik heb veel stemmen uit de Spirituele Wereld gehoord en alle stemmen werden herkend. Het was absoluut wonderbaarlijk. Ik heb gehoord hoe mijn eigen dochter tegen mij sprak, op haar altijd liefdevolle manier en met haar eigen typische manier van spreken. Ze had het over dingen waarvan ik met vol vertrouwen kan zeggen dat niemand anders dat kon weten. Ik, haar moeder, kan dit het beste beoordelen en ik zweer ten overstaan van God dat dit Bessy was. Ze vertelde mij dat ze haar broer had meegenomen, vertelde hoe hij om het leven was gekomen en noemde zijn naam. Ze sprak over veel dingen die in mijn huis gebeurd zijn, dingen die mij op dat moment niet bezighielden. Met heel mijn hart en ziel dank ik God. Hij heeft mijn gebeden verhoord, en ik heb vaak en lang gebeden. Ik heb geen angst voor de zogenaamde dood. Ik kijk uit naar het prachtige weerzien met mijn geliefden.'

Jaren gingen voorbij en ik was Bessy en haar moeder vergeten. De oorlog was gekomen en er was zo veel om te doen. Estelle Roberts besloot om haar voice-seances weer nieuw leven in te blazen in het nieuwe huis waar zij naartoe was verhuisd. Ik was verheugd om te merken dat haar mediumschap nog altijd even sterk was en de resultaten even indrukwekkend. Tijdens een van deze seances zei Red Cloud tegen mij: 'Ik heb een bezoeker voor je, wacht even.' Door de trompet, zoals gebruikelijk met een rand van lichtgevende verf gemarkeerd, hoorde ik het woord 'hallo' drie keer. Het leek erop dat dit iemand was die voor het eerst doorkwam, dus zei ik wat woorden om de spreker aan te moedigen. De vrouwelijke stem die door de trompet te horen was, zei: 'Ik ken die stem. Je hebt mij heel erg geholpen door het mogelijk te maken om met mijn dochter te praten.'

Als in een flits, nog voordat ze haar naam kon geven, wist ik dat het mevrouw Manning was die sprak, ook al wist ik niet dat ze inmiddels overleden was. Ze was teruggekomen om het verhaal af te maken; om te vertellen dat 'het prachtige weerzien met haar geliefden' waar ze naar uit had gekeken nu echt was. 'Ik heb Bessy en Tommy hier bij me' zei ze door de trompet. 'Wil je dit aan mijn familie vertellen? Geef ze mijn liefde en zeg dat ik ze help. Mijn geliefden zouden dit willen weten.'

Ik heb een kopie van dit bericht naar haar oude adres in Blackburn gestuurd, maar mijn brief kwam terug met 'Verhuisd' op de envelop geschreven. Ik was teleurgesteld dat de familie van mevrouw Manning haar bericht niet kon krijgen. Tot mijn verrassing ontving ik een brief uit Blackburn, met een ander adres. De brief was geschreven door mevrouw J. Smith die zei dat zij de dochter van mevrouw Manning was. Iemand had het stuk gelezen waarin ik over de terugkeer van mevrouw Manning schreef en had een kopie ervan naar mevrouw Smith gestuurd.

‘Ik ben haar jongste dochter,’ schreef ze. ‘Mijn zus en ik zijn de enigen van onze familie die nog hier op aarde leven. Ik kan u niet vertellen hoeveel vreugde en blijdschap dit bericht mij gegeven heeft. Ik had het gevoel dat ik dit aan de hele wereld wilde vertellen. In plaats daarvan heb ik zitten huilen. Ik voelde me nederig, schaamde mij dat ik was gaan twifelen en wanhoopte dat ik nooit meer van deze geliefde persoon zou horen.’

Ze voegde hieraan toe dat haar moeder plotseling was overleden zonder de mogelijkheid om afscheid te nemen. Ze was alleen toen ze een hartaanval kreeg. Tegen de tijd dat haar dochters bij haar waren, kon ze al niet meer praten.

‘Het was een harde klap, want met haar overlijden verdween de zon uit het leven,’ schreef mevrouw Smith. Jaren waren voorbijgegaan en ze begon te wanhopen. Nu had ze het antwoord op haar gebeden gekregen. ‘Dit is het beste wat mij ooit had kunnen overkomen,’ was haar conclusie.

Hoofdstuk 7

WAARNEMEN VAN SPIRITS

Als je kijkt naar de Bijbel waren helderziendheid en andere vormen van mediumschap ten tijde van de vroeg-christelijke kerk normaal. Wanneer je hoofdstuk 2 van het eerste epistel van de Corinthiërs leest, dan zie je dat Paulus dit de 'spirituele gaven' noemt waarvan hij zegt: 'Ik zou je niet in het ongewisse willen laten.' De gaven die hij noemt zijn een goede opsomming van moderne vormen van mediumschap. Hij beschrijft helderziendheid als het 'waarnemen van geesten'.

Ik schat in dat er elke zondagavond tijdens de spiritualistische diensten die in Engeland gehouden worden zo'n kwart miljoen mensen getuige zijn van demonstraties van 'het waarnemen van spirits', de meest gangbare vorm van mediumschap. Er is hier geen sprake van een opvoering. Het medium beschrijft de spirits die zij waarneemt bij aanwezige leden van de gemeenschap en geeft de boodschappen van de spirits door.

De vuurproef van helderziendheid is dat het te bewijzen moet zijn. De beschrijving die het medium van de spirit geeft, moet zodanig kloppen dat de ontvanger zijn/haar geliefde hierin herkent. De boodschappen die doorgegeven worden, dienen zo typerend te zijn voor de betreffende spirit dat hiermee de identiteit van de spirit met succes vastgesteld kan worden.

Elke suggestie dat het medium via telepathie dingen doorkrijgt van haar toehoorders en dit zou overbrengen zou ervoor zorgen dat de feiten niet kloppen. Telepathie is zeldzaam en een bijna bizarre gebeurtenis. Helderziendheid daarentegen is zo gewoon dat er bijna elke zondag vierduizend mediums zijn die hierin demonstraties geven. Het zou erg moeilijk zijn voor een medium om zich in een volle zaal telepathisch af te stemmen op die ene persoon in de zaal wiens geest ze zou willen doorgronden. De meeste toehoorders hopen er op om een bericht uit de Spirituele Wereld te ontvangen. Deze wensen en gedachten van alle toehoorders bij elkaar zouden voor een barrière van tegengestelde gedachten zorgen.

In dit verband heb ik getuige mogen zijn van een indrukwekkende demonstratie. Het medium Joseph Benjamin gaf voor een grote zaal, gevuld met voornamelijk vreemden voor hem, een demonstratie in helderziendheid. Hij wees een vrouw aan, aan wie hij eerder al met succes een boodschap had doorgegeven, en zei: 'Jij vraagt je af of ik al deze informatie uit de gedachten van de mensen pak. Ik zal je het verschil tussen telepathie en helderziendheid laten zien. Dit is wat er nu in jouw gedachten is.' Hij vertelde het haar en ging verder met het benoemen van de problemen die in haar leven speelden en waarvan zij toegaf dat die haar zorgen baarden.

'En dit is niet in jouw gedachten,' voegde hij eraan toe, 'omdat dit van jouw overleden vader komt en hij zegt dat je navraag zal moeten doen om te bewijzen dat dit klopt.' Hij vervolgde met een bericht dat de ontvanger bij haar moeder moest navragen. Echter, zelfs in dit geval bewijst het niet dat het medium het eerste deel van de boodschap via telepathie verkreeg. Het is mogelijk dat hij deze informatie via zijn gids ontving.

Een scepticus zal misschien zeggen dat wat als helderziendheid gezien wordt trucage is en verwijzen naar 'gedachtelezers' die op het podium het publiek verstoeld doen staan met de precisie van hun antwoorden. De variétéschouw 'gedachtelezer' gebruikt codes en maakt vaak

gebruik van handlangers in het publiek. Een blinddoek over de ogen van zijn assistent is of doorschijnend of zo vastgemaakt dat er, gedeeltelijk of helemaal, doorheen gekeken kan worden.

Geen enkele 'gedachtelezer' kan week na week, jaar na jaar elke zondag (en vaak ook doordeweeks) voor een steeds wisselend publiek staan en boodschappen doorgeven waarvan het publiek herkent dat deze komen van hun geliefden die niet langer op deze aarde leven. Mediums die regelmatig demonstraties geven in spiritualistische kerken zouden het niet lang volhouden als ze overal waar ze kwamen dezelfde berichten zouden doorgeven. Uiteindelijk, en ik denk eerder dan later, zouden ze ontmaskerd worden. De hoeveelheid zwijggeld dat aan medeplichtigen betaald zou moeten worden zou vele malen hoger zijn dan wat de helderzienden voor hun diensten betaald krijgen. De gebruikelijke betaling is niet veel meer dan een paar Engelse ponden ('euro' zouden wij zeggen -vertaler). Ik ken alle noemenswaardige mediums en kan zonder twijfel zeggen dat zij hoogstens een bescheiden loon verdienen.

De spiritgedaantes die helderzienden waarnemen zien er echt en natuurlijk uit, hebben net als de rest van de mensheid een vaste, niet-doorschijnende vorm als van vlees en bloed. Ze zijn geen doorschijnende gedaantes of spookachtige verschijnselen. Deze gedachten behoren tot de wereld van fictie en niet van de realiteit. Benjamin zei dat hij, toen ik het aan hem vroeg, nog nooit een spook had gezien maar gedurende twintig jaar van mediumschap duizenden spirits gezien en beschreven had die voor hem verschenen.

Het feit dat ik een van de beste Britse vertolkers van helderziendheid kende, een Blackburn medium genaamd Tom Tyrell, was voor mij altijd een bron van genoegen. Zijn demonstraties waren zo buitengewoon dat toen ik hem voor het eerst hoorde, ik aan de echtheid ervan twijfelde. Het leek te mooi om waar te zijn. Hij was gespecialiseerd in het voordragen van de details van overlijdensberichten. Dit hield dus ook de volledige naam van de spirit in, het adres waar hij gewoond had – dit was zelfs tot het huisnummer of naam van het huis aan toe, de straat, de gemeente en het dorp – de leeftijd waarop de spirit overleed en de datum van overlijden.

Tyrell vertelde mij dat toen hij zijn helderziendheid begon te ontwikkelen hij vastbesloten was om het zo perfect mogelijk te doen. Tyrell maakte een overeenkomst met zijn gids. Het medium gaf aan dat, tenzij de spirit een replica van zijn overlijdensbericht in zijn hand hield dat hij kon voorlezen, hij geen boodschappen door zou geven.

Door op deze manier zonder twijfel de identiteit van de communicerende spirit te hebben vastgesteld, was Tom gereed om de rest van de boodschap door te geven. Hierdoor vormden ongebruikelijke namen geen probleem voor hem, alhoewel ze hem soms wel boeiden. Een keer tijdens een grote openbare bijeenkomst in Birmingham, waarbij ik aanwezig was, pauzeerde hij midden in het lezen van een overlijdensbericht omdat het adres hem verwarde. 'Is er een Rotten Park Road in deze stad?' vroeg hij. 'Ja,' werd hem verzekerd.

Wat horen en zien mediums wanneer zij het 'waarnemen van spirits' beoefenen? Vele jaren werd Estelle Roberts terecht gezien als een van de meest briljante demonstratiemediums in deze vorm van openbaar mediumschap. Volgens haar kan haar helderziendheid zowel subjectief als objectief zijn. Met betrekking tot het eerste ziet ze de spirits, al dan niet met gesloten ogen. Het is een mentaal, of innerlijk, proces waarbij ze van een soort 'psychic oog' gebruik lijkt te maken. Wanneer haar zicht objectief is, dan ziet ze de spirits net zo echt en vast van vorm als mensen hier op aarde.

Haar gave van helderhorendheid werkt tegelijkertijd. Ze 'hoort' de stemmen van de spirits die tot haar lijken te spreken. Wanneer ze dichtbij genoeg zijn, kan ze zelfs de beweging van hun lippen zien. Hun spraak lijkt wat zachter te zijn dan die van aardse stemmen.

Tijdens een openbare demonstratie stapt ze in een andere staat van zijn. In de verte ziet ze overledenen die wachten om hun identiteit bekend te maken. Ze vertelt dat ze gedurende de jaren heeft gemerkt dat er helaas veel meer spirits aanwezig zijn en wachten dan mogelijk is voor haar om deze in de haar toegewezen tijd te beschrijven. Eerst staan ze allemaal dicht bij elkaar, niet noodzakelijk in de buurt van degenen bij wie zij horen en wie zij hopen te spreken. Ze realiseren zich dat ze zonder de hulp en toestemming van de gids van het medium niet succesvol kunnen zijn om zich bekend te maken aan hun geliefden. Wanneer een mogelijke spreker uit de Spirituele Wereld door de gids wordt uitgekozen, verlaat het individu de groep en gaat naar de buurt van zijn familie of vriend die hij graag wil spreken. Dit geeft het medium duidelijkheid over diegene met wie ze in het publiek moet gaan praten. Wanneer dit eenmaal gebeurd is, gaat de spirit terug naar het podium, dicht bij het medium staan zodat ze ze beter kan zien. Tegelijkertijd stemt ze zich op haar helderhorendheid af om te horen wat de spirit zegt.

Tegelijkertijd staan Red Cloud en zijn team van helpers om haar heen. Hun taak is om de sprekers uit de Spirituele Wereld terzijde te staan, ze gerust te stellen als ze opgewonden of gespannen zijn, en om hen te helpen hun fysieke vorm en zelfs kleding aan het medium te laten zien zodat ze herkend kunnen worden. Wanneer Estelle Roberts een beschrijving geeft van een fysieke kwaal die de spirit op aarde had, betekent dit niet dat diegene deze kwaal in het leven na de dood behoudt. De aardse fysieke gesteldheid en alle voormalige kenmerken van de spirit worden slechts ten behoeve van de herkenning door de geliefden op deze aarde tijdelijk gekopieerd.

Wanneer de identiteit van de spirit is vastgesteld, vallen de genoemde kenmerken weg en kan het medium de huidige spirituele staat van zijn zien. Estelle Roberts heeft vaak gemerkt dat mensen die zich in de Spirituele Wereld verder ontwikkeld hebben steeds terughoudender zijn in het kopiëren van hun aardse kenmerken. Wanneer de ontvanger hun geliefde heeft herkend, is er zo'n snelle verandering van de spirit naar hun ware spirituele staat van zijn, dat het soms voor het medium moeilijk is om dit als dezelfde persoon te herkennen.

In onze wereld is het vaak zo dat schijn bedriegt. Het is niet altijd mogelijk om iemands leeftijd juist in te schatten. Wanneer de betreffende spirit zich aan het medium laat zien moet ze aan de hand van hun spirituele gedaante inschatten hoe oud de spirit was bij het overlijden. Het is mogelijk dat er bij het medium een vergelijkbare marge van het verkeerd inschatten van leeftijd is als bij ons.

De tijd die verstreken is sinds het overlijden van de spirit moet ook door het medium ingeschat worden en zij baseert haar inschatting op de aura of uitstraling van de spirit. Hoe verder de spirit ontwikkeld is, des te feller het licht is dat van hem afkomt. Er zijn gevallen waarbij dit licht zo fel is dat het moeilijk is om de uiterlijke kenmerken en zelfs het geslacht van de spirit te zien. Dit is vaak het geval bij kinderen die al lange tijd in de Spirituele Wereld zijn.

Naast de helpers van Red Cloud zijn er verschillende gidsen aanwezig die verbonden zijn aan de spirits die tijdens een bijeenkomst graag hun aanwezigheid kenbaar willen maken. De ervaren helpers vormen een beschermende cirkel om het medium heen. Dit voorkomt dat een enthousiaste spirit, zelfs onbewust, naar voren stapt en tussen de kwetsbare energetische

trillingen in komt die nodig zijn om ervoor te zorgen dat de boodschappen juist worden overgebracht. Estelle Roberts zei tegen mij: 'De spirit die op dat moment spreekt, wordt in deze cirkel getrokken en apart gehouden van de anderen terwijl hij zijn boodschap doorgeeft. Zelfs met deze uitvoerige voorzorgsmaatregelen is het onmogelijk om alle kreten van de omringende spirits te stillen die ook wanhopig herkend willen worden.'

Vanaf het moment dat het medium het podium oploopt tot het moment dat ze gereed is om boodschappen door te geven, proberen vele van deze overleden individuen haar aandacht te trekken. Ze is echter veel te ervaren om gehoor aan hun verzoeken te geven zonder dat Red Cloud hen eerst uitkiest om te kunnen communiceren. Desondanks is het wel zo dat wanneer zij ziet dat één van hen erg overstuurd is, ze in gedachten vraagt of deze een kans gegeven mag worden om zich kenbaar te maken. Dit kabaal dat gemaakt wordt om herkend te worden is triest maar soms neemt het ook grappige vormen aan. Een keer te midden van al het gekwek, hoorde ze ineens een schreeuw tussen al het kabaal: 'Hallo vrouwtje, geef eens een kans! De anderen hebben hun beurt al gehad!' Het overgaan naar de Spirituele Wereld had duidelijk niet van een Cockney dialect een Oxford herenaccent kunnen maken. En waarom zou het?

Red Cloud staat erop dat elke spreker uit de Spirituele Wereld zelf zijn identiteit moet bewijzen. Hij en zijn vrienden zullen helpen maar, afgezien van een enkele keer, zullen ze niet in plaats van de betreffende spirit de informatie geven. Zelfs wanneer familiegroepen komen, moet een ieder zijn eigen bewijslast van identiteit aanreiken.

Een briljant medium dat haar gevoelens deelde tijdens het demonstreren van helderziendheid is voor mij Helen Hughes. Toen Mackenzie King premier van Canada was, stond hij erop om elke keer wanneer hij in Engeland was een privéseance bij haar te hebben.

De openbare demonstraties van mediumschap waar zij haar helderziendheid toonde, voltrokken zich altijd in een rap tempo en zonder pauze. Regelmatig stopt ze te midden van een boodschap van de ene spirit om aan de boodschap van een andere spirit te beginnen, die zichzelf ineens zichtbaar of hoorbaar aan haar kenbaar maakt. Wetende dat de eerste spirit teleurgesteld zou zijn in de wetenschap dat zijn boodschap niet afgemaakt wordt, verzekert ze deze dat ze bij hem terug zal komen wanneer de boodschap van de nieuwe spirit succesvol overgebracht is.

Ze stopt al haar levenskracht en energie in een demonstratie die meestal een halfuur duurt. Dan verkondigt ze dat 'de kracht aan het afnemen is' en dat ze zal moeten stoppen omdat ze anders meer geeft dan dat ze aankan. Het is veelzeggend dat een applaus tijdelijk voor hernieuwde en stimulerende energie van de afnemende kracht zorgt. Het is me vaak opgevallen dat bij het einde van de demonstratie het publiek in applaus uitbarst en zij ongewild opstaat en met succes nog een of twee boodschappen overbrengt.

Zelfs na jaren ervaring ben ik niet in staat om precies te zeggen wat zorgt voor goede of slechte omstandigheden voor het demonstreren van mediumschap; voor zowel privé als publieke demonstraties. Het is duidelijk dat geluidstrillingen met de resultaten te maken hebben. Tijdens openbare bijeenkomsten waar psalmen gezongen worden en muziek gespeeld wordt, zijn de demonstraties duidelijk beter dan bij bijeenkomsten waar er geen van beide is.

De houding van het publiek, hetzij individueel of als een geheel, heeft ook invloed op de resultaten. Oprechte scepsis is geen afschrikmiddel, maar opzettelijke vijandigheid en onwil om ontvankelijk te zijn hebben een verstijvend effect op het medium, de spreker uit de Spirituele

Wereld en de communicatie. Gevoel voor humor en een positieve insteek zijn behulpzaam. Een saaie voorzitter of spreker zal de taak van de helderziende die daarna gaat werken moeilijker maken. Een welbespraakte spreker die het ijs breekt en het publiek beroert zal de taak van het medium minder zwaar maken.

Er is iets in de stem van de ontvanger dat een aanwijzing is voor het medium. Aan het begin van een boodschap is het mogelijk dat meerdere personen het contact aan zich willen toe eigenen. Ik heb gezien hoe Helen Hughes geestdriftig naar de mogelijke ontvangers luistert en een van hen elimineert door te zeggen: 'Jouw stem is niet degene die ik wil.' Soms wordt dit probleem voor het medium opgelost door het zien van een psychic licht, zoals dit wel genoemd wordt, dat tussen de spreker en de ontvanger heen en weer gaat.

Ik heb op vele manieren de precisie van haar helderziendheid getoetst. Een keer na een openbare demonstratie liet ik haar een foto zien en zei min of meer grappend: 'Als jij een medium bent, vertel me dan wie dit is.. Zonder ook maar een seconde te twifelen antwoordde ze: 'Ik heb hem vandaag gezien... op het podium... hij is de jonge piloot met de buitenlandse naam die ik probeerde te geven.' Ze had gelijk. Het was een foto van een Poolse piloot. Ik had deze een paar uur eerder van een vrouw gekregen die via het medium een gedetailleerde boodschap van hem ontvangen had.

Af en toe verbetert ze zichzelf omdat ze blijkbaar niet helemaal had gehoord wat er gezegd werd. Soms heeft ze geen enkel theatraal vermogen meer en is ze zo veranderd dat het lijkt alsof ze de spreker uit de Spirituele Wereld wordt. Ze neemt hun houding aan en kopieert hun maniertjes.

Alhoewel ik zo vaak getuige heb mogen zijn van haar demonstraties van helderziendheid dat je het me zou kunnen vergeven dat ik ze als gewoon beschouw, blijf ik me verbazen over de mogelijkheden van dit medium om mensen in verschillende delen van een ruimte aan te wijzen en hen te vertellen dat zij aan elkaar verwant zijn en hun relatie tot elkaar te beschrijven. Soms gingen deze mensen bewust ver van elkaar af zitten zodat het medium geen enkele aanwijzing van hun relatie tot elkaar zou hebben. Uiteindelijk zou het een redelijk gegeven feit zijn om aan te nemen dat mensen die naast elkaar zitten op de één of andere manier bij elkaar horen.

Tijdens een bijeenkomst luisterde ik geboeid hoe Helen Hughes zes mensen uitkoos die naast elkaar op één rij zaten. Haar helderziendheid omvatte beschrijvingen en boodschappen van overleden familieleden van *alle* zes de mensen, los van elkaar. Maar wat het bewijs opmerkelijk maakte, was het feit dat ze bij ieder geval de juiste persoon uit de rij aanwees die familie was van de spreker uit de Spirituele Wereld, en vervolgens vertelde hoe zij aan elkaar verwant waren.

Soms, in een grote en volle zaal, laten de sprekers uit de Spirituele Wereld zich op het podium aan Helen Hughes zien, geven vervolgens bewijs ten aanzien van hun identiteit maar dan zonder aan te geven waar diegene in de zaal zit die zij willen spreken. Een keer had deze tactiek van een spreker uit de Spirituele Wereld een opmerkelijk vervolg. Dit was in de Caird Hall, Dundee, waar bijna drieduizend man kan zitten. Het was een drukbezochte bijeenkomst. Na mijn openingswoord gaf Mrs. Hughes tijdens haar demonstratie een gedetailleerde beschrijving van een meisje van wie de naam Edith Proctor was. Nog voordat het medium de boodschap door kon geven zei een vrouw die op het balkon zat dat ze Edith Proctor kende. Terwijl het medium verdere details over het meisje vertelde, gaf de ontvanger aan dat alles klopte. Ze gaf ook aan dat het medium de juiste dingen vertelde en dat de vader van het meisje bij haar in de Spirituele Wereld was.

Helen Hughes aarzelde een paar seconden en wees toen een vrouw aan die in het midden van de zaal zat. 'Jij kent Edith Proctor ook,' zei ze. 'Ja' was het antwoord. Na een tweede stilte zei Helen tegen de tweede vrouw: 'Jij bent haar moeder.' De relatie werd bevestigd. Het medium was opnieuw even stil en zei toen: 'Ik hoop niet dat ik je in verlegenheid breng als ik je een vraag stel.' De vrouw glimlachte en Helen vervolgde: 'Ik hoor het woord "Black". Betekent dat iets voor jou?' 'Ja' was het antwoord. Nog een stilte en toen zei het medium uiteindelijk: 'Heet jij nu mevrouw Black?' De vrouw gaf aan dat dit klopte. Het medium voegde eraan toe dat deze dochter haar moeder felicitaties toestuurde vanwege haar hertrouwen.

Helen Hughes keerde weer terug naar de eerste persoon die het bewijs had herkend en zei: 'Dit meisje komt weer terug naar jou. Jij moet haar goed gekend hebben.' Het antwoord was ja. 'Woon je buiten Dundee?' Wederom werd dit bevestigd. 'Nou, dit meisje woonde niet ver bij jou vandaan.' Hier kwam een laatste 'ja' op.

Ik vroeg aan het medium om uit te leggen hoe haar psychic en mediamieke gaven in het openbaar werkten. 'Met helderziendheid zie ik de vorm van een spirit net als wanneer ik met mijn fysieke ogen zou kijken,' zei ze. 'Ik voel me alsof ik daar ben maar toch ook weer niet. Voordat ik begin met een demonstratie moet ik mezelf helemaal leeg maken. Ik kan me op elk gewenst moment afstemmen. Wanneer ik dat doe, kan ik met mijn spirituele ogen zien en met mijn spirituele oren horen. Het is bijna alsof je een deur open en dicht doet. Het is een kracht in mij die ik kan openen of sluiten. Het is iets binnen in mij dat hoort en ziet, iets als een innerlijk oog of innerlijk oor.'

Ik citeerde aan Helen Hughes een opmerking van Mrs. Caradoc Evans, de auteur die onder de pseudoniemen Oliver Sandys en Countess Barcynska schrijft, die mij vertelde dat ze haar man na zijn dood hoorde 'spreken' met wat zij 'de oren van mijn hart' noemt. Helen Hughes vond dit een goede metafoor. 'Ook al hoor ik soms met mijn oren,' zei ze, 'ik "hoor" met mijn solar plexus. Ik ben me bewust van iets dat ik alleen maar, bij gebrek aan een beter woord, "kracht" kan noemen. Deze "kracht" lijkt zich te versterken, versnellen en door mij heen te vloeien. Het voelt alsof er een elektrische kracht, deels magnetisch van aard, bij mijn voeten is en al stijgend door mij heen vloeit. Wanneer dit goed werkt en heel sterk is, lijkt het op zoiets als een reeks telegramlijnen of verschillende trillingen, waar de boodschappen via komen. Na verloop van tijd neemt de "kracht" af. Dan kan ik de trillingen minder goed waarnemen en op het moment dat ik daardoor ongetwijfeld minder specifiek kan zijn, moet ik stoppen. Je moet deze vreemde "kracht" nooit willen afdwingen uit angst voor onnauwkeurigheid en omdat het een fysieke inspanning vereist. Ik lijkt te werken op een manier die vergelijkbaar is met de werking van een radio. Ik heb ook iets dat ik niet anders kan noemen dan een kleine "televisie" in mij, omdat ik dingen die in het verleden gebeurd zijn kan zien en beschrijven evenals dingen die in de toekomst zullen gebeuren. Soms hoor ik daadwerkelijk de stemmen van de mensen uit de Spirituele Wereld die in mijn oor praten. Andere keren hoor ik ze in het gebied van mijn solar plexus. De verstaanbaarheid van de stemmen wisselt; soms zijn deze net zo luid als een gewone fysieke stem en soms als gefluister of gedempte geluiden.' Wanneer ze de stemmen in haar oren hoort praten, wat de meest normale manier van horen is, kan Helen Hughes door de richting en afstand van de stem de lengte van de spreker inschatten.

De ontvangers van de boodschappen uit de Spirituele Wereld spelen een belangrijke rol. Als ze luidkeels spreken dan creëert dat een trilling die het medium helpt. Dit moedigt ook de spreker uit de Spirituele Wereld aan die de stem van degene die hij wil bereiken kan horen.

Ik vroeg haar naar het probleem dat ontstaat wanneer twee of drie mensen zeggen een helderziende beschrijving van een spirit te herkennen. Ze vertelde dat er normaal gesproken een licht uitstraalt van de spreker uit de Spirituele Wereld, dat dan naar degene toegaat voor wie de boodschap bedoeld is. Wanneer dat licht niet zichtbaar is, weet het medium toch wie de juiste ontvanger is, omdat wanneer ze het antwoord hoort van degene voor wie de boodschap in de zaal bedoeld is, het net lijkt of er iets in haar 'klikt'. Ze zei dat deze 'klik' veroorzaakt wordt door het enthousiasme van de spreker uit de Spirituele Wereld wanneer hij herkend wordt.

Ze legde uit dat, als ze de ene boodschap afkapt om aan een andere boodschap te beginnen, dit komt omdat de stemmen, die met een hoog tempo tussenbeide komen, haar vaak maar weinig tijd geven – dit geeft aan hoe opgewonden ze zijn om hun geliefden te bereiken. Soms probeert een spreker uit de Spirituele Wereld de trilling die door zijn voorganger is gemaakt te gebruiken. Wanneer een stem uit de Spirituele Wereld zich niet hoorbaar kan maken, springt haar gids in om te helpen, maar dat heeft nooit hetzelfde resultaat als directe communicatie. Haar gids heeft mij uitgelegd dat het gemakkelijker is voor hen die graag willen communiceren wanneer zij hun eigen golfengete gebruiken. Echter kan het soms gebeuren dat de spreker te opgewonden raakt om te praten en dat de gids dan namens hem moet praten.

'Wanneer ik gebruik maak van helderziendheid,' zei Helen Hughes, 'dan zie ik iemand uit de Spirituele Wereld net zo gewoon als wanneer ik met mijn fysieke ogen zou kijken. Tot ik begin te reageren op de gevoelens of kenmerken van de spirit die voor mij staat, ben ik mij niet bewust van gevoelens of prikkels die anders zijn dan anders. Deze gevoelens kunnen gevoelens zijn van geluk of verdriet, angst of vrede. Soms merk ik dat ik reageer op de laatste gevoelens van de spreker uit de Spirituele Wereld nog voor het moment dat hij zijn fysieke lichaam verliet. Het schijnt dat door het weer in contact komen met de aardse sferen er een verband gelegd wordt met oude gedachten en indrukken, waardoor de laatste aardse belevingen van de spirit tijdelijk opnieuw beleefd worden.'

Vaak 'gebeurt' haar mediumschap spontaan op straat, in de trein en elders. Omdat de spirits haar kunnen zien, groeten ze haar vaak. Dit gebeurt meestal 's ochtends in plaats van 's avonds. 'Op de één of andere manier maakt de frisheid van de ochtend hen beter zichtbaar voor mij,' zei ze.

Helen Hughes heeft in de trein vaak voor het probleem gestaan dat een geestdriftige spirit zich duidelijk aan haar liet zien, met haar praatte en haar vervolgens vroeg om een boodschap door te geven aan een van haar medereizigers. Om de traditionele Britse gereserveerdheid opzij te zetten en met een medepassagier te praten is één ding, maar om een boodschap vanuit de Spirituele Wereld aan een vreemde te vertellen brengt het risico om onvriendelijk bejegend te worden met zich mee. Zo nu en dan waagde ze het erop. Als de boodschap was doorgegeven, werd ze bijna altijd met dankbaarheid bejegend.

Nieuwelingen die verwachten dat de terugkomst van spirits een plechtige gebeurtenis is, zijn verbaasd om te ontdekken dat een demonstratie van helderziendheid juist heel menselijk is; een combinatie van serieusheid en humor, een voordracht van gebeurtenissen die soms onbenullig lijken maar zeer grote bewijslast voor de ontvanger zijn. Zoals ik eerder al heb uitgelegd, wordt het hele proces gecontroleerd door trillingen die voor succes kunnen zorgen wanneer ze levendig zijn, en kunnen falen wanneer ze traag of gespannen zijn. Humor, dat snel alle vormen van stugheid doorbreekt, draagt bij aan betere resultaten. Voor mij liggen aantekeningen die ik

heb gemaakt naar aanleiding van een anderhalf uur durende demonstratie van Joseph Benjamin. Het medium zei tegen een vrouw dat hij een meisje bij haar zag die aan tuberculose was overleden en die nu voor het eerst doorkwam. Benjamin gaf de naam van het meisje, zei hoe ze overleden was – door tuberculose gestikt – en voegde hieraan de volgende uitzonderlijke details toe: ‘Ze woonde vlak bij jou, aan de overkant van de straat, op de hoek, in het bovenste gedeelte van een huis.’ Dit werd door driftig geknik bevestigd.

Toen verhief het medium zijn stem – een zweem van opwinding is altijd in zijn stem te horen wanneer hij en de spirit sterk in contact met elkaar staan – en voegde toe: ‘Dit meisje had vier vingers in plaats van vijf.’ ‘Ja,’ riep de verbaasde vrouw, ‘dat probeerde ze verborgen te houden.’ Dit is een goed voorbeeld van hetgeen ik met bewijs bedoel. Niet iedereen mist een vinger. De afwezigheid van de vinger heeft geholpen om de identiteit van de eigenaar vast te stellen.

Een aanwijzing voor de manier waarop de informatie tot het medium komt, volgde in de loop van zijn volgende contact toen, na wat bewijslast te hebben gegeven, hij aan de jongedame vroeg: ‘Waarom zie ik “Nieuw-Zeeland” op jouw voorhoofd geschreven staan?’ Ze antwoordde: ‘Ik kom net terug uit Nieuw-Zeeland.’ Tijdens een latere boodschap kwam er een heel menselijk stukje, voorafgegaan door een vraag van het medium aan een vrouw: ‘Mag ik vrijuit spreken?’ Toen de vrouw hierin toestemde, gaf hij het volgende verrassende bericht door: ‘Godzijdank ben jij van mijn zoon gescheiden!’

Het publiek was geboeid door de details van een aantal van deze boodschappen. Dit werd tijdens het volgende contact duidelijk, vanwege een man die tijdens zijn leven een ietwat apart figuur moet zijn geweest. Nadat hij zijn naam, Springer, doorgaf en zei dat hij plots door een hartaanval was overleden, voegde Benjamin hieraan toe dat de man fruit had verkocht, twee zonen had, bekend stond als ‘Old Barney’ maar soms zo liefkozend werd genoemd. Het is niet verrassend met zoveel details dat de vrouw voor wie dit bericht bestemd was, geen enkel probleem had om Springer te herkennen. Toen de spreker vertelde dat zij fruit van hem had gekocht, maar dat hij haar geld had geweigerd omdat hij dacht dat zij het geld harder nodig had dan hij, gaf de vrouw hem snel gelijk. Uiteindelijk beëindigde de helderziende de boodschap door de vrouw het volgende te vertellen: ‘Je mag van geluk spreken dat je je been nog hebt, want het ziekenhuis wilde je been amputeren!’

Benjamin vertelde aan een vrouw met grijs haar uitvoerig over de mysterieuze gebeurtenissen in haar huis, zoals het onverklaarbaar omvallen van een foto en het evenzo vreemde gedrag van een muzikale kan. Benjamin zei dat hij van deze gebeurtenissen afwist, omdat haar overleden man dit aan hem vertelde en zei dat hij hiervoor verantwoordelijk was en dat dit zijn manier was om haar aandacht te trekken. Dit lijkt natuurlijk heel onbenullig, maar het liet zien dat de man in staat was om zijn kennis over wat er in het huis van zijn vrouw gebeurde over te brengen.

Vervolgens wees hij een man aan die bij de vrouw zat en zei: ‘Dat is jouw tweede man – nee, het is je derde!’ Hij had gelijk. Hierna prees de man zijn vrouw: ‘Als elke vrouw was zoals zij...’ De helderziende antwoordde snel: ‘Dat is waarom haar andere echtgenoten terugkomen!’

De precisie van een volgend contact goedkeurend, vroeg de ontvanger aan de helderziende of hij enige begeleiding kon geven bij een zorgwekkende medische diagnose. Benjamin, die voorstelde dat dit misschien een geval zou zijn waarbij healing uit de Spirituele Wereld zou kunnen helpen, duidde aan dat artsen niet onfeilbaar zijn in hun diagnoses. ‘Een arts vertelde mij dat ik nog zes maanden te leven had,’ zei hij. ‘Zes maanden later overleed de arts.’

Je vraagt je misschien af hoe een man als Benjamin zijn mediamieke talenten ontdekte. In de puberteit hoorde hij van spiritualistische bijeenkomsten in een nabijgelegen straat. Met wat vrienden ging hij erheen, met het idee dat het wel grappig zou zijn om voor wat onrust te zorgen. Er was geen sprake van een onderbreking omdat het medium hem een bericht van zijn neef met goede bewijslast gaf, waardoor Benjamin in een waas naar huis ging. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt en dus ging hij de daaropvolgende week weer terug. Ditmaal, terwijl hij in het publiek zat, dacht hij in slaap te zijn gevallen, maar het was zijn eerste ervaring met trance.

‘Toen ik bijkwam,’ zei hij, ‘stond iedereen om me heen. Een man zei dat ik hem een fantastisch bericht van zijn overleden vader had gegeven.’ Vanaf dit moment was het slechts een kwestie van tijd. Terwijl zijn psychic en mediamieke gaven zich ontwikkelden, werd hij overladen met verzoeken tot seances. Zijn werk als perser voor een kleermaker hielden werkdagen van dertien uur in en dit betekende dat hij nooit voor tien uur ’s avonds als medium aan de slag kon. Het besluit om mediumschap fulltime te gaan beoefenen was dan ook onvermijdelijk.

Wat was zijn vergoeding? Ondanks het feit dat hij vandaag de dag als een van de meest succesvolle openbare helderzienden geldt, is dit slechts bescheiden. De vereniging die zijn tweewekelijkse openbare bijeenkomsten regelt, verwacht de gemaakte kosten te dekken door, afgezien van ouden van dagen, een shilling als toegangsprijs te vragen. In beide zalen kunnen zo’n honderdvijftig man terecht. Voor zijn privéseances, die in beperkte mate gehouden worden aangezien psychic en mediamieke krachten niet als een kraan opengedraaid kunnen worden, is de toegang een guinee. Met mediumschap kan geen fortuin verdiend worden.

Hoofdstuk 8

WANNEER EEN MEDIUM IN TRANCE IS

Wat gebeurt er wanneer een medium in een staat van trance gaat en vrijwillig de controle van haar lichaam aan een spiritgids overgeeft? Dit is altijd een vrijwillige actie, aangezien het de essentie van het mediumschap is dat het medium haar eigen fysieke lichaam meester is. De mate van vertrouwen en het respect dat mediums voor hun gidsen hebben, waardoor zij met deze vrijwillige daad instemmen en waarvan zij weten dat deze niet misbruikt zal worden, spreekt boekdelen. De liefde en genegenheid tussen een medium en haar gids is voor buitenstaanders moeilijk te begrijpen. Door de jaren heen ontvangt het menselijk instrument zowel bewijs voor het overleven als hulp van haar gids, die voor anderen onzichtbaar is maar voor haar een levende werkelijkheid.

Ik vroeg aan Helen Hughes om te beschrijven wat er met haar gebeurt wanneer ze in trance gaat en ook wanneer ze daar weer uit komt. Ze zei dat het proces vergelijkbaar is met het in slaap vallen. Ter voorbereiding ontspant ze zich lichamelijk en geestelijk: ze wordt zich bewust van een geleidelijk aantrekkende bedwelming van haar bewustzijn, wat haar doet denken aan wanneer je chloroform inademt.

Uit de staat van trance komen is vergelijkbaar met het wakker worden uit de slaap. Als de staat van trance diep was en lang duurde, komt ze terug naar een normale staat van zijn met een gevoel alsof ze vanaf een ver oord is gereisd. Dit gevoel van reizen is duidelijk waarneembaar nadat haar gidsen, nog afgezien van andere spirits, bezit hebben genomen van haar lichaam.

Ze voelt zich altijd beter wanneer ze uit trance komt dan ze zich ervoor voelde. Het geeft haar een gevoel vernieuwd te zijn, wat ze vergelijkt met een glas water dat gelegeerd en opnieuw gevuld wordt. Ze beschrijft de ervaring van trance als aangenaam. Het wordt voorafgegaan door een welkom gevoel van volledige ontspanning en zich erbij neerleggen. De bijwerkingen van trance zijn vergelijkbaar met die van een goede nachtrust. Haar weloverwogen mening is dat het beoefenen van trancemediumschap geen onbedwingbare gevolgen voor de gezondheid kan hebben, mits dit natuurlijk met mate wordt gedaan.

Soms staan haar gidsen toe dat andere spirits tijdelijk de controle hebben. Wanneer dit gebeurt, veranderen de stem, de gebaren en de lichaamshouding van het medium en nemen deze die aan van de spreker.

Ik heb vele seances van Helen Hughes mogen bijwonen en vanuit het oogpunt van bewijsvoering waren de meest opmerkelijke seances juist die die spontaan plaatsvonden, wanneer ze zich aan de trancestaat overgaf omdat ze zich psychic en mediamiek bewust werd van belangrijke informatie die doorgegeven moest worden.

Er zijn drie vaste sprekers. De eerste is White Feather, haar Indiaanse gids, en een waardig figuur die langzaam en bewust spreekt. 'Hij is de filosoof, de docent en de trooster,' zegt het medium, 'en de grote vormgevende invloed in mijn leven.' Dan is er nog Granny Anderson: een dame uit het noorden met bijbehorend dialect en uitspraken vanuit dat gebied, met een gekke humor en een rechttoe rechtaan manier van doen. Als laatste is er Mazeeta, een ontwapenend Indiaans kindje.

Als je deze drie stemmen op de radio zou horen dan zou je niet geloven dat ze uit één en dezelfde persoon komen. Als dit resultaat behaald zou kunnen worden door een uitstekend staaltje acteerwerk, dan zou het veel winstgevender voor Helen Hughes zijn om haar geld te verdienen met imitaties van mensen. Soms is er tijdens een trance-seance een aaneenschakeling van sprekers, met de drie gidsen die aan het begin spreken en twee daarvan aan het einde. Granny is tevreden met één keer spreken, maar wat ze zegt doet altijd ter zake.

Het woord 'trance', zoals het voor mediumschap gebruikt wordt, is eigenlijk een verkeerde benaming. Het aantal mediums dat volledig bewusteloos is terwijl de spirits de controle hebben is relatief klein. Er zijn verschillende stadia van trancemediumschap. Variërend van de beginstadia, welke eigenlijk voorbeelden van overschaduwen zijn, tot volledige gevoelloosheid. Bij sommige van de lichtere staten van trance is het medium zich bewust van dat wat er via haar mond gezegd wordt, terwijl ze geen controle heeft over hetgeen er gecommuniceerd wordt.

Vele mediums hebben hun ervaringen tijdens een trancecontrole beschreven. Sommigen vertellen dat ze naar de gesprekken luisteren die via hen doorkomen, maar dat het lijkt of ze op een afstand van zichzelf staan. Anderen zeggen dat, ook al horen zij hetgeen er gezegd wordt, het lijkt of ze ergens boven zichzelf staan. Een aantal is zich ervan bewust een soort 'buitenlichamelijke' reis te hebben gemaakt, terwijl ze tevens in staat zijn om te vertellen wat ze in verre oorden gezien en gehoord hebben.

Mijn gefundeerde mening is dat zelfs als trance de staat van onbewust-zijn bereikt, dit niet betekent dat het onderbewuste van het medium volledig buiten spel staat. Ik wil benadrukken dat het bij elke vorm van mediumschap zeldzaam is om een resultaat van honderd procent te behalen. Alle controle vanuit de Spirituele Wereld, wat een vorm van overname is, wordt via het onderbewustzijn van het medium bereikt. De mate van succes hangt af van in hoeverre er meesterschap over de eigen geest is.

Ook al zijn er vele pogingen geweest om apparatuur te ontwikkelen die het mediumschap kan nabootsen: er is niets gemaakt dat zonder de aanwezigheid van een medium kan werken. Zelfs bij de meest ingenieuze uitvindingen – een aantal van deze zal ik later beschrijven, waaronder het ontvangen van boodschappen uit de Spirituele Wereld via een afgesloten morse-apparaat – moet een medium aanwezig zijn om de benodigde energie te leveren om ervoor te zorgen dat de apparatuur kan werken.

Eén van de grootste radio-experts, Sir Ernest Fisk, verbonden aan Marconi bij zijn eerste experimenten op dit gebied, zei tegen mij dat hij ervan overtuigd was dat communicatie met de Spirituele Wereld via apparatuur mogelijk was. Hij zei dat als de benodigde financiën voor dergelijk onderzoek beschikbaar zouden zijn, hij ervan overtuigd was dat een dergelijk apparaat ontwikkeld zou kunnen worden. Naar zijn idee was het alleen een kwestie van de trillingen uit de Spirituele Wereld vastleggen. Ik kan niet zeggen of zoiets mogelijk is. Of het gewenst zou zijn, is een omstreden vraagstuk. Ik ril bij de gedachte van het resultaat dat miljoenen mensen, met op dit moment een in verhouding lage evolutionaire ontwikkeling, net als bij een tv of radio een knop zouden kunnen indrukken en daarmee boodschappen uit de Spirituele Wereld zouden ontvangen.

Ondertussen zijn wij afhankelijk van het menselijk instrument. Het is duidelijk dat de boodschappen vanuit de Spirituele Wereld tot op zekere hoogte beïnvloed worden door de geest waardoor zij komen. Mediums zijn geen telefoons of televisies. Zij zijn mensen met hun eigen

ideeën, meningen, aannames en vooroordelen. Deze moeten tot op zekere hoogte invloed op de resultaten uitoefenen. Er moet altijd rekening gehouden worden met een aandeel, hoe klein of groot dit ook moge zijn, dat het resultaat kan zijn van het onderbewustzijn van het medium. Dit is een wezenlijke voorzorgsmaatregel en gebaseerd op gezond verstand.

De meeste mensen beseffen niet in hoeverre hun handelingen door het onderbewustzijn bepaald worden. Als baby's leren we om te lopen door een vastberaden en geconcentreerde inspanning. Door jaren van gewoonte is lopen een bijna automatische handeling geworden. Nu sturen onze gedachten een boodschap naar ons onderbewustzijn dat we willen lopen. Alle benodigde spieren, zenuwen, pezen en de bloedsomloop worden onmiddellijk in gang gezet zodat de benen kunnen gaan lopen. Om te kunnen praten, evenals alle andere lichamelijke activiteiten, wordt een vergelijkbaar iets in gang gezet.

Voordat mediums onder controle van de Spirituele Wereld kunnen zijn, is het geestelijk afstemmen de eerste stap in het stil krijgen van hun bewustzijn. Om enige vorm van trance te bereiken, moet de spreker uit de Spirituele Wereld het bewustzijn van het medium in bedwang houden en vervolgens de sturende intelligentie worden door het onderbewustzijn van het medium meester te worden. Al vele jaren is het de vraag of er met trancemediumschap betere resultaten behaald worden wanneer het medium meer of minder geschoold en cultureel ontwikkeld is; een onderwerp waar men het niet eens over kan worden. Een van de stromingen gelooft dat wanneer het medium niet veel intellectuele kennis bezit dit de mate van weerstand vanuit het onderbewustzijn vermindert. Aan de andere kant is er een stroming die uitgaat van het argument dat hoe meer kennis het medium bezit, hoe beter ze als instrument kan dienen en worden.

Mijn mening is dat des te meer we weten des te minder rechtlijnig we worden. Zelfs na honderdtwintig jaar mediumschap zijn de technieken van mediumschap nog steeds onderwerp van verhitte discussies. Vanuit mijn redelijk langdurige ervaring zou ik voorbeelden kunnen geven om de meningen van beide stromingen te kunnen bevestigen. Zo kan ik me een verhelderende ervaring met een van onze beste mediums herinneren wiens gids een bepaalde uitspraak deed. Vervolgens zei de gids: 'Dat is niet mijn mening. Het is een idee dat dominant aanwezig is in het onderbewustzijn van mijn medium. De enige manier waarop ik in alle vrijheid verder kan werken is door uitdrukking te geven aan deze dominante gedachte en het daarmee uit de weg te ruimen.'

Ook al zijn er vele voorbeelden gegeven van de processen waarvan men zegt dat die in het werk gesteld worden om psychisch en mediatische fenomenen voort te brengen, ze zijn nooit zo precies omschreven opdat wij zelf deze resultaten kunnen behalen. Wij allen zijn in het hier en nu spirituele wezens. Wij bezitten alle benodigdheden van onze spirituele aard, ofschoon deze nog maar als een kiem aanwezig zijn, waar wij na het fysieke overlijden uitdrukking aan geven. We worden geen spirituele wezens omdat we overlijden. Daarom is het zo dat, als we zouden weten hoe het moet, alles wat door spirits via mediumschap bereikt wordt, wij dat hier op aarde ook zouden kunnen.

Het is mogelijk dat een van de belemmeringen is dat wij ons nu in ons fysiek lichaam in een andere tijd en ruimte verhouding uitdrukken dan wanneer wij ons van ons fysiek lichaam ontdaan hebben. Er zijn op zichzelf staande en geverifieerde gevallen bekend van een levend

persoon die in staat was om controle te hebben over en te spreken via een trancemedium. Dit fenomeen werd echter door een gids geregeld die hiervoor dan ook het initiatief nam.

In het Oosten zijn vele verhalen bekend over yogi's en fakirs die door hun psychic krachten te vergroten in staat zijn geweest om hun geest meester te laten zijn over het stoffelijke en zodoende verbazingwekkende daden wisten te verrichten. Dit laat processen zien die vergelijkbaar aan mediumschap zijn. Naarmate de mensheid zich verder ontwikkelt zal een steeds groter deel toegang krijgen tot deze spirituele eigenschappen.

Hoofdstuk 9

VAN ZELFDODING GERED

Een briljante man overwoog zelfmoord te plegen omdat hij door het overlijden van zijn vrouw ontroostbaar geworden was. Misschien ken je hem niet van naam, maar je zult over hem en zijn prestaties gehoord hebben. Ik heb het over Lionel Logue, de Australische logopedist die koning George VI van zijn gestotter genas en een van de intiemste vrienden van het koningshuis werd. Deze vriendschap ontstond toen de nog toenmalige Duke of York voor het eerst een consult bij Logue aanvroeg. De Australiër werd een regelmatige en welkome bezoeker van Buckingham Palace waar hij ook deelnam aan familiebijeenkomsten. Op verzoek van de vorst was Logue er elke keer bij, zelfs al was het maar op de achtergrond, wanneer hij een belangrijke toespraak moest houden en al helemaal wanneer dit live uitgezonden werd.

Omdat Logue wist dat Hannen Swaffer een bekende spiritualist was, deed hij ten tijde van zijn verdriet een beroep op de journalist. Ook al zat Logue toen aan de top van zijn professionele carrière; hij gaf toe dat hij het moeilijk vond om zonder zijn geliefde vrouw aan zijn zijde door te gaan. Elk uur van de dag rouwde hij om haar en wilde graag weten of het mogelijk was om bewijs van haar overleving te krijgen. Swaffer beloofde hem te helpen. Hannen Swaffer benaderde Lilian Bailey en vroeg haar of zij naar zijn appartement zou willen komen om een reading te geven aan 'een man die in nood verkeerde'. Het medium stemde toe en een datum werd gepland. Swaffer zei: 'Uiteraard vertel ik je niets over deze man.'

Net als elk ander medium dat de moeite waard is, gaf mevrouw Bailey er de voorkeur aan om niets te weten van de mensen die een reading zouden ontvangen. Ze was altijd van mening dat wat voor kennis dan ook over deze mensen mediumschap remt. Bovendien is het zo dat des te minder ze weet, des te indrukwekkender het verkregen bewijs via mediumschap is. Zonder zijn naam te geven of zelfs ook maar enige aanwijzing omtrent zijn identiteit, introduceerde Swaffer Logue aan Lilian Bailey. 'En voor zover ik weet,' zei de journalist, 'is er nog nooit een foto van hem in de kranten verschenen.'

Vrijwel direct aan het begin van de seance, zelfs nog voor ze haar normale trancestaat bereikte, keek mevrouw Bailey gegeneerd vanwege het beeld dat zich voor haar helderziendheid voltrok. 'Ik weet niet waarom,' zei ze, 'en ik durf het haast niet te zeggen, maar koning George V is hier. Hij vraagt aan mij om jou te bedanken voor wat je voor zijn zoon hebt gedaan.'

Tot verrassing van het medium antwoordde Logue: 'Dat begrijp ik heel goed.' Dat was zo ongeveer alles wat er tijdens de eerste seance van de Australiër gebeurde. Lilian Bailey voegde hier wel aan toe dat ze zijn vrouw zag. 'Maar,' zei het medium, 'ze is te opgewonden om iets anders te kunnen dan haar liefde voor haar man te sturen.'

Swaffer regelde dat Logue een tweede consult in zijn appartement kon ontvangen. Vlak voor aanvang moest hij naar een verenigingsbanket. Bij terugkomst werd hem meteen verteld hoe mevrouw Logue controle over het medium had gehad. Een ontroerende scène volgde, waarbij de vrouw aan haar ietwat verwarde man bewees dat hun liefde de dood kon overbruggen.

Logue was helemaal overdonderd toen zijn vrouw haar overleving bewees door hem te vertellen dat zij wist van alles wat er sinds haar overlijden was gebeurd, de dingen die hij in huis en in de tuin had veranderd. Dingen die bij geen van de aanwezigen bekend waren. Die avond stapelde

het bewijs zich op toen de gids van Lilian Bailey intieme berichten van zijn vrouw in de Spirituele Wereld aan hem doorgaf. De gids William Hedley Wootton, een officier die tijdens de Eerste Wereldoorlog sneuvelde, is een expert in het doorgeven van bewijs. Een van die dingen betrof het feit dat de koosnaam die Logue voor zijn vrouw had 'Muggsy' was.

Wootton vroeg: 'Is er een vraag die je zou willen stellen?' Logue aarzelde. Toen bedacht hij een uitstekende vraag: 'Wil mijn vrouw nog iets zeggen over de plek waar wij elkaar voor het eerst ontmoetten?' Toen Wootton antwoordde, zei hij met een verbijsterde uitdrukking: 'Ze verwijst naar een vogel genaamd Charlie. Het is geen kanarie. Het lijkt op een mus.'

Dit antwoord overweldigde Logue. Charlie Sparrow was zijn beste vriend. Het was op het eenentwintigste verjaardagsfeest van Charlie dat hij zijn toekomstige mevrouw Logue had ontmoet en verliefd op haar was geworden. Logue stelde zijn volgende vraag: 'Weet ze nog waar het was?' De gids antwoordde: 'Het was Free... Fremantle.' Het huis van Charlie Sparrow was in Fremantle. Logue was zo onder de indruk van dit bewijs dat hij dit bij volgende seances vaak aan Lilian Bailey vertelde.

Daarna volgde een strenge waarschuwing. Zijn vrouw zei tegen hem dat hij er niet van moest dromen om zelfmoord te plegen, want dat zou hen juist uit elkaar houden in plaats van de reünie te geven waar hij op hoopte. Op dat moment was het medium niet op de hoogte van het feit dat Logue met de gedachte aan zelfmoord speelde. Als gevolg van deze seance ontstond er een vriendschap tussen Logue en mevrouw Bailey en haar familie. Tijdens opeenvolgende seances bleef zijn vrouw een gedetailleerde interesse tonen in alles wat met het leven van haar man te maken had. Als verwijzing naar haar aanhoudende nabijheid zal ik een voorbeeld geven.

Toen hij van een groot huis naar een appartement verhuisde, vroeg hij tijdens een seance aan zijn vrouw of zij zich kon herinneren wat er met het beddengoed gebeurd was. Onmiddellijk gaf ze als antwoord dat zij wilde dat hij de gele lakens en kussenhoezen gebruikte – je moet toegeven dat dit een voorbeeld is van de invloed van een echtgenote – en beschreef de doos waarin Logue deze later zou vinden. In eerste instantie werden deze maandelijkse bijeenkomsten in Wembley gehouden in het huis van het medium, maar toen Logue ziek werd, werden ze in zijn appartement in Knightsbridge gehouden. Het medium zei dat van alle mensen die zij heeft mogen ontmoeten, ze bijna nooit een man en vrouw heeft gekend die zo aan elkaar toegewijd waren.

Logue vertelde zelf aan haar dat Spiritualisme hem geholpen had om zijn werk betreffende het herstellen van spraakgebreken te begrijpen, dat het grootste gedeelte van zijn leven in beslag nam. Door de bewijzen die hij tijdens de seances ontvangen had, beseftte hij dat hij begeleid was in het verlaten van Australië om naar Engeland te verhuizen en daar op zoek te gaan naar een nieuwe carrière, terwijl er geen duidelijke reden voor was. Zonder op dat moment te weten waarom, heeft hij zijn huis verkocht. Er schenen geen duidelijke vooruitzichten voor hem in Engeland te zijn en het leek haast gekkenwerk. Het medium is ervan overtuigd dat Logue van nature psychic is. Dit kwam ook voort uit het feit dat hij vaak meteen wist wat er mis was met een patiënt, nog voordat hij een diagnose had gesteld.

Het leven van Logue veranderde door het bewijs van overleving te hebben ontvangen. Wanhoop maakte plaats voor blijdschap, een blijdschap die duidelijk waarneembaar was toen ik hem zag. De laatste keer dat ik hem zag, was in een spiritualistische kerk. Ik begeleidde toen een naamgevingsdienst (de spiritualistische tegenhanger van een doop) voor de twee kleinzonen

van Lilian Bailey. Logue was daar als peetvader; een teken van zijn dankbaarheid aan het medium voor alle troost welke zij hem gebracht had.

Hij vertelde mij dat hij er geen geheim van maakte dat hij spiritualist was. Hij heeft verschillende keren aan Koning George VI de verhalen verteld over zijn seances met Lilian Bailey en het prachtige bewijs dat hij van zijn vrouw ontvangen had. Bij het vertellen hierover werd hij nooit vijandig bejegend.

Op een gegeven moment maakte Logue zich ernstig zorgen over een van zijn zoons, die op sterven lag. Via Lilian Bailey gaf zijn vrouw aan dat de jongen zou leven. Het oordeel van alle vooraanstaande specialisten die Logue had bezocht was dat zijn zoon geen enkele kans maakte. Zijn vrouw bleek echter gelijk te hebben gehad.

Uiteindelijk eindigde het ziekbed van Logue met zijn overlijden. In zijn testament had hij een koninklijke stoel aan Lilian Bailey nagelaten. Dit was de stoel die op verzoek van de koning, toen hij nog Duke of York was, naar Windsor was gehaald zodat hij daarin kon zitten tijdens zijn consulten met Logue. Omdat Logue tijdens de seances bij hem thuis had gemerkt dat Lilian Bailey de stoel mooi vond, liet hij haar deze stoel na toen hij zich bij zijn vrouw voegde die hem voorafgegaan was.

Het duurde niet lang voordat zij tweeën tijdens een seance bij Lilian Bailey terugkeerden. Toen ik aan Lilian vroeg wat hij gezegd had, antwoordde ze dat hij onbeschrijfelijk gelukkig was. Hij was erachter gekomen dat het leven in de Spirituele Wereld nog mooier was dan hij gehoopt had.

* * * * *

Een gewiekste zakenman, die zeer uitvoerige voorzorgsmaatregelen nam om zijn identiteit geheim te houden, was door het zien van trancemediumschap binnen dertig seconden overtuigd van het Spiritualisme. De maatregelen die hij nam om anoniem te blijven waren zo zorgvuldig geregeld dat hij bekendstond als de 'Anonieme Man'. Het ontrafelen van zijn verhaal gaf een boeiend inzicht in de aard van de mens.

Ik was onderweg naar Leeds om daar bij de Society of Psychical Research een toespraak te houden terwijl Helen Hughes een demonstratie van helderziendheid zou geven. Ze vroeg mij om haar tijdens de thee in haar hotel te vergezellen, waar zij voor de tweede keer de 'Anonieme Man' zou ontmoeten. Hun vorige ontmoeting was toen hij bij een seance aanwezig was.

Zijn gedrag was ongewoon te noemen. Toen hij de kamer binnenkwam vroeg ze hem om te gaan zitten. Dat deed hij maar zei geen woord. Tijdens de seance zei hij ook geen woord. Aan het einde van de seance vertrok hij, ook zonder iets te zeggen.

Na afloop liet hij haar zijn uitgebreide aantekeningen zien, maar overal waar een verwijzing naar zijn identiteit bespeurd kon worden was dit open gelaten.

Tijdens de thee in het hotel werd hij door twee vrouwen vergezeld. Niemand werd aan elkaar voorgesteld. Het enige wat ik via de gesprekken kon raden, was dat hij een typische gewiekste, ruwe man uit Yorkshire was. Je zou denken dat hij spijkerhard was. Die avond echter zag ik tijdens de demonstratie een hele andere kant. Helen Hughes gaf een van de vrouwen die hem vergezelde een boodschap van haar zoon uit de Spirituele Wereld. Terwijl het medium meer en

meer details gaf, wat overduidelijk bewijs was, zag ik dat er tranen over de wangen van deze man uit Yorkshire rolden. Ik nam aan dat hij haar echtgenoot was.

De andere vrouw, die een secretaresse leek te zijn, notuleerde elk woord van de boodschap van zijn zoon. Na afloop kwam de man uit Yorkshire naar mij toe en zei dat hij had gezien dat ik aantekeningen had gemaakt. Hij vroeg aan mij of hij een kopie mocht hebben van de aantekeningen van een van de boodschappen waarin hij geïnteresseerd was. 'Om tijd te besparen,' zei ik, 'zal ik mijn aantekeningen aan uw metgezel voorlezen.' Dat deed ik en onze aantekeningen kwamen overeen.

Toen ik bij het gedeelte van de boodschap kwam welke door Helen Hughes was gegeven, daar waar de woorden 'doctor Bradley' stonden, zei de secretaresse per ongeluk dat de naam verkeerd was. Haar werkgever berispte haar meteen hiervoor. Dit voorval maakte dat ik een glimlach niet kon nalaten. Het was overduidelijk dat de man uit Yorkshire niet blij was met de gedachte dat iemand door zijn muur van geheimhouding kon breken. Tijdens het eten die avond vertelde ik het voorval aan Helen Hughes.

De volgende ochtend gaf zij hier onverwachts een vervolg aan. Ze had niet kunnen slapen. Toen ze rusteloos in haar bed aan het draaien was, hoorde ze de naam 'Bradbury'. Ze zei: 'Dat is de naam die ik had moeten noemen en niet Bradley.' Deze fout kun je een helderhorende, die het gehoor moet afstemmen, vergeven. En het medium voelde zich die avond niet lekker waardoor ze niet op haar best was.

Het is prima dat Helen Hughes de juiste naam doorkreeg, maar moest ik deze informatie aan de man uit Yorkshire doorgeven? Ik heb een verslag van deze gebeurtenis in de psychic krant uitgegeven, met aan het einde de woorden: 'Misschien dat de "Anonieme Man" mij zou willen laten weten of dit klopt?' De dag nadat dit artikel in de psychic krant werd gepubliceerd, waarvan ik redacteur was, ontving ik het volgende telegram: 'Mrs. Hughes had het bij het juiste eind.' Het was ondertekend met 'Anonieme Man'.

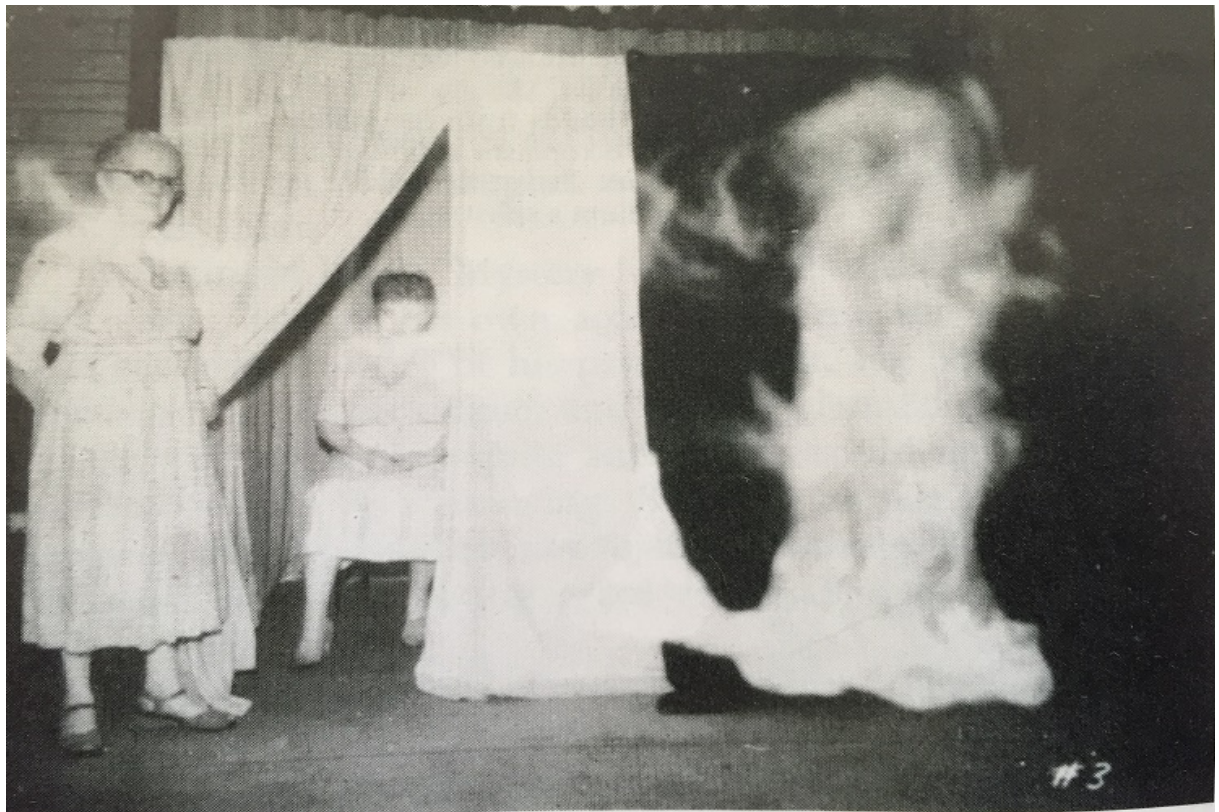
Twee weken later ging ik op verzoek van de 'Anonieme Man' naar hem toe. Nog altijd zonder zijn naam prijs te geven, vroeg hij aan mij of ik het opmerkelijke verhaal van zijn psychic zoektocht wilde publiceren. Wat betreft zijn bijnaam vertelde hij dat hij dit gepland had omdat de enige manier om overtuigend bewijs te ontvangen mogelijk was door anoniem te blijven, volgens hem. Maar nu leek het hem kinderachtig en koppig om niet een publieke erkenning te geven aan 'de reddende gratie die hem met behulp van spirituele hulp aangereikt werd'.

Het was zijn zoon die naar hem teruggekeerd was. De vader beschreef hem als 1.85 meter, een en al spier, een van de beste exemplaren van een Engelsman die je ooit tegen zou kunnen komen. Hij was een allround atleet, een uitstekende zwemmer, roeier en squashspeler. Zijn dienstdienst in het leger was net zo indrukwekkend als zijn carrière. Hij behaalde zijn medische graad met medailles en onderscheidingen. Alles leek er op te wijzen dat hij een uitstekende arts zou worden. De vader schroomde niet om de liefde die tussen hem en zijn zoon bestond, te uiten. Ze waren de beste vrienden en gingen samen zwemmen, kanoën, motorrijden, schieten en gingen zelfs naar dezelfde sportschool.

Toen gebeurde er een ramp; 'het meest vreselijke en donkerste dat zijn moeder en mij zou kunnen overkomen. De datum van deze dag,' zei de vader, 'staat voor eeuwig in onze zielen gebrand. Dit maakte onze levens voor ons doelloos, nutteloos en een aanfluiting.

Deze serie van zeven foto's laten het gehele proces van de materialisatie van een spirit zien. Ze zijn genomen in een tijdsbestek van ongeveer dertig minuten. Een assistente houdt het gordijn opzij zodat het medium in trance, Ethel Post-Parrish uit Pennsylvania, USA, te zien is. Vanuit de van het medium afkomstige wolk ectoplasma is duidelijk te zien hoe de materialisatie zich opbouwt tot de grootte van een volledig gematerialiseerde vrouw. Het ectoplasma wordt steeds meer solide, tot uiteindelijk de gehele fysieke vorm van deze persoon zich compleet materialiseert. Het is Silver Belle, een indiaanse vrouw die zegt de gids van het medium te zijn.

We waren eenzaam, onze harten gebroken en ontroostbaar. Onze hunkering naar onze zoon was een ondraaglijk lijden.'

'Binnen een maand werd mijn haar wit en verslechterde mijn fysieke toestand rap. De gedachte die mij het meest kwelde was de knagende twijfel over zijn voortbestaan. Wat als hij voor eeuwig uitgevaagd was? Mijn prachtige jongen weg! Door deze gedachte verkeerde ik constant in een staat van razernij en paniek.'

Hij voegde eraan toe dat, toen de kist met het lichaam van zijn zoon de grond in zakte, hij dacht: 'Als dit het einde is, dan wil ik niet meer verder.' In de daaropvolgende dagen bracht hij uren door op de begraafplaats, in de ijzige decemberkou, niet in staat om bij het graf van zijn zoon weg te blijven. Hier volgt hetgeen ik later te weten ben gekomen over de aard van deze tragedie. Zijn enige zoon is tijdens het eenentwintigste verjaardagsfeest van zijn verloofde per ongeluk door elektrocutie omgekomen. Dit was zo'n grote schok voor zijn verloofde dat zij drie weken later kwam te overlijden. Haar gedenkkaart las: 'Zij rust aan de zijde van haar verloofde.' Hun beider uitvaartdiensten werden binnen drieëntwintig dagen in dezelfde kerk gehouden, met dezelfde preek en dezelfde liederen.

De door verdriet overmande man dacht dat als hij alleen maar wat bewijs kon krijgen van de overleving van zijn zoon, dit wellicht hun lijden zou verlichten. Gedurende zijn leven was hij naar vier spiritualistische bijeenkomsten geweest, maar geen van allen had indruk op hem gemaakt. De derde was een demonstratie van helderziendheid door Helen Hughes geweest. Hij herinnerde zich nog dat hij achteraf had gezegd dat het een goede voorstelling van iets was geweest, maar wat precies wist hij niet.

Nu was hij vastbesloten om een medium te bezoeken. Hij herinnerde zich dat een man uit zijn dorp, die geen bekende van hem was, verschillende brieven over spiritualisme aan de krant had geleverd. In zijn wanhoop belde hij deze man, zonder te vermelden wie hij was. Hij vroeg of de man een medium kon aanraden dat hij binnen een afstand van vijftig mijl kon bezoeken. De man aan de andere kant van de lijn kon niemand aanraden maar zei dat zijn vrouw misschien zou kunnen helpen.

Zij kwam aan de telefoon maar kon hem niet veel verder helpen, behalve hem naar een vriendin van haar door te verwijzen. Ze gaf gelijk het nummer. De vader, totaal overstuurd, belde haar. Ook zij verwees hem door naar een andere vriendin in Leeds en gaf het telefoonnummer. Deze vrouw gaf hem vervolgens het telefoonnummer van de secretaris van de Society for Psychical Research in Leeds. Nog een telefoontje later en hij sprak met de desbetreffende secretaris die een reading voor hem boekte bij Helen Hughes. Toen er naar de naam van de vader werd gevraagd, antwoordde hij dat hij er de voorkeur aan gaf om anoniem te blijven. De secretaris zei dat hij hier begrip voor had en de seance werd onder de naam 'anoniem' geboekt.

Zoals hij mij achteraf vertelde, woonde de belangrijkste persoon van dit verhaal in Sheffield. Met zijn vrouw reed hij zo'n veertig mijl richting Leeds en parkeerde zijn auto bij een station opdat er geen enkele aanwijzing voor hun identiteit zou zijn. Bovendien ging hij in zijn eentje naar de seance omdat hij vreesde dat zijn vrouw onbedoeld informatie vrij zou geven. Per tram reisde hij af naar het Hyde Park district van Leeds, waar Helen Hughes verbleef en haar seances hield.

De vrouw die de deur opende was een volstrekt vreemde voor hem, evenals hij een volstrekt vreemde voor haar was. Ze wees hem een kamer met een stoel bij de open haard en gaf hem een

krant om te lezen. Ze zei dat er iemand bij Helen Hughes was, maar dat het niet lang meer zou duren. Al snel kwam ze terug om te zeggen dat Mrs. Hughes gereed was en bracht hem naar een kamer waar het medium opstond om hem de hand te schudden.

Het moment was aangebroken. Terwijl ze hem voorging naar een bank zei ze: 'Een sterke energie is samen met jou in de kamer gekomen... een slimme, lange, goede jongen en hij is jouw zoon. Wat een fantastische jongen! De geur van een ziekenhuis, chloroform of zoiets, komt met hem mee.'

Terwijl ze schuin omhoog keek naar een figuur die alleen zij kon zien, voegde het medium eraan toe: 'Nee, nee dokter, ik weet dat deze geur niets met jouw ongeluk te maken heeft.' Vervolgens draaide ze zich om naar de vader en voegde hier aan toe: 'Hij zegt dat hij een ongeluk heeft gehad dat nooit had mogen gebeuren en dat hij in een flits weg was.'

Meer informatie volgde: 'Hij zegt dat je van ver bent gekomen om hem te ontmoeten. Maar dat was niet nodig geweest. Hij is nooit van jouw zijde geweken en is vandaag met jou in de auto meegereden.' Wederom was er een afzonderlijk gesprek terwijl ze herhaalde: 'Veertig mijl zeg je, vanaf R...' Het hart van de vader kromp ineen omdat hij dacht dat zij de naam van een dorp zou noemen dat met een 'R' begon. Maar het medium vervolgde: 'Nee, nee, dokter, ik hoor je: Sheffield.'

Ik citeer de vader: 'Zou enig redelijk denkende man een dergelijke onthulling kunnen hebben weerstaan? Zou er ontroerender bewijs kunnen zijn of een overtuigender demonstratie?' De rest van het bewijs was nog overweldigender, maar dat was zo persoonlijk en intiem dat hij dat niet openbaar zou maken. Hij vertelde echter wel over één voorval. Het medium zei: 'Hij wordt enthousiast over iets dat van hem is en zich in jouw zak bevindt.'

De vader leegde de binnenzak van zijn colbert. Afgezien van een rijbewijs, verzekeringsbewijs en een ander document was er niets en dat zei hij. 'Jawel, hij staat er op,' zei het medium. Ineens dacht de bezoeker aan zijn jas die op de bank naast hem lag. Hij voelde in de binnenzak. *Daar zat een zijden zakdoek in die van zijn zoon geweest was.*

Een paar weken later besloot hij dat het geen nut meer had om zijn naam verborgen te houden. Die was nu, net als de naam van zijn zoon, door zo veel mediums onthuld. Vader en zoon hadden dezelfde naam – Dan Bradbury. Ik ben blij om te vertellen dat hij de kracht van zijn overtuigingen had. Toen hem werd gevraagd om een openbare dienst van een spiritualistische bijeenkomst in de grootste zaal van Sheffield voor te gaan, waar hij zeer bekend was en alom gerespecteerd werd, stemde hij in.

'Een spiritualistisch podium is wel de laatste plek waar sommige van mijn vrienden mij zouden verwachten,' zei hij. 'Sommigen van hen zeggen: "Arme Dan, hij is gek geworden." Dit maakt me niet uit. Mijn enige bevoegdheid om hier te zijn, is omdat Helen Hughes mij het bewijs van overleving van mijn zoon gegeven heeft.' Die avond gaf het medium een demonstratie in helderziendheid.

Wat de vrienden van Dan Bradbury niet wisten, was dat hij zonder het bewijs van Helen Hughes waarschijnlijk *echt* gek geworden zou zijn, zoals hij zelf openlijk toegaf.

Hoofdstuk 10

DE BEWEGENDE VINGER SCHRIJFT

Is het fenomeen van automatisch schrift een bewijs van activiteit vanuit de Spirituele Wereld of kan het verklaard worden als de werking van het onderbewustzijn? Het echte antwoord op deze vraag is te vinden in de inhoud van dat wat er geschreven wordt. Als er niets in staat dat bovennormaal is en slechts bestaat uit 'boodschappen', waarvan de algemene strekking bij het medium bekend is, dan is het redelijk om aan te nemen dat het onderbewustzijn hiervoor verantwoordelijk is. Echter: mocht het zo zijn dat er in de geschreven stukken kennis staat die het medium niet heeft, dan moet je gaan kijken naar een andere verklaring. In het Spiritualisme is er een regel: als een normale verklaring passend is voor alle feiten, moet er nooit worden geaccepteerd dat iets dergelijks dan bij de Spirituele Wereld vandaan komt.

Geraldine Cummins, een niet-professioneel werkend medium, is het grootste levende doorgeefluik van automatisch schrift. Via haar handen zijn honderdduizenden woorden geschreven, meestal briljant verwoord, die verder doorgaan op het Nieuwe Testament en het versterkt. Een deel van dit schrijfwerk, de *Geschriften van Cleophas* (een toevoeging op de akte van de Apostelen) werd door dr. W.E. Osterley, die examinerend kapelaan van de bisschop van Londen en erkend expert van de bijbel was, als 'waarheidsgetrouw bewijs' bevonden. Sommige stukken werden in de aanwezigheid van erkende predikanten geschreven, waaronder Dr. Percy Dearmer, die de priester van Westminster was, dr. Maud, toenmalig Bisschop van Kensington, en de priesters van de Bristol en Canterbury kathedralen.

Ik heb gekeken naar mevrouw Cummins terwijl zij deze ogenschijnlijk ongelooflijke prestatie als automatisch schrijfster leverde voor deze vorm van mediumschap. Ze zat aan een tafel met voor zich gelijnd papier dat genummerd was. Haar linkerhand schermde haar ogen af en haar elleboog rustte op de kleine tafel. In haar rechterhand hield ze een vulpen die boven het papier gehouden werd. Binnen een paar seconden kwam de pen in actie en bewoog met een snelheid van 1500 woorden per uur.

Rechts van haar zat mevrouw E.B. Gibbes, een goede vriendin van haar, wiens aanwezigheid een soort stimulans voor het mediumschap van mevrouw Cummins leek te zijn. Terwijl er geschreven werd, hield mevrouw Gibbes het papier met beide handen op zijn plek. De enige momenten dat ze de pen begeleidde, was wanneer een blad volgeschreven was. Ze plaatste dan een nieuw blad voor mevrouw Cummins en de pen ging weer in een meedogenloze sneltreinvaart verder met schrijven.

Ruim een uur zaten wij drieën, mevrouw Gibbes, het medium en ik, in stilte met af en toe slechts een gefluisterde 'Ja' of 'Nee' van mevrouw Gibbes. Ik was getuige van het schrijven door een van de gidsen van het medium en van Frederick W.H. Myers, de vooraanstaande klassieke geleerde die een overtuigd spiritualist was. Myers ging verder met het schrijven van een verhandeling die tijdens een vorige seance gestart was. Er werden negen pagina's foliopapier volgeschreven en er was in zulk prachtig proza geschreven dat het wel één woord leek. Met grote snelheid bewoog de pen naar de rand van het papier en, ook al kon het medium niet zien tot waar ze doorschreef, gleed hier nooit vanaf.

Het schrijven van de teksten door mevrouw Cummins gebeurde op twee manieren. Bij de ene hoorde ze elk woord 'uitgesproken' worden door een innerlijke 'stem' en schreef dat op. Bij de andere ging ze in een lichte trance en gebeurde het schrijven automatisch.

Mevrouw Cummins is er een van elf kinderen van een professor in medicijnen bij Cork University. Door de pittige discussies over godsdienst die zij in Ierland heeft gehoord, heeft zij op jonge leeftijd religie de rug toegekeerd. Vanaf het moment dat ze zelf kon besluiten, is ze agnostisch geworden. Toen zij een feminist steunde tijdens een bijeenkomst op straat in Cork, werd er door een kwade menigte met stenen naar haar gegooid. Ze heeft in Ierland hockey gespeeld toen ze wat jonger was en was ook een tennissster. Haar voornaamste interesses waren verder drama en moderne literatuur.

Ze is van Cork naar Dublin verhuisd, omdat ze een schrijver wilde worden. Ze woonde in het huis van Hester Dowden, ook de dochter van een professor, en kwam erachter dat haar gastvrouw zelf een bekend medium was in automatisch schrift. Al snel kwam ze erachter dat ze zelf ook een vergelijkbare gave had en mevrouw Dowden hielp haar om dit te ontwikkelen.

Geraldine Cummins heeft nooit theologie, filosofie, psychologie, natuurwetenschappen of studies van christelijke aard gestudeerd. Ook al heeft ze veel boeken gelezen; het meeste wat ze las was van moderne schrijvers. Noch zij noch mevrouw Gibbes, die aanwezig was toen alle teksten over de tijden van de bijbel geschreven werden, heeft Egypte of Palestina bezocht.

Het is vele jaren een bron van verwondering geweest voor mevrouw Cummins om de teksten die tijdens haar seances geschreven werden te vergelijken met haar eigen werk als schrijfster. Ze heeft een roman geschreven en was mede-auteur van twee Ierse volkstoneelstukken welke in het Abbey Theatre in Dublin werden opgevoerd. Wanneer Geraldine Cummins zelf werkt, merkt ze dat het schrijven van haar eigen literatuur altijd traag gaat. Hierbij schrijft ze zo'n zeshonderd tot zevenhonderd woorden in twee dagen tijd en geeft toe dat het een arbeidsintensieve taak is. Bij het nalezen moet ze ook vele verbeteringen en aanpassingen maken.

Echter; wanneer ze als medium zit voor automatisch schrift vloeien de woorden uit haar pen, zonder te pauzeren of iets te moeten verbeteren. Hoewel er geen punten op de i's zijn of strepen op de t's, is het geschrevene altijd leesbaar, intelligent en vloeiend. Tijdens de seances, die anderhalf uur duren, heeft ze vaak meer dan tweeëntwintighonderd woorden geschreven. Het is dus niet verbazingwekkend dat zij na afloop uitgeput lijkt te zijn.

De teksten die geschreven zijn met betrekking tot de tijden van het Nieuwe Testament zijn door experts aan nauwkeurige onderzoeken onderworpen. Twee van deze onderzoekers waren professor W.P. Paterson, professor in de theologie bij Edinburgh University en professor David Morison, professor in de Ethische Filosofie bij St. Andrew's University. Het oordeel van de experts was dat alle details van de teksten met betrekking tot geografie, geschiedenis en terminologie, voor zover deze gecontroleerd konden worden, zonder twijfel correct waren. Samen met dr. Osterley waren deze twee professoren verantwoordelijk voor de zeer kritische 'Introductie' tot de *Geschriften van Cleophas*, waarvan ik zal citeren. Hierin zeggen zij dat ze 'tevreden zijn over de oprechtheid en desinteresse van mevrouw Cummins met betrekking tot haar aandeel.'

Over de teksten wordt gezegd dat zij door middel van een zeer ingewikkeld proces gecommuniceerd worden. De daadwerkelijke overdracht gaat via de 'Boodschapper', die zegt

niet de auteur te zijn. Hij verzekert dat de communicatie aangeboden wordt door Cleophas zelf, die 'zelf te ver van de mens afstaat om direct te communiceren'. De Boodschapper zegt dat de kronieken, sinds ze onder naam van de *Geschriften van Cleophas* gepubliceerd zijn, bij de vroege kerken bekend waren. Er zijn echter maar een paar kopieën geproduceerd en deze zijn helaas verloren gegaan.

Hij geeft aan dat Cleophas, waarvan gezegd wordt dat hij een bekeerd christen uit de eerste eeuw is, zijn informatie uit meer dan een kroniek haalt en dat het zijn taak is om van alle kronieken één verhaal te maken. Eerst moet Cleophas de informatie uit zijn geheugen halen, dit dan aan degene die hij de 'Schriftgeleerde' noemt overbrengen, die dat dan weer vervolgens aan de 'Boodschapper' overbrengt en op zijn beurt contact maakt met de geest van het medium (hij noemt haar 'de dienstmeid') om de woorden te vinden die hetgeen beschrijven wat doorgegeven wordt. In het licht van dit ingewikkelde proces is het een wonder dat het resultaat een helder document is.

De Boodschapper heeft gezegd dat de originele bronnen, van waaruit de geschriften zijn samengesteld, tussen de zestig en zeventig jaar na de geboorte van Jezus zijn ontstaan, al is een aantal delen van een later tijdstip. Hij verzekert dat de auteurs hiervan mannen waren die zelf de Apostelen gezien en gehoord hadden en dit meestal in Efezië of Antiochië opgeschreven hadden, vooral in het Grieks en soms in het Aramees of Hebreeuws.

De experts die verantwoordelijk waren voor de gepubliceerde 'Introductie' tot de Geschriften van Cleophas zeggen dat deze de Handelingen van de Apostelen en Paulus' Epistels zodanig aanvullen dat ze een beeld van de Vroege Kerk en de Apostelen schetsen ten aanzien van de periode direct na het overlijden van Jezus tot aan het vertrek van Paulus uit Berea naar Athene. Ze zeggen: 'Dit verslag toont tekenen van onafhankelijkheid ten aanzien van de verhalen uit de Geschriften en lijkt er niet op gebaseerd te zijn noch er veel aan te danken. De "Boodschapper" lijkt zich niet bewust te zijn van het bestaan van de Heilige Geschriften en geeft aan: "Ik heb geen kennis van de stukken van de Heilige Geschriften die bewaard zijn gebleven."'

Ze voegen eraan toe dat de geschriften materiaal bevat dat 'zowel een aanvulling als een uitleg is van hetgeen we van het Nieuwe Testament weten en bovendien informatie geeft die de Bijbel nauwelijks of zelfs helemaal niet aanlevert'. Zo worden bijvoorbeeld de ervaringen van Paulus na zijn bekering tot in detail beschreven terwijl deze niet in het Nieuwe Testament voorkomen.

Deze geleerden wijzen erop dat de gebeurtenissen die in de eerste twaalf hoofdstukken van de Handelingen van de Apostelen beschreven worden zo'n dertig verschillende dagen beslaan, terwijl de hoofdstukken zelf een periode van tenminste negen jaar beslaan. Daardoor, zeggen ze, is het makkelijk om in te zien dat een immens deel van de geschiedenis van de apostelen niet door de Bijbelse geschiedkundigen is opgeschreven.

Zij zijn tevreden met het feit dat mevrouw Cummins niet de auteur kan zijn en wijzen bijvoorbeeld op het feit dat alleen een ongewoon voorzichtige en grondige student verantwoordelijk kan zijn voor het geven van de juiste titel van 'Archon' aan het hoofd van de joodse gemeenschap. Niet lang voor de periode dat de kroniek van Cleophas vermoedelijk geschreven is, werd het hoofd van de joodse gemeenschap 'Ethnarch' genoemd in plaats van 'Archon'. Toen echter de organisatie en het bestuur van de steden in de tweede eeuw na Christus door Keizer Augustus hervormd werd, veranderde de titel van het hoofd van de joodse gemeenschap van Ethnarch naar Archon.

‘Het zou een te vergeven fout geweest zijn als de kronieken de aanduiding Ethnarch in plaats van Archon gebruikt hadden, zeker gezien het feit dat de schrijver in Palestina woonde waar de joden door het Sanhedrin geregeerd werden. Maar de naar verhouding vrij recent toegepaste titel Archon is een voorbeeld van de accurate kennis van de schrijver, die in vele andere details gevonden kan worden en wellicht alleen andere deskundigen opvalt. Meer nog dan de gedetailleerde kennis, zijn er voorbeelden van inzicht die een eigentijdsheid lijken te suggereren. De karakters van de apostelen worden met een opmerkelijk begrip en sympathie beschreven.’

Het boeiende verslag wordt in andere boeken voortgezet, vooral in *Toen Nero een Dictator was* dat beschrijft hoe Paulus de laatste jaren van zijn leven doorbracht, en datgeen betreft waar de Bijbel stil is. Het pakt de draad op waar de Handelingen van de Apostelen eindigen en, in onovertroffen taal, gaat het verder in op de laatste dagen van Paulus op aarde. Zijn bezoek aan Spanje wordt beschreven evenals zijn plannen voor de bekering van de Britten en zijn laatste ontmoeting met Petrus in Rome.

Geraldine Cummins is de levende weerlegging van de aantijgingen dat hetgeen door middel van automatisch schrift ontvangen is, niet van waarde zou zijn. Haar psychic en mediamieke gaven hebben een nieuw licht op de Bijbel laten schijnen, het onduidelijke begrijpelijk gemaakt en informatie verschaft waar geleerden jarenlang op zoek naar zijn geweest.

* * * * *

Het schrijvend medium Hester Dowden, die Geraldine Cummins hielp om haar gaven te ontwikkelen, gebruikte twee methodes om haar communicatie te verkrijgen: een ouija bord en een potlood. Een ouija bord dankt zijn naam aan de combinatie van twee woorden, het een Frans en het ander Duits, dat ‘Ja’ betekent. Een aanwijzer boven op een gepolijst houten bord beweegt naar de letters van het alfabet.

Als mevrouw Dowden van het ouija bord gebruikmaakte, werden berichten in hoog tempo gespeld en meestal gaven de individuen hun naam en zeer persoonsgebonden informatie. Ze leek er plezier aan te beleven om bewijs te leveren dat sceptici van de wijs bracht. Ik heb een keer een advocaat naar mevrouw Dowden gestuurd om een paar seances van haar bij te wonen. Hij kwam speciaal hiervoor uit Jamaica, zo’n 4000 mijl afstand, om bewijs van leven na de dood te verkrijgen. Ook al was zijn vader aartsbisschop van West-Indië, hijzelf was al jaren een agnost, dat niet bepaald voor een vreedzame huissfeer zorgde.

Tijdens de eerste seance van de advocaat ontving hij contacten waarvan hij aangaf dat ze kenmerkend waren voor die ene persoon waarvan hij hoopte dat die bij hem terug zou komen. Tijdens de seances met Hester Dowden, gedurende een periode van vier weken, verkreeg hij meer dan honderd bewijsstukken die helder bewijs leverden aan hem als advocaat, dat het leven voorbij het graf doorging.

Mevrouw Dowden was ook zeer succesvol in ‘tussenpersoon seances’. Mensen die in het buitenland woonden, stuurden haar objecten, die zij dan vasthield als middel om boodschappen voor hun eigenaren te ontvangen. Steevast werd, na het onderzoeken van de informatie verkregen uit de seance, de bewijslast van deze berichten bevestigd. Als ik je vertel dat zij meer dan dertigduizend seances in dertig jaar tijd mediumschap heeft gedaan, dan kun je begrijpen hoe overtuigend deze geweest moeten zijn.

Het getuige mogen zijn van een van haar ouija-bord-seances was een onvergetelijke ervaring. Berichten kwamen door met een snelheid van drieduizend woorden per uur – en houd in gedachten dat elk woord helemaal gespeld diende te worden. Wanneer ze haar potlood gebruikte voor automatisch schrift, werd de snelheid naar slechts 2500 woorden per uur teruggebracht. De meeste mensen zullen merken dat zij niet meer dan duizend woorden per uur aankunnen. Het was niet ongewoon voor Hester Dowden om boodschappen in vreemde talen te ontvangen: in Frans en Duits, wat ze kende en in Spaans, waar ze geen weet van had.

De meest opvallende berichten die via haar hand doorkwamen waren diegene waarvan gezegd werd dat ze van Oscar Wilde kwamen. Wilde's handschrift vanuit de Spirituele Wereld was een exacte kopie van zijn aardse handschrift. Gebeurtenissen vanuit zijn vroege jeugd werden beschreven en onderzoek wees uit dat dit correct was. De literaire stijl, die de proef op de som is, was zeer kenmerkend voor hem.

Het begon allemaal op een avond tijdens een seance met de woorden: 'Lelie, mijn kleine Lelie. Nee, de lelie was de mijne – kristallen draad – een zilveren rietje dat 's ochtends muziek maakte.'

'Wie ben je?' vroegen ze. Onmiddellijk werd er weer geschreven: 'Betreur Oscar Wilde – een die op de wereld een koning van het leven was. Gebonden aan Ixion's rad van gedachten, moet ik voor eeuwig de cirkel van mijn ervaring vervolmaken. Lang geleden schreef ik dat er schemerlicht in mijn cel en schemerlicht in mijn hart was, maar dit is het (laatste?) schemerlicht van de ziel.'

'Ik beweeg mij in eeuwig schemerlicht, maar ik weet dat er dag en nacht in de wereld is, zaai- en oogsttijd, en dat na een rode zonsondergang een appeltjesgroene zonsopgang moet volgen. Elk jaar werpt het voorjaar haar groene sluier over de wereld waarop de rode gloed van de herfst de gele maan hoont. De meidoorn kruipt al als een witte mist over haag en laan, en jaar na jaar baart de meidoorn bloedrood fruit na de witte dood van haar mei.'

Gevraagd werd: 'Waarom ben je hier?' en hij antwoordde: 'Om de wereld te laten weten dat Oscar Wilde niet dood is. Zijn gedachten leven voort in de harten van hen die, in een onguur tijdperk, de fluitende stem van schoonheid horen roepen op de heuvels of haar markeren waar haar witte voeten 's ochtends de dauw van de gouden sleutelbloem strijken. Nu is slechts de herinnering aan de schoonheid van de wereld een hemelse pijn.'

'Ik was altijd een van hen voor wie de zichtbare wereld bestond. Ik aanbad het heiligdom van het geziene. Er was geen bloedstreep op een tulp of een welving van een schelp, of een toon aan zee, die niet zijn betekenis en zijn mysterie en bekoring van de verbeelding had. Anderen zullen misschien teugen aan het bleke bezinksel van de beker der gedachte, voor mij de rode wijn van het leven. Betreur Oscar Wilde. Denken aan wat er in de wereld gebeurt is een verschrikking voor mij. Al gauw zullen de kastanjes hun witte kaarsen verlichten en zal het vingerhoedskruid haar lijzig gevlekte klokken prikken.'

Toen het schrijven doorging: 'Al gauw zal de volle maan over de rand van de wereld zwemmen en hangen als een grote gouden kaas.' De woorden 'stop, stop' kwamen ertussen. 'Dit beeld is onverdraaglijk,' ging het schrijven verder. 'Je schrijft als een succesvolle kruidenier die van het verkopen van varkensvlees poëzie is gaan schrijven. Ik vind de woorden in de geest van mijn medium.'

Dit geeft een aanwijzing van hoe moeilijk het moet zijn voor een groot literair vakman om zichzelf via een medium uit te drukken. Hij ging verder: 'Probeer nogmaals – als een grote gele pompoen hangend in de nacht.' De tweede keer vond hij de woorden die hij wilde.

Een week later werd het automatisch schrijven hervat. De heer E.J. Dingwall, toenmalig officier van de Sociëteit voor Paranormaal Onderzoek, was aanwezig. Wilde, cynische en meedogenloze hekeldichter, drukte zichzelf als volgt uit: 'Dood zijn is de meest saaie ervaring in het leven. Dat is net zoiets als wanneer je accepteert getrouwd te zijn of te dineren met het hoofd van een school. Twijfel je aan mijn identiteit? Dit verbaast mij niet, aangezien ik het zelf soms betwijfel. Ik zal misschien terugslaan door aan de jouwe te twijfelen.'

'Ik heb de Sociëteit voor Paranormaal Onderzoek altijd bewonderd. Zij zijn de meest magnifieke twijfelaars ter wereld. Tenzij zij hun spookbeelden ten volle hebben kunnen verklaren zullen zij nooit tevreden zijn. Je kan vermoeden dat een echte geest het hun bijzonder oncomfortabel zal maken. Ik heb er weleens over nagedacht om een academie voor hemelse twijfelaars op te richten... wat een soort Sociëteit voor Paranormaal Onderzoek van de levenden zou zijn. Niemand van onder de zestig zou worden toegelaten en we zouden onszelf de Sociëteit van Eenzijdige Tinten noemen. Ons eerste doel zou wellicht zijn om er op te staan onmiddellijk de realiteit van het bestaan van iemand als de heer Dingwall te onderzoeken.'

'De heer Dingwall; is hij verbeelding of realiteit? Is hij feit of fictie? Mocht het zo zijn dat er besloten wordt dat hij inderdaad een feit is, dan zullen we dat uiteraard ingespannen betwijfelen. Gelukkigerwijs bestaan hier geen feiten. Op aarde zouden we ternauwernood aan ze ontsnappen. Hun dode karkassen waren overal op het rozenpad van het leven besprenkeld. Men zou niet eens een krant kunnen pakken zonder iets bruikbaars te moeten leren. Daarin waren enkele weersprekende statistieken van criminaliteit of walgelijke details voor de ogen te lezen met betrekking tot de consumptie van varkensvlees; of we werden met een precisie, die zowel volkomen huiveringwekkend als volledig onnodig, op de hoogte gebracht om welke tijd de maan besloten had om jaloers op de zon te worden en een eclips te veroorzaken.'

Is er ook maar enig literair man die zou kunnen gaan zitten en spontaan vergelijkbaar schrijven kan produceren met een snelheid van zestig tot zeventig woorden per minuut, dat de snelheid is van het doorkomen van de communicatie van Wilde? Het gebeurde een keer dat er 1700 woorden in een lang en logisch beredeneerd argument neergeschreven werden, en wel in ongeveer een uur en vijftien minuten.

* * * * *

Net als tijdens zijn leven op aarde bekritiseerde Wilde andere auteurs: 'Yates kende ik zeer goed, een fantastische geest, maar zo vol van zichzelf dat zijn kleine voorraad van poëzie al vroeg in zijn carrière op was. Een kleine druppel van schoonheid die alleen met oneindige pijn en moeite over vele jaren werd verspreid.'

'De tijd zal de vijgenbomen van de heer Wells meedogenloos snoeien' was een andere uitdrukking. 'Wat betreft de heer Arnold Bennett: hij is de toegewijde leerling van literatuur, die zo lang met de toverstaf van zijn meester Flaubert gegoocheld heeft, dat hij er echt in geslaagd is om zowel zichzelf als anderen ervan te overtuigen dat hij de truc meester is geworden. Maar het geheim van Flaubert ligt ver van hem af. Men kan van zijn karakters zeggen dat zij nooit een beschaafd woord uiten en nooit iets buitengewoons doen. Zij zijn uiteraard perfect realistisch

met betrekking tot het leven en even waar als een slechte film. Wij hebben begrepen dat hij de laatste tijd prostituees ronselt.'

'Het is aangenamer om je te wenden tot de heer Eden Phillpotts die, in tegenstelling tot de heer Bennett wiens steriele bladzijden geen bloemen laten bloeien of vogels laten zingen, een echte en onaangetaste liefde voor de natuur heeft en, helaas, ook voor alle ontbrekende verscheidenheid der natuur. Hij is een schrijver die zeer trouw, veel te trouw, aan zijn eerste liefde is geweest. Men zou wensen dat het voorjaar eens zou vergeten om naar Dartmoor te gaan.'

'Ik heb altijd een vriendschappelijk gevoel gehad jegens die arme Shaw. Hij had zo'n groot verlangen om origineel te zijn dat dat mijn medeleven beroerde. Hij is zodanig bekommerd om te bewijzen dat hij eerlijk en onverbloemd is, dat hij meer verwoordt dan wat hij in staat is om te denken. Hij kan niet analyseren. Hij probeert slechts de meubels omver te werpen en lacht vol verrukking wanneer hij de linnen onderkant van de stoelen ziet die hij omver heeft geworpen. Hij is altijd gereed om zijn publiek aan te manen zijn werk te bewonderen, en zijn publiek bewondert dit uit regelrechte sympathie voor zijn verrukking.'

'De enige geest die mij aansprak en tot mijn literaire bezinning spreekt is die van John Galsworthy. Op een bepaalde manier is hij mijn opvolger. Ook al duikt hij dieper in het innerlijk van het menselijk wezen: hij is eeuwig in beslag genomen door het uiterlijke dat zo belangrijk is in het toneelstuk van de maatschappij.'

Wilde schreef op deze manier pagina's lang door met een snelheid waarvan ik zeker weet dat geen 'levend' persoon dit zou kunnen nadoen, in perfecte bewoordingen en bijtende kritiek. Degenen die Salome gelezen hebben zijn misschien in dit stuk geïnteresseerd:

'Net als de blinde Homer ben ik een zwerver. Ik heb over de hele wereld rondgezworven, zoekend naar ogen waardoor ik misschien kon zien. Bij tijd en wijle is het mij toegestaan om door deze vreemde sluier van donkerte te prikken om, met ogen waarbij mijn geheim eeuwig verborgen dient te blijven, nog eenmaal naar de barmhartige dag te kijken. Ik heb zicht op de meest eigenaardige plekken gevonden. Door de ogen van een schemerachtig gezicht van een meisje uit Tamal heb ik naar de theevelden van Ceylon gekeken, en door de ogen van een rondzwervende Koerd heb ik Ararat en de Yezedes gezien, die zowel God als Satan aanbidden en alleen van slangen en pauwen houden.'

'Eens heb ik op een stoomboot, die op weg was naar St. Cloud, de groene wateren van de Seine en de lichten van Parijs gezien door de ogen van een meisje dat zich huilend aan haar moeder vastklampte waarbij ik mezelf afvroeg waarom. Ah, die kostbare momenten van zicht! Zij zijn de sterren van mijn nacht, de glinsterende juwelen in mijn koffer van duisternis, de onbetaalbare beloning waarvoor ik gewillig alles wat faam mij gebracht heeft zou willen inruilen, de nectar waar mijn ziel naar dorst. Ogen! Wat voor baat kan een man hebben bij het verlies ervan, of wat kan een man in ruil voor ze geven? Zij zijn blinkender dan zilver, beter dan parels of multi-gekleurde opalen. Met goud kunnen ze niet gekocht worden, noch kunnen ze door de wensen van koningen verkregen worden...'

Ook Hester Dowden ontving via automatisch schrift een toneelstuk waarvan gezegd werd dat dit via Oscar Wilde kwam. Zonder te vertellen over het spirituele auteurschap, heeft ze het aan

verschillende managers van theaters laten zien. Ze vertelde mij dat ze het stuk voor stuk afwezen waarbij één zelfs aangaf dat het te veel leek op iets van Oscar Wilde!

*

*

*

*

*

Een zeer boeiend onderdeel van automatisch schrift is de kruis-correspondentie. Hierbij worden berichten in delen aan verschillende mediums doorgegeven die kilometers bij elkaar vandaan wonen, en samengevoegd vormen deze een opeenvolgend verhaal. Toen mijn vrouw en ik in Amerika op bezoek waren bij Margery Crandon, een van de grootste mediums dat het Spiritualisme heeft voortgebracht, demonstreerde ze voor mij een fase van kruis-correspondentie.

Mensen die denken dat mediums vreemd en mysterieus zijn, moeten verrast zijn geweest bij het ontmoeten van haar. Ze had hele normale opvattingen, was een aardig mens met een vrolijke inborst.

Wij zijn getuige geweest van het grote bereik en de verscheidenheid van haar mediumschap waarvoor zij gedurende haar gehele carrière als medium geen cent vroeg. Aan deze opmerking moet ik toevoegen dat ik geen afkeurenswaardige reden voor mediums zie om geld voor verleende diensten te vragen. Net als ieder ander, moeten mediums eten, huur betalen, zich kleden en geld hebben voor alle noodzakelijke levensbehoeften.

Het argument dat soms naar voren gebracht wordt, en welke ik onjuist vind, is dat er met betrekking tot het gebruik van spirituele gaven geen betaling mag plaatsvinden. De voorstanders van dit standpunt vertellen echter niet hoe de betrokkenen dan wel in hun levensbehoeften moeten voorzien. Ze moeten óf betaald worden óf gesubsidieerd óf tot ontvangers van liefdadigheid gemaakt worden. Een geestelijke die spiritueel werk doet moet betaald worden, terecht. Dit een salaris noemen verandert niets aan het principe.

Idealiter zouden zij die in het bezit zijn van spirituele gaven zich niet om hun levensonderhoud druk hoeven maken, maar in de huidige economische omstandigheden moeten mediums net als elk ander leven. De reden dat ik meldde dat Margery Crandon haar diensten nooit in rekening bracht is vanwege de overduidelijke kritiek dat daar waar geld mee gemoeid is, er de verleiding zou zijn om commercieel te worden en mensen zelfs op te lichten.

Zij en haar man, die een vooraanstaande medische carrière in Boston had, moeten door haar mediumschap duizenden ponden uit eigen zak gebruikt hebben. Vele van de wetenschappelijke apparaten die ontworpen waren en gebruikt werden om haar psychische krachten te testen, werden door henzelf gefinancierd. Hun gastvrijheid was spreekwoordelijk omdat ze een open-deurbeleid hadden. Hun gasten waren onder anderen wetenschappers, advocaten, auteurs, geestelijken, artsen, goochelaars en paranormaal onderzoekers die gretig seances van de Crandons bezochten.

Margery Crandon was jarenlang het middelpunt van een controverse die rondom haar mediumschap woedde. Deze stromen leken haar echter nooit te raken. Ze bleef bijna onbekommerd en luisterde niet naar een woord van kritiek vanuit de richting van haar lasteraars, noch sprak ze ook maar één slecht woord over hen.

Haar interesse in het Spiritualisme werd gewekt nadat haar man had gelezen over seance-experimenten die waren uitgevoerd door professor Crawford in Belfast. Dokter Crandon was zo

geboeid hierdoor dat hij zich afvroeg of hij bij hem thuis vergelijkbare resultaten kon behalen. Tijdens een reeks van gewone seances kwamen ze erachter dat zijn vrouw het medium was. De eerste die communiceerde was haar Canadese broer, Walter Stinson, die tijdens een ongeluk op het spoor om het leven gekomen was. Nadat Walter zijn overleving bewezen had op een manier waardoor er geen enkele twijfel over zijn identiteit bestond – en Dokter Crandon was niet iemand die makkelijk te overtuigen was – werd hij de leidende gids tijdens de seances van zijn zus.

Eerst ontwikkelden zich de basismediamieke fenomenen van het fysieke mediumschap, bestaande uit bewegingen van de tafel en boodschappen die door klopgeluiden gespeld werden. Later ontstond trance, direct voice, productie van ectoplasma, materialisatie, materie door materie, automatisch schrift (waarvan sommige zelfs in vreemde talen) en kruis-correspondentie.

Het bewijs was opeenstapelend. Terwijl er in het begin misschien een andere verklaring geweest zou kunnen zijn voor een fase van de fenomenen; als geheel bij elkaar genomen werd het voor hen duidelijk dat Walter de resultaten dirigeerde. Een belangrijk kenmerk was dat hij van tevoren vertelde welke resultaten later behaald zouden worden, waarmee hij dus aangaf dat er een intentie neergezet was waar aan gewerkt werd.

Op een dag vroeg Walter: ‘Wat voor bewijs is er nog noodzakelijk?’ Er werd hem verteld dat vingerafdrukken als onweerlegbaar bewijs werden gezien. Walter vroeg hen om in de seance kamer te zorgen voor was en heet water en de duimafdrukken, waarvan hij zei dat ze van hem waren, kwamen tevoorschijn. Door middel van een scheermes dat hij vlak voor zijn overlijden gebruikt had, waar een deel van zijn duimafdruk op achtergebleven was, waren ze in staat om dit te bevestigen.

De onvermoeibare Walter was echter nog niet tevreden en kwam met variaties. In het begin werden de spirituele duimafdrukken als ‘positief’ bevonden, wat een normaal resultaat is. Deze werden gevolgd door ‘negatieve’ duimafdrukken, wat fysiek gezien ‘onmogelijk’ is, omdat dit betekent dat de randen inkepingen werden en de inkepingen randen werden. De volgende fase was om nog een ‘onmogelijkheid’ te produceren: negatieve duimafdrukken die zowel bol als hol waren. Ten slotte maakte Walter de zaken nog ingewikkelder met duimafdrukken in spiegelbeeld: terwijl ze met de andere afdrukken overeenkwamen waren ze rand voor rand en inkeping voor inkeping omgekeerd.

Al deze 131 keer geproduceerde duimafdrukken lieten, wanneer ze vergroot werden, perfecte details van de anatomie van de huid, de zweetklieren en de karakteristieke rondingen en draaiingen zien, als ook door functionarissen van de politie van Washington, Boston, Berlijn, München, Wenen en Scotland Yard bevestigd werd.

Bij alle seances waar de duimafdrukken verkregen werden, waren er voorzorgsmaatregelen getroffen om het medium vast te binden, met name haar enkels en polsen. Ze zat in een open kabinet, meestal in een hoek of een nis van de kamer, met haar handen door ‘openingen’ geduwd. Margery Crandon, die zonder te klagen al deze testen onderging, ging ermee akkoord om voor en na de seances gefouilleerd te worden en stemde er zelfs mee in om een uit één stuk bestaand pak om haar heen genaaid te krijgen, vervolgens met touw vastgebonden te worden, en met chirurgisch plakband aan haar stoel vastgeketend te worden.

Een keer werd er aan Walter geopperd dat zijn duimafdruk vergelijkbaar was met die van iemand die leefde. Dit was niet echt een argument voor het supra-normale van zijn resultaten, maar eerder een beschuldiging dat vingerafdrukken geen onweerlegbaar bewijs waren. Het antwoord van Walter daarop was om een kopie van zijn beide handen in was te produceren.

Omdat ik op de hoogte was van de achtergrond van dit alles was ik zeer verheugd toen Walter tijdens een spontane seance voorstelde dat we een test van kruis-correspondenties zouden houden. Die avond was een van de aanwezige gasten kapitein John W. Fife, het hoofd van de marinewerf in Boston. Walter vroeg aan kapitein Fife om zes mensen uit te zoeken die vervolgens de volgende avond om 19:00 uur een woord of object moesten kiezen. Walter zei dat hij dan zou proberen om het woord of object aan Margery Crandon en Sary Litzelman, een ander medium bedreven in automatisch schrift uit Boston, over te brengen.

Kapitein Fife zou de volgende ochtend met zijn kinderen op reis gaan met de auto. Hij wist dat ze door New Hampshire zouden rijden, maar had geen idee waar hij die avond om 19:00 uur zou zijn. Desondanks beloofde hij om een groep mensen te vinden om een woord of object uit te kiezen en hen te vragen om een verklaring te ondertekenen waarin zou staan wat ze gedaan hadden. Met kapitein Fife spraken we af dat, nadat de keuze gevallen was, hij naar French's winkel in Royalston zou bellen, zo'n zeventig mijl van Boston, en het woord of object door zou geven.

Margery Crandon had ongeveer een mijl van Boston een plek op het platteland, die bestond uit een verzameling van huisjes in het bos. De volgende ochtend vertrokken het medium, mijn vrouw, William H. Button, toenmalig president van de Amerikaanse Sociëteit voor Paranormaal Onderzoek, en ikzelf naar Royalston. Sary Litzelman en haar man verbleven al in een van de huisjes in het bos. Geen van de huisjes had een telefoon. De keuze was op French's winkel gevallen omdat daar de dichtstbijzijnde telefoon was. Toen we in Royalston aankwamen, belde en ontmoette ik de manager, ene meneer Wilcox, en vroeg hem om alle telefonische boodschappen te noteren die hij na 19:00 uur kreeg opdat ik ze later kon ophalen.

Om 19:10 uur zat Margery Crandon in een huisje en Sary Litzelman in een ander, zonder enige mogelijkheid om met elkaar te communiceren. In aanwezigheid van de heer Button, haar Japanse dienstbode, en ikzelf schreef Margery Crandon de woorden 'Water Meloen'. In aanwezigheid van mijn vrouw schreef Sary Litzelman dezelfde woorden. Mevrouw Litzelman ontving trouwens al haar boodschappen in gespiegeld schrift, wat betekende dat je ze voor een spiegel moest houden om ze te kunnen lezen. Terwijl Margery Crandon aan het schrijven was, speelde haar Japanse dienstbode met de hond en maakte hem aan het grommen. Het medium zei tegen de hond dat hij moest ophouden, maar deze afleiding leek geen verschil in haar schrijven te maken.

Ik ging met de auto naar French's winkel en kreeg van de heer Wilcox een briefje met de boodschap die hij een paar minuten eerder telefonisch ontvangen had. Hij overhandigde een verzegelde envelop. In de envelop vond ik een briefje met daarop de woorden 'Water Meloen'. Later ontving ik een ondertekende verklaring van iedereen die aan dit experiment deelgenomen had. De heer Button, die bij verschillende vergelijkbare experimenten betrokken was geweest, zei dat dit alleen succesvol kon zijn wanneer het door Walter zelf geopperd was, of anders met zijn toestemming uitgevoerd werd.

Tijdens mijn bezoek gaf Margery Crandon een demonstratie in haar vaardigheid om de juiste namen van spelkaarten te benoemen, zonder dat zij deze kon zien. De heer Button was degene die dit voorgesteld had. Hij had gelezen over vergelijkbare experimenten die door professor J.B. Rhine uitgevoerd waren en die wereldwijd voor commentaar hadden gezorgd. Mevrouw Crandon stemde in met een experiment maar weigerde om het serieus te nemen. Haar deelname hieraan verliep in gedeelten, terwijl ze tijdens de voorbereidingen voor de lunch van de keuken naar de eetkamer, waar wij zaten, liep.

Op het Pullman rijtuig vanuit New York had de heer Button, een vooraanstaand bedrijfsadvocaat, twee nieuwe kaartspellen gekocht. Deze gaf hij aan mij en ik verbrak de verzegeling van de kaartspellen. De twee kaartspellen hadden op de achterkant van de kaarten een vergelijkbaar ontwerp. Hiervan koos ik 25 kaarten: azen, koningen, koninginnen, boeren en tieners. Een voor een hield ik elke kaart omhoog, met de achterkant naar het medium toe die op zeven voet afstand zat, terwijl mijn vrouw, de heer Button, kapitein Fife en ik naar de bedrukte kant van de kaarten keken.

Zonder enige twijfel noemde Margery Crandon de eenentwintig kaarten juist op. De vier die ze fout had waren allemaal tieners. Hiervan werden twee fout benoemd, maar ze corrigeerde zichzelf meteen en had het ook meteen goed. In één geval gebeurde dit bij een tweede poging en in het andere geval bij de derde poging. Deze correcties kwamen van haarzelf, zonder enige aansporing van ons.

De tieners leken degene te zijn die voor problemen zorgden. Ik nam de vijf tieners en plaatste ze samen te midden van de andere kaarten. Dit keer was het medium op vijftien voet afstand. Onmiddellijk noemde Margery Crandon alle vierentwintig correct op, inclusief de vier tieners. In eerste instantie benoemde ze de vijfde tien onjuist, maar ze corrigeerde zichzelf meteen. Voor dit experiment hield mijn vrouw de kaarten omhoog met de achterkant naar het medium toe, terwijl de heer Button, kapitein Fife en ik toekeken.

Toen we het medium met dit opmerkelijke succes feliciteerden, antwoordde ze met een lach dat het niks voorstelde. Het was zo gemakkelijk voegde ze er aan toe, dat ze voorstelde om met mijn vrouw te wisselen. Onder deze zogeheten wisseling slaagde mijn vrouw erin om met een hoge mate van precisie de ongeziene kaarten succesvol te benoemen, resultaten behalend die verwijderd zijn van iets wat op toeval zou kunnen lijken. Ik kan niet beweren dat ik zou kunnen uitleggen wat deze wisseling was. Het enige wat ik weet, is dat mijn vrouw en ik na die dag hetzelfde experiment vele malen opnieuw hebben gedaan, maar de resultaten stegen nooit uit boven iets wat aan geluk toegeschreven zou kunnen worden.

Hoofdstuk 11

MEDIUMS WORDEN GEBOREN

Je zou kunnen zeggen dat het allemaal leuk en aardig is om iets te vertellen over deze voorbeelden van psychic en mediamieke fenomenen, maar hoe komt een medium er nou achter dat ze een medium is? Is er soms een gemeenschappelijke overeenkomst? Zoals je zult merken, is die er en het bewijs is dat ze geboren worden met een sluimerende gave.

Estelle Roberts, wellicht de veelzijdigste van alle mediums, had op achtjarige leeftijd haar eerste mediamieke ervaring. Ze heeft geen plezierige herinnering aan het voorval, omdat het tot gevolg had dat ze door haar boze vader streng gestraft werd voor het vertellen van onwaarheden. Zij en haar oudere zus waren bezig om zich, in een kamer op de derde verdieping van hun huis, klaar te maken voor school. De twee kinderen waren verbaasd om drie tikken tegen het raam te horen. Tegelijkertijd werd de kamer donkerder. Het leek of een zware wolk een schaduw op het raam had geworpen.

De jonge Estelle keek geschrokken omhoog en bang dat het aangezicht haar zus zou beangstigen riep ze uit: 'Niet kijken!' Natuurlijk keek haar zus – en viel meteen flauw. Estelle stond aan de grond genageld door een verschijning van een ridder in een glimmend harnas. Het leek of hij daar buiten het raam in het luchtledige hing. In zijn uitgereikte hand hield hij een glimmend zwaard vast. Het vizier van zijn helm was naar achteren geschoven. Ook al is er sindsdien meer dan een halve eeuw verstreken, Estelle kan zich nog steeds zijn opvallende gelaatstrekken herinneren. Zijn zeer doordringende ogen zochten die van het jonge medium dat hij naar zich toe wenkte. Het volgende moment was hij verdwenen.

Het gegil van haar zus gehoord hebbende, rende hun vader de trappen op. Toen Estelle opgewonden vertelde over wat ze gezien had, gaf haar vader haar een uitbrander voor het verzinnen van zo'n wild verhaal. 'Wat je zag moet een vleermuis geweest zijn,' was zijn verpletterende antwoord. Maar Estelle Roberts heeft deze vreemde mediamieke gebeurtenis altijd gezien als een voorbode van wat haar levensdoel zou worden. Pas toen zij van middelbare leeftijd was, verscheen de ridder opnieuw voor haar.

Op school was Estelle een gemiddelde leerling, maar in één kenmerkend opzicht verschilde ze van haar vriendjes. Ze hoorde steeds 'stemmen' en zag verschijningen. Andere kinderen noemden haar een dromer, niet beseffende dat ze geïnteresseerd was in het luisteren naar stemmen die anderen niet konden horen. Toen ze deze vreemde gebeurtenissen aan haar ouders vertelde, die goede en deugdzame kerkgangers waren, beschuldigden zij haar van een te grote verbeeldingskracht.

Haar eerste baan was op vijftienjarige leeftijd als kindermisje. Ze hoopte dat het werk haar geest zo druk bezig zou houden dat de vreemde manifestaties buitengesloten zouden worden, maar zowel de stemmen als de verschijningen bleven aanhouden. Terwijl ze een kind in de kindervagen voortduwde, leken de spiritvormen haar te achtervolgen. Ze kon ze horen praten. Ze vertelden haar dingen waar ze geen weet van had, en zelfs niet naar had kunnen raden.

Niet begrijpende dat ze in het bezit was van psychic en mediamieke krachten, probeerde Estelle ze te onderdrukken. Gaandeweg werd ze gedwongen om te beseffen dat ze echt anders was dan andere meisjes. In al haar onwetendheid was ze bang dat ze geestesziek aan het worden was. Op

zeventienjarige leeftijd trouwde ze met een toegewijde echtgenoot en nam hem in vertrouwen over haar angsten. Hij was heel meelevend, maar niets wetende over het Spiritualisme was zijn conclusie toch dat zijn jonge echtgenote 'getikt' was.

Toen ze op een nacht in bed lag, zag ze helderziend een gedaante langzaam door de kamer heen gaan. Omdat ze de gedaante herkende zei ze tegen haar man: 'Jouw tante is overleden.' Met begrijpelijk wantrouwen vroeg hij: 'Hoe zou je dat nou kunnen weten?' Ze kon het niet anders uitleggen dan dat ze het gewoon wist. De volgende ochtend vroeg arriveerde er een telegram waarin bevestigd werd dat de tante de vorige nacht overleden was.

Toen kwam er tragedie in haar leven. Haar man, die nooit sterk van gestel was geweest, werd zeer ziek. Ze moest hard werken om hem en hun drie kinderen te kunnen onderhouden. De stemmen probeerde haar te troosten en op te vrolijken, maar het leek of zij de boodschappers van slecht nieuws waren. Toen ze gedaanten van spirits om het bed van haar man heen zag verzamelen, wist ze dat de tijd voor hem was aangebroken om afscheid te nemen. Ze stuurde de kinderen het huis uit en zat tijdens zijn laatste uren op aarde alleen met haar man. Er was haar mediamiek verteld dat haar man niet beter zou worden. Ze wachtte aan zijn bed tot het onvermijdelijke afscheid.

Terwijl dit dichterbij kwam, zag ze twee spiritgedaantes die in haar waak deelden. Het waren de ouders van haar man. Geruisloos, terwijl haar man zijn laatste adem uitblies, zag ze een dun en bijna doorzichtig koord dat zich langzaam vanaf het hoofd leek los te maken. Heel geleidelijk leek een vergelijkbaar zijdeachtige substantie uit andere delen van zijn lichaam te komen, totdat uiteindelijk de gehele spiritgedaante van haar man te zien was. Het leek een op zichzelf staande en levende kopie te zijn van het lichaam dat op het bed lag. Langzaam verdween dit spiritlichaam uit haar zicht. Hiermee verdwenen ook de artsen uit de Spirituele Wereld die gekomen waren om haar man te helpen bij de overgang naar zijn nieuwe leven. De ouders die gekomen waren om hem te begroeten verdwenen ook.

Bij de begrafenis waren er weinig rouwenden aanwezig. Niemand bood een woord van troost aan de jonge, verdrietige weduwe. Bij het open graf stond ze als een eenzaam en verlaten figuur. Terwijl ze dacht aan haar kinderen en de droevige toekomst die voor hen en haarzelf in het vooruitzicht lag, rolden de tranen over haar wangen. Steun kwam uit onverwachte hoek. Terwijl de geestelijke de uitvaartdienst voorlas, staarden haar ogen naar het graf. Ze schrok om het spiritlichaam van haar man boven het graf te zien zweven. Het beeld was zo helder dat ze zijn gelaatstrekken kon ontwaren. Hij glimlachte teder naar haar en aanmoediging leek van hem af te stralen, op de een of andere manier overbrengende dat ze niet moest wanhopen.

'Stof tot stof, as tot as,' zei de geestelijke. De woorden baarden haar geen zorgen, want, zegt ze: 'Ik besepte op dat moment dat mijn man me niet echt verlaten had.' Hoewel deze ervaring troost bood, waren er nog steeds materiële problemen die aandacht vereisten – een daarvan was hoe genoeg geld te verdienen om haar kinderen te kunnen onderhouden.

Hierop volgde een vermoeiende zoektocht naar werk. Uiteindelijk vond ze mijlenver weg een baan als serveerster in een café. Ze verliet het huis elke dag om 7 uur 's ochtends en keerde pas 's avonds om 11 uur terug. De vermoeide weduwe moest elke avond, na een lange dag van zwoegen, de maaltijden voor haar gezin voor de volgende dag klaarmaken. Ook al was ze door al haar inspanningen uitgeput; haar psychic en mediamieke krachten waren nog steeds actief.

‘Elke dag,’ vertelt ze, ‘terwijl ik met pijnlijke voeten door het café liep, kon ik mijn stemmen horen en mijn verschijningen zien. Achter de hoofden van de klanten die ik bediende, kon ik de vormen van hun “beschermengelen” zien. Ik had die mensen iets waardevollers kunnen geven dan de worsten en friet die de meesten aten. Als ik het had begrepen, dan had ik ze spiritueel voedsel kunnen geven.’

Wijselijk genoeg was ze haar eigen raadgeefster, beseffende dat als ze haar visioenen vertelde ze voor gek verklaard zou kunnen worden en waarschijnlijk haar baan zou verliezen. Desondanks besepte ze nog niet de echte verklaring, dat ze in het bezit was van mediumschap. Toen kwam het moment dat een ommekeer zou blijken te zijn. Een buur nodigde haar uit om een spiritualistische dienst bij te wonen. Door de aanwezige helderziende werd ze uitgekozen en die zei: ‘Jij bent een geboren medium. Je hebt groots werk op deze wereld te verrichten.’

Dit was de eerste verklaring die ze voor haar stemmen en visioenen kreeg. Desondanks vond ze het nodig dat er een of ander spiritueel teken aan haar gegeven zou worden voordat ze zich op haar lot met de Spiritualisten zou storten. Toen ze dit tegen de helderziende zei, welke een ervaren medium was, werd haar gevraagd om een bepaalde handelswijze te volgen. Er werd haar verteld om tijdens opeenvolgende avonden een uur aan een tafel te zitten. Het teken wat ze zocht zou dan komen. Mevrouw Roberts stemde toe om het experiment te proberen. Gedurende zes avonden ging ze trouw zitten, maar niks gebeurde. Ietwat geïrriteerd en sceptisch hervatte ze op de zevende avond haar waak. Toen het toegewezen uur tot een eind kwam, stond ze vol walging op. ‘Dat is het dan,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Wat mij betreft is dit het einde van het spiritualistisch gebeuren.’

Van plan om naar de kamer van haar kinderen te gaan, liep ze richting de deur. Terwijl ze bewoog voelde ze iets tegen de achterkant van haar nek drukken. Toen ze bij de deur aankwam was de druk er nog steeds. Verward keek ze achterom, om vervolgens te zien dat de tafel waar ze aan gezeten had midden in de lucht hing. Een rand van de tafel raakte daadwerkelijk haar nek aan. Ze staaarde naar het schouwspel van een tafel die stabiel hing, halverwege tussen de vloer en het plafond, zonder enig zichtbare ondersteuning. Terwijl ze keek, bewoog de tafel terug door de kamer en kwam zachtjes op zijn originele plek op de vloer neer.

Ze had gehoord dat als handen op de tafel geplaatst werden er via klopgeluiden boodschappen doorgegeven zouden worden, waarop ze besloot het experiment te proberen. Door middel van een code die haar al verteld was - een klop voor ‘a’, twee voor ‘b’, drie voor ‘c’, et cetera - kwam er een boodschap. De boodschap was: ‘Ik, Red Cloud, kom voor de mensheid werken.’ Dit bericht was het eerste bewuste contact met haar gids. Dit was het begin van een grootse samenwerking die gedurende veertig jaar aan duizenden rouwenden troost bood.

* * * * *

Aan de kust van Kent, in een huisje in Tankerton, hebben zich meer drama’s afgespeeld dan op de theaterpodia, waar ter wereld dan ook. Dit is het huis van Gladys Osbourne Leonard, ook wel ‘De Koningin der Engelse Mediums’ genoemd. In dit kleine huis hebben vele honderden ontroerende reünies tussen de levenden en de doden plaatsgevonden. De gekunstelde show van het podiumdrama verbleekt tot onbeduidendheid in vergelijking met het briljante drama dat zich afspeelt wanneer Leven en Dood de hoofdrollen spelen. Merkwaardig genoeg beleefde mevrouw Leonard haar eerste trancemediumschap ervaring onder het podium van het Londens Palladium toen zij nog een rondreizende actrice was.

Als medium werd ze beroemd door de openlijke eerbetuigingen van Sir Oliver Lodge over haar mediumschap. Nadat de beroemde wetenschapper vele van haar seances had bezocht, in eerste instantie anoniem, was hij ervan overtuigd dat hij van zijn zoon Raymond, een slachtoffer van de Eerste Wereldoorlog, onweerlegbare berichten ontvangen had. Van dit bewijs heeft hij in het boek *Raymond* en in een aantal andere boeken verslag gedaan. Door de mediamieke krachten van mevrouw Leonard was Robert Blatchford, jarenlang een overtuigd rationalist met een agnostisch denkbeeld dat haast militant te noemen was, overtuigd geraakt van het overleven van zijn vrouw dat hem weer dwong om zijn zienswijze op het leven te veranderen. Hij vertelde dat hij zich desondanks jarenlang heeft afgevraagd of het 'te mooi was om waar te zijn'. Kanselier R.J. Campbell, de beroemde priester, was ook een van de regelmatige bezoekers van mevrouw Leonard. Na een lange spirituele zoektocht verklaarde hij dat hij door middel van haar seances definitief bewijs van het leven na de dood ontvangen had.

Wanneer je mevrouw Leonard ontmoet, zie je een vrouw die zo bescheiden en gereserveerd is dat het haast moeilijk is om te geloven dat ze een van de beste trancemediums ter wereld is. Het begon allemaal toen ze een klein meisje was dat dingen kon zien die anderen niet konden zien. Elke ochtend nadat ze wakker werd, terwijl ze zich aankleedde of na het ontbijt op de kinderkamer, zag ze de prachtigste visioenen. Waar ze ook keek: de deuren, muren of plafonds verdwenen. Langzaamaan vormden zich in hun plaats valleien met glooiende heuvels, prachtige oevers en bomen met overal bloemen in elke denkbare kleur en vorm. De scènes leken zich altijd mijlenver uit te strekken.

Ook al kon ze niet uitleggen waarom, toch was ze zich ervan bewust dat ze veel verder kon zien dan haar normale fysieke omgeving. Ze was dan wel te jong om het te begrijpen, toch wist ze dat ze naar uitzichten keek die niet van deze wereld waren. Ze kan zich herinneren dat ze dacht aan hoeveel tegenstellingen er waren tussen het beeld dat ze zag en de mensen uit haar visioenen, en hen die ze met haar normale zicht zag.

De individuen uit haar visioenen verschilden erg van wat zij de 'hier beneden' mensen noemde. Zij brachten gevoelens van vrede, licht en liefde over. Er was nooit enig teken of gevoel van twijfel, angst of mysterie. Ze vertelt: 'Het leek allemaal veel te veel uitdrukking te geven aan liefde en blijdschap om op wat voor manier dan ook verbonden te zijn aan de onbevredigende mentale staat van zijn waarin ik leefde.' Toentertijd beschouwde ze haar visioenen niet als abnormaal of vreemd. Desondanks zorgde haar instinct ervoor dat ze haar mond erover hield. Ze dacht dat iedereen om haar heen deze of vergelijkbare beelden zag, maar de schoonheid ervan niet voldoende waardeerden of er niet zo bij stilstonden als zij. Terwijl ze vroeger deze beelden zag, keek ze naar de gezichten van de volwassenen die op dat moment ook in de kamer waren en was verbaasd om te merken hoe, ondanks het glorieuze beeld dat zich voor haar ogen ontvouwde, ongeïnteresseerd en houterig hun gezichtsuitdrukkingen waren.

Op een ochtend mocht ze als verrassing, in plaats van op haar kinderkamer, beneden gaan ontbijten omdat haar vader naar Schotland ging. Haastig uit haar bed gehaald en snel in een badjas gehuld zat ze amper wakker nog beneden aan de ontbijttafel, slaperig starend naar de muur aan de overkant van de tafel. Haar favoriete scène van wat zij 'De Gelukkige Vallei' noemde, begon tevoorschijn te komen. In plaats van het niet tegen haar vader te zeggen, zei ze terloops: 'Is het geen bijzonder mooie plek die we deze ochtend zien?'

‘Wat voor plek?’ vroeg hij. De jonge Gladys wees naar de muur van de eetkamer die, afgezien van twee geweren die erop hingen, kaal was. ‘Waar heb je het over?’ vroeg haar vader. Haar poging tot uitleg maakte haar familie om haar heen helemaal verhit, nerveus en geïrriteerd.

In eerste instantie hielden ze vol dat ze het aan het verzinnen was, maar ze konden haar vastberadenheid niet doen wankelen. Ze beschreef vele van haar visioenen zo gedetailleerd dat ze gedwongen waren om tot de conclusie te komen dat er wel een punt in zat maar dat, wat het ook was, het niet in overeenstemming was met hun conventionele manier van denken. Haar vader verbood haar op strenge toon om nog visioenen te hebben.

Veel kinderen hebben een natuurlijke aanleg voor psychic en mediamieke vaardigheden maar deze worden, zoals helaas maar al te vaak gebeurt, meestal door ouders onderdrukt omdat zij geloven dat deze veroorzaakt worden door hallucinaties waarvoor medisch advies gevraagd zou moeten worden. Ondanks het verbod van haar vader, bleef Gladys de visioenen zien en raakte ze bekend met de mensen die ze daar in zag.

Tot afschuw van haar ouders koos ze voor een carrière op het podium met een reizend toneelgezelschap. In een stadje werd ze aangetrokken door een aanplakbord waarop een spiritualistische bijeenkomst vermeld stond, maar toen ze deze bijeenkomst bezocht was ze niet onder de indruk. Iets spoorde haar aan om een tweede poging te wagen. Dit keer werd ze door de helderziende uitgekozen, en kreeg ze een boodschap van een neef wiens beschrijving ze al snel herkende. Toen ze dit aan haar moeder vertelde, verwachtend dat dit een welkome boodschap zou zijn, werd ze door haar moeder terechtgewezen met het verzoek dit onderwerp niet nog eens naar voren te brengen. Gladys vertelde dat een deel van de boodschap een voorspelling was dat zij voor speciaal werk voorbereid werd, maar haar moeder was onvermurwbaar in haar weigering om iets met het Spiritualisme te maken te willen hebben.

Een volgende boodschap uit de Spirituele Wereld voorspelde hoe Gladys haar man zou ontmoeten. Ze vond het moeilijk om dit vooruitzicht te accepteren vanwege de lelijke kleding en het uiterlijk van de man die voor haar beschreven werd. Toen ze in een Whitstable theater optrad, rende ze de trappen op om haar entree op het podium te maken toen ze over een mand met rekvisieten struikelde en halsoverkop in de armen van de producer viel die net naar beneden kwam lopen. Ook hij speelde een rol in het theaterstuk. Het kostuum en de make-up die hij droeg klopten precies met de beschrijving van het medium. Terwijl zij in zijn armen lag kuste hij haar en zij kuste hem terug. ‘Ik wist dat ik thuisgekomen was,’ zegt ze. Totdat hun huwelijk in aardse zin ontbonden werd, omdat haar man als gevolg van rugletsel kwam te overlijden, hadden ze een spreekwoordelijk gelukkig huwelijk.

Ondertussen zaten Gladys Leonard en haar vrienden, backstage en in kleedkamers door het hele land, zo vaak mogelijk voor table-tapping-seances. De eerste 26 sessies was er geen enkel resultaat. Met de zevenentwintigste keer kwam er een bericht door van iemand die zichzelf ‘Feda’ noemde en meldde dat Gladys een trancemedium zou worden. Dit was niet iets wat Gladys aantrok, maar Feda zei dat ze het beste via haar kon werken wanneer ze in trance zou zijn. Een merkwaardig aspect van Feda is, dat ze claimt een voorouder van haar medium te zijn.

Gladys Leonard trad op in het Londens Palladium. De kleedkamers waren bomvol. Zij en haar vrienden konden geen rustige plek vinden om een seance te houden. Op een avond toen alles hopeloos leek en ze door het theater struinden, ontdekten ze een steile en nauwe trap van het podium naar beneden. Ook al hadden ze er niet het recht toe; ze klommen naar beneden. Ze

bevonden zich in een grote verlaten kamer met machines en motoren die voor verwarming, licht en andere doeleinden in het theater gebruikt werden. Dit leek de ideale plek te zijn. Er was niemand in zicht. De muren en het plafond waren zo dik dat ze, anders dan het gedempte geluid van de machines, weinig andere geluiden konden horen. Ze ontdekten een schoon hoekje, wat een vredige toevlucht leek na al het geluid en gedoe van boven. Haar man, die uit de provincies teruggekeerd was en gelukkigerwijs net voor opening van deze productie ingehuurd was, had een tafel en drie stoelen bemachtigd. Deze hadden ze stiekem naar beneden gebracht, wanhopig biddend dat ze niet ontdekt zouden worden.

Elke avond tussen negen en tien, als ze niet op het podium stonden, waren ze vastberaden om hun seances te houden. Ze waren verrukt over de resultaten. Feda spelde berichten, elke keer ook herhalend dat ze de controle over mevrouw Leonard zou nemen, maar niets gebeurde. Haar man en haar twee vriendinnen Agnes en Nellie bleven enthousiast, maar Gladys Leonard was het zat en werd ongeduldig. Het theater, toentertijd nieuw, was door Sir Walter Gibbons gebouwd die toen directeur was van het bedrijf waar het theater eigendom van was. Ze wisten niets over deze man en hadden hem tot op de dag dat ze naar het Palladium kwamen voor deze speciale voorstelling nooit ontmoet.

Op een avond bereidde mevrouw Leonard zich zoals gewoonlijk voor op een saaie sessie. Feda had het opgegeven om berichten via de tafel te spellen, zeggende dat ze zich volledig wilde concentreren op het controleren van haar medium. Ze hadden opgemerkt dat Sir Walter, die ze alleen nog van een afstand kenden, beneden naar de machinekamer gekomen was en met zijn handen achter zijn rug gevouwen heen en weer banjerde. Ze waren iets eerder dan normaal naar de kamer gegaan en zaten dus in stilte, hopen dat hij hen in zijn somberheid niet zou zien. Hij keek terloops naar hen en tot hun verrassing beval hij hen niet, zoals verwacht, om de kamer uit te gaan. In plaats daarvan bleef hij, in beslag genomen door zijn probleem, zo'n vijftig of zestig voet bij hen vandaan heen en weer lopen. 'Zal hij ooit weggaan?' vroegen ze zich af.

Terwijl ze wachtten, viel mevrouw Leonard in een haast ongewone slaperigheid. Ze voelde zich pessimistischer dan ooit over haar veronderstelde psychic en mediamieke krachten. Het doezelige, slaperige gevoel werd sterker. Loom geworden dacht ze: 'Het is vanavond donkerder dan normaal. Ik ben echt slaperig; ze zullen het niet merken als ik eventjes ga slapen.' Ze viel in slaap. Toen ze wakker werd, kon ze niet vertellen of ze uren of slechts enkele minuten afwezig was geweest.

De scène die haar toen tegemoet kwam is onuitwisbaar in haar geheugen gegrift. Agnes en Nellie leunden over de tafel, haar handen vasthoudend. Ze merkte dat ze gejaagd waren. Toen Nellie het licht aandeed zag Gladys Leonard tranen glinsteren over de wangen van haar vriendinnen. 'Wat is er in vredesnaam aan de hand?' vroeg ze. 'Aan de hand?!' antwoordde Agnes. 'Feda heeft de controle over je gehad en gaf ons boodschappen van onze familieleden in de Spirituele Wereld. De moeder van Nellie heeft met ons gesproken. We hebben een geweldige tijd gehad.'

In het voorjaar van 1914 zei Feda dat er groot onheil in de wereld zou gaan gebeuren en dat ze hoopte om via mevrouw Leonard veel mensen te kunnen helpen. Ook al werd ze niet aangetrokken tot het idee om een professioneel medium te worden: de omstandigheden dwongen haar om dit pad te gaan bewandelen. Toen kwam de oorlog met het tragische verlies van duizenden mensen.

Gladys Leonard bewees als medium zo succesvol te zijn, dat ze al snel beroemd werd. Tijdens vijftig jaar van toegewijde dienst, waarbij ze alle andere activiteiten heeft laten gaan, heeft ze wereldwijd respect verdiend. Zelfs vijandige anti-spiritualisten en sceptische paranormaal onderzoekers hebben haar integriteit en haar resolute toewijding aan haar mediumschap geroemd.

Een van de vele mensen die bij problemen haar psychic en mediamieke hulp zocht, en die een regelmatige bezoeker van haar seances werd, was Sir Walter Gibbons. Ze werden ook goede vrienden en hij moest lachen als ze hem herinnerde aan hun eerste ontmoeting daar onder het podium van het Palladium.

De voorspelling van Feda werd bewaarheid in een lange en succesvolle missie die het doel van dit schijnbaar voorbestemde partnerschap heeft vervuld. Vele jaren was het een opvallend kenmerk tijdens haar seances dat je de stem van Feda bepaalde zinnen of uitdrukkingen kon horen uitspreken voordat ze deze via haar medium, dat in trance was, herhaalde.

Mevrouw Leonard, wiens leven op aarde was gevuld met visioenen van de andere wereld, heeft een keer een vreemde buitenlichamelijke ervaring gehad. Tijdens deze astrale reis bezocht ze de kamer van een man die met heel veel pijn in bed lag. Om de een of andere reden begon ze hem een healing te geven. Toen ze op het punt stond om de kamer te verlaten en weer naar huis terug te gaan, werd ze bevangen door een heftige hoestaanval. Het volgende moment werd ze wakker om haar man te zien, bezorgd over haar zeer echte stuiptrekkingen.

Terwijl ze over haar astrale reis lag na te denken, besepte ze dat de man die ze gezien had Sir Arthur Conan Doyle was. Met enige aarzeling schreef ze hem een brief waarin ze haar nachtelijk avontuur beschreef. Als antwoord ontving ze een telegram met daarin de woorden: 'Kom alstublieft onmiddellijk langs.' Toen ze bij zijn huis kwam, vertelde Sir Arthur haar dat hij die nacht zeer ziek was. De deur werd geopend en een vrouw kwam de kamer binnen. Hij voegde eraan toe dat deze vrouw naar hem toegekomen was en hem een healing gegeven had. 'Terwijl ze wegging,' zei hij, 'hoorde ik dat ze een heftige hoestaanval kreeg!'

Mevrouw Leonard, wiens mediumschap duizenden rouwenden heeft getroost, moest zelf de vuurproef van rouw ondergaan. De engel des doods bezocht haar huis en nam haar geliefde man mee, die al jaren ziek was en veel pijn heeft moeten lijden. De weduwe liet geen tekenen van verdriet zien, want ze zag het heengaan van haar man als een gelukkige verlossing van zijn leed.

Toen gebeurde er iets unieks. Gladys Leonard gaf een consult aan zichzelf. Omdat ze wilde horen wat haar man te zeggen had, regelde ze dat haar nicht zou opschrijven wat er gezegd werd terwijl zij in trance was. Via de lippen van het in trance zijnde medium kwam er een reeks intieme berichten van haar eigen man, waarin hij zijn nieuwe leven en de familie die hij ontmoet had beschreef en eindigde met een liefdevol bericht.

'Ik heb veel geleerd van het heengaan van mijn man,' vertelde mevrouw Leonard mij, 'omdat hij tot in detail zijn nieuwe avontuur voor mij beschreef.' Het sterkte haar in haar vastberadenheid om door te gaan met het mediumschap waar zij haar leven aan gewijd had. Het is niet meer dan passend om haar samenvatting van de boodschappen die via haar psychic en mediamieke gaven gekomen zijn te citeren: 'Van al die duizenden boodschappen die ik gedurende vele jaren werk heb gehoord, heb ik nog nooit ook maar één woord gehoord dat iets anders dan behulpzaam was en een reinigende werking had op de geest en het karakter van de ontvanger.'

*

*

*

*

*

Net als de meeste mediums had Helen Sheperd in haar jeugd psychic en mediamieke ervaringen. Omdat ze altijd 'dingen zag' waren haar Methodistische ouders in stilte angstig om haar geestestoestand. Als oudste kind uit een gezin van zeven, en dochter van een arbeider in glaswerk, werd ze door haar vader uitgekafferd toen ze haar onzichtbare vriendjes beschreef en werd dit afgedaan als opgaan in 'absurde fantasieën'. Helemaal toen ze beschreef hoe haar vriendjes het huis binnenkwamen terwijl de voor- en achterdeur op slot waren.

Ongeacht hoe vaak ze ook berispt werd om het 'vertellen van leugens': omdat ze met ze speelde wist Helen dat ze echte kindjes kon horen en zien. Zelfs op school werd ze voor haar visioenen gestraft. Er was echter één van haar psychic en mediamieke ervaringen die met een aantal andere schoolkinderen gedeeld werd.

Toe ze elf jaar oud was ging ze op een ochtend naar school in Seaham Harbour. Terwijl ze door een deur liep, werd ze aangetrokken tot een kindje dat bij het raam van haar klaslokaal zat en heel anders leek dan de andere schoolgaande kinderen. Helen riep twaalf klasgenoten en wees naar het kind bij het raam, dat de andere kinderen gek genoeg allemaal konden zien. Ze concludeerden dat het kindje per ongeluk binnengesloten was.

De docent kwam naar het druk kwebbelende groepje toe, zich afvragend waar ze zo opgewonden over waren. Ze wezen naar het raam, maar het kindje was verdwenen. Hun uitleg kon de docent niet overtuigen en de docent wees Helen aan als de 'aanstichter' van kattenkwaad. Als straf voor 'het zien van een geest' moest Helen bij hetzelfde raam gaan staan als waar haar visioen verschenen was.

Er is een merkwaardig vervolg op deze gebeurtenis uit haar kindertijd. Jaren later, toen ze als getrouwde vrouw Helen Hughes heette, en een van haar typerende briljante demonstraties van helderziendheid in Glasgow had gegeven, kwam er een vrouw naar haar toe om haar te feliciteren. Dit was de docente die haar ooit gestraft had. Nu zei ze met enige spijt: 'Nou, Helen Sheperd, en dan te bedenken dat dit allemaal ooit begonnen is met die geest!'

Zo'n drie jaar na het voorval op school had Helen nog een vreemde mediamieke ervaring. Buiten op straat spelend met haar vriendjes, keek ze omhoog naar de lucht en zag heel duidelijk de woorden 'koorts wordt verspreid'. Dit keer zag geen van de andere kinderen iets ongewoons. Toen de moeder van Helen dit nieuwste verhaal hoorde, berispte ze haar kind. Echter: Helen kreeg drie weken later koorts.

Niet lang daarna verliet Helen school om aan het werk te gaan als leerling bij een kleermaakster, maar de stemmen en visioenen bleven. Op de jonge leeftijd van achttien trouwde ze met de mijnwerker Thomas Hughes. De verantwoordelijkheden als vrouw van een werkende man en de geboorte van drie kinderen in nog geen vier jaar tijd leken haar psychic gaven naar de achtergrond te verplaatsen. Na de geboorte van haar jongste kreeg ze ernstige rugklachten en werd hierdoor invalide zonder hoop op herstel.

Hierop volgden de donkerste dagen van haar leven. Behalve dat ze voortdurend pijn had, had ze ook toenemende zorgen over de terugkeer van vreemde mediamieke gebeurtenissen waardoor ze aan haar eigen geestelijke gezondheid begon te twijfelen. Er was niemand die haar de simpele

verklaring kon geven dat ze een nog niet ontwikkeld medium was, en niemand die haar een visioen kon geven waardoor ze zou beseffen dat ze een missie had.

Helen Hughes werd zo ernstig ziek dat men verwachtte dat ze zou komen te overlijden. Familie en vrienden kwamen bijeen voor iets wat een onvermijdelijk einde leek te zijn. In plaats daarvan liep ze in een tuin van duizelingwekkende schoonheid en een overvloed aan bloemen in alle denkbare kleuren. Tot haar verrassing zag ze een oudere vriendin van haar van wie ze wist dat zij al lange tijd overleden was. Blij met deze reünie hadden ze een lang gesprek, waarbij Helen zich bewust werd van een hernieuwde levenslust die haaks stond op het miserabele lot dat haar ten deel gevallen was.

‘Na een gesprek van een paar minuten,’ vertelt Helen, ‘zag ik een bloem die zelfs in deze tuin met zijn onbeschrijflijke schoonheid alle andere bloemen leek te overschaduwen met haar heldere kleuren, en ik leunde voorover om de bloem te strelen. Maar ik werd tegengehouden met de woorden: ‘Nog niet, je hebt werk te doen.’

Ze werd wakker en zag haar vrienden en familie die zich zenuwachtig over haar heen bogen. Opgewonden vertelde ze hen dat ze wist dat ze niet zou komen te overlijden. Van buiten stemden ze in, maar van binnen twijfelden ze. Haar lijden was nog niet voorbij. Twee jaar lang was ze niet in staat om te lopen en moest ze een rolstoel gebruiken.

Terwijl ze hulpeloos en uitgeput van de pijn in bed lag, begon ze de stemmen te horen van mensen waarvan ze wist dat ze allang overleden waren, en ze ook te zien. Deze terugkerende ervaring verontrustte haar en blies weer nieuw leven in de angst dat ze door de spanning van haar lange, slopende ziekte gek aan het worden was.

Toen spoorden de stemmen haar gebiedend aan: ‘Sta op en loop.’ Op dat moment kon ze niet lopen, maar ze probeerde het. Toen haar voeten de vloer raakten, voelde ze het leven in haar voeten, ook al leken ze al lange tijd dood te zijn. De stemmen spoorden haar aan om door te zetten. Tegelijkertijd begon haar gezondheid vooruit te gaan.

Toen de dokter belde, herhaalde ze wat de stemmen gezegd hadden. Gelovende dat ze mentaal niet in orde was, adviseerde de dokter dat ze weg moest gaan om te rusten. Maar Helen Hughes was door een toenemend vertrouwen in haar stemmen geïnspireerd geraakt. Ze had het gevoel dat ze een nieuwe weg was ingeslagen. In het begin liep ze met behulp van krukken langzaam, maar uiteindelijk was ze in staat om zonder te lopen. Des te meer ze opknapte, des te sterker, harder en vaker de stemmen er waren.

De stemmen werden vergezeld door andere fenomenen van fysiek mediumschap die verontrustend waren. Er werd op de muren geklopt en haar bed schudde. Een ander probleem werd eraan toegevoegd. Maandenlang werd ze regelmatig bezocht door een onbekende vrouw die ze heel duidelijk kon zien, maar die niet tegen haar sprak. Haar bezoeker kwam en vertrok via de deur, maar af en toe leek ze gewoon te verdwijnen. Op de één of andere manier wist Helen Hughes dat haar bezoeker niet langer op deze wereld was.

Ze besloot dat de enige manier om een einde aan haar slapeloze nachten te maken het verlaten van hun spookhuis was. Samen met haar man ging ze naar het kantoor van de mijnen om een ander huisje aan te vragen. Ze beschreef haar ervaringen aan de functionaris en, in tegenstelling

tot wat ze verwacht had, was hij zeer behulpzaam en begripvol. Ze smeekte hem: 'Denk alstublieft niet dat ik gek ben.' Hij was de eerste die haar probleem leek te erkennen.

'Je bent niet gek,' zei hij met een vriendelijke glimlach. Hij draaide zich naar haar man toe en zei: 'In haar pink zit meer dan dat sommigen in hun hele lichaam hebben.' Later begreep Helen dat hij iets over het onderwerp wist omdat zijn vrouw spiritualist was, maar helaas vertelde hij toentertijd niets over zijn kennis.

Hij stemde in met hun verzoek en vond een ander huisje voor hen in Dawdon. Als Helen Hughes geloofde dat een ander huis een eind aan de vreemde gebeurtenissen zou maken, dan zou ze al gauw van een koude kermis thuis komen. De fenomenen werden nog volhardender dan eerst. De verhuizing bracht echter een hele belangrijke en onverwachte verandering. Thomas Hughes die nog steeds grapte dat 'ze dingen zag' begon zelf ook dingen te zien. Nadat hij zelf de vrouw zag die zich maandenlang aan zijn vrouw getoond had, verdwenen zijn twijfels als sneeuw voor de zon.

Toen speelde het lot zijn troef. Het bracht een raadselachtige maar spiritueel ontwikkelde reiziger naar het huis die haar leven zou veranderen. Na een onrustige nacht, hoorden ze op een ochtend drie harde kloppen op de deur. Het was een oude handelaar die buiten aan het werk geweest was. Hij vroeg aan haar of hij zijn thee op het vuur kon opwarmen. Helen nodigde hem uit om binnen te komen.

Ze had een onverklaarbare drang om haar vreemde ervaringen aan de oude man te vertellen en hem daarmee in vertrouwen te nemen. Het lange verhaal bevatte ook de angst om haar verstand te verliezen omdat ze de doden hoorde en zag, en ook vertelde ze over haar vasthoudende vrouwelijke bezoeker.

Hij luisterde heel aandachtig en zei toen in zijn zware Durham dialect: 'Nou vrouwtje, je bent de rijkste vrouw in heel Dawdon. Je bezoeker is gekomen om je te helpen en je zult een groot medium worden.' Hij drong erop aan dat de volgende keer dat de vrouw kwam, Helen met haar moest gaan praten; iets wat ze nog niet eerder gedaan had. De reiziger was een spiritualist. Binnen een paar minuten legde hij aan haar haar mediumschap en doel uit. 'Je maakt slechts gebruik van een extra zintuig, één die aan de gewone vijf zintuigen voorbij gaat,' zei hij. 'Sommige mensen noemen dat het tweede zicht.'

Toen hij klaar was, herinnerde Helen zich een voorval van jaren geleden waarbij er, zonder dat ze het beseftte, een aanwijzing voor haar mediamieke carrière geweest was. Bij een café in Seaham Harbour waar zij hielp de boel te runnen, was een zeeman uit Noorwegen naar binnen gekomen die tegen haar zei: 'Dame, je praat met engelen. Jouw engel moeder Margaret zegt tegen mij dat ze jou en jouw familie helpt,' Afgezien van het feit dat haar moeder Margaret heette, ze vond het vreemd dat de zeeman die noemde, heeft ze nooit beseft wat hetgeen hij gezegd had betekende. Nu de reiziger haar zo geduldig en op een logische manier de vreemde fenomenen had uitgelegd, had ze het gevoel dat ze op een kruispunt in haar leven stond.

Gedurende zes maanden kwam de reiziger elke dag op bezoek en moedigde hij haar op elke mogelijke manier aan. Uiteindelijk adviseerde hij haar om een spiritualistische kerk te bezoeken. Van een helderziende bij de kerk, een compleet vreemde voor haar, kreeg ze een boodschap en diegene wist bovendien alles te vertellen over haar mediamieke ervaringen met de voorspelling dat Helen een groot medium zou worden.

Nu wachtte Helen Hughes vol vertrouwen op een bezoek van de onbekende vrouw. Dit keer groette Helen haar en kreeg als antwoord: 'Ik ben de moeder van Willie Ducker.' Willie was een bekende van Helen uit het dorp. Hij was in dienst uitgezonden en was al maanden als vermist opgegeven. Helen heeft mevrouw Ducker nooit gekend. De volgende ochtend stond Helen opgewonden op om dit aan de zus van Willie te vertellen. Toen ze bij deze zus aankwam werd ze ontvangen met het nieuws: 'Onze Willie is omgekomen.' De zus had het tragisch bericht slechts enkele minuten daarvoor van de postbode ontvangen.

Hoofdstuk 12

IN STEEN GESCHREVEN

Psychometrie bewijst dat dingen ‘in steen geschreven’ zijn. Door middel van psychometrie zijn niet-levende objecten in staat om hun geschiedenis te onthullen en tot in details over hun omgeving en de mensen die met de objecten verbonden zijn te vertellen.

Er zijn twee stromingen met betrekking tot de overtuiging hoe psychometrie, in het Grieks betekent het ‘zielsmeting’, gedaan wordt. De eerste stroming gelooft dat mediumschap hier niet bij betrokken is; dat er slechts een psychic vaardigheid voor nodig is om de energieën en situaties die aan het object verbonden zijn op te pikken. De tweede stroming beweert dat mediumschap ermee gemoeid is, omdat de psychometrist op helderziende waarnemingen vertrouwt die door een gids of iemand anders in de Spirituele Wereld gegeven worden, die of met het object of de huidige eigenaar verbonden zijn. Naar mijn idee zijn beide verklaringen mogelijk en overlappen ze elkaar in sommige gevallen zelfs.

De uitstralingen van niet-levende objecten kunnen vergeleken worden met de aura van een mens. Voor een getrainde helderziende geven de aurakleuren een nauwkeurige inhoud weer van persoonlijkheid, karakter, gezondheid, aard, ambities en staat van geestelijke en spirituele ontwikkeling. Een object geeft vergelijkbare informatie aan een getrainde psychometrist.

De wetenschap heeft ons bekend gemaakt met het feit dat wat vast materiaal lijkt te zijn, in werkelijkheid een reeks frequenties, stralingen of vibraties is. Elk object dat in ons bezit is geweest, is doordrenkt van onze aura en houdt dan ook de uitstralingen van de aura vast. Wanneer een bekwaam psychometrist een object vasthoudt, is diegene in staat om een uitlijning van de geschiedenis van het object en alle verbindingen hieraan te schetsen. De indrukken die het sterkst ontvangen worden, zijn diegene die de huidige eigenaar betreffen. Uitzonderingen zijn wanneer er heftige emoties met het object te maken hebben, zoals een tragedie of drama, omdat deze een grotere afdruk op het object achterlaten.

Vaak worden openbare demonstraties van psychometrie tijdens spiritualistische bijeenkomsten gegeven. De procedure is dat een functionaris in het publiek genummerde kaarten, waarvan allen in tweevoud zijn, uitdeelt. Diegenen die een object hebben waarover ze een psychometrische reading willen ontvangen, maken een genummerde kaart aan het object vast en houden de andere kaart als bewijs bij zich. Er wordt met grote zorgvuldigheid vermeden dat de betreffende objecten elkaar kunnen raken en daarmee tot verwarrende informatie voor het medium zouden kunnen leiden. De eigenaar plaatst zijn object in een vakje van een speciaal ontworpen dienblad, elk vakje is groot genoeg om er slechts één object in te kunnen leggen. Het medium pakt een voorwerp en noemt het nummer van het kaartje dat eraan vastzit, zodat de eigenaar kan volgen wat er gezegd wordt, en geeft een reading over het onderwerp.

Wanneer psychometrie door een expert zoals Estelle Roberts gedaan wordt, behaalt het een nauwkeurigheid die door de details opmerkelijk te noemen is. Hier volgen wat voorbeelden waar ik getuige van was.

Het medium koos een ring waarvan ze zei dat deze zeer oud was. De eigenaar ontkende dit en zei dat ze de ring bij een onbeduidende snuisterijenwinkel in Islington, Noord-Londen gekocht had. Estelle Roberts zei onbevreesd dat het een kostbare ring was. Dat de waarde van de ring

allang door experts gezien had moeten worden en zeker vóóordat deze bij zo'n kleine winkel terechtgekomen was. Ook al was de setting van moderne makelij, ze stond erop dat de steen in de ring antiek was. Ze was er zo van overtuigd dat de informatie klopte, dat ze de eigenaar adviseerde om dit uit te gaan zoeken. De eigenaresse besloot om de proef op de som te nemen en nam de ring mee naar het Britse museum, waar experts de nauwkeurigheid van de indrukken bevestigden die het medium ontvangen had.

Later schreef de eigenaresse Edith Peck naar Estelle Roberts: 'Je hebt me een prachtige reading over een scarabee ring gegeven. Ik had je beloofd te laten weten wat er uit mijn bezoek aan het Britse museum zou komen, om uit te zoeken wanneer de ring gedateerd was. Je kunt je vast herinneren dat ik dacht dat het een moderne ring was. Ze bevestigden jouw verklaring dat het goud modern was, maar de steen niet. De steen behoort toe aan een Midden Koninkrijk, 1700 tot 1800 voor Christus. Toentertijd werden er vele van gemaakt en met de mummies begraven. De hiërogliefen aan de onderkant zijn lotusbloemen, die hadden toen een heilige betekenis. De ring zelf was een onvervalste scarabee. Het is prachtig hoe je zo'n beeld van een mummie kreeg; in de Egyptische galerij vielen mij een paar foto's op die op jouw beschrijving leken, met het haar in rollen langs het gezicht en ze waren ook van bovengenoemde data. Ik denk dat als de steen aan een koning had toebehoord, zijn naam wel in de ring gegraveerd zou zijn geweest maar je zal vast gelijk hebben over de priester. Wat ik graag zou willen weten is hoe de ring bij een kleine juwelier in Islington terecht is gekomen.'

Een andere keer werd Estelle Roberts door een platte steen aangetrokken en zei: 'Ik hoop dat de eigenaar van deze steen de geschiedenis ervan kent. De steen heeft een lange reis afgelegd. Ooit was hij onderdeel van een klooster of tempel. Het is een hele oude steen. Ik zie dood erbij – onder de voet gelopen worden en bloed eromheen. Meer dan één persoon heeft geleden. Heb ik dit juist?'

Degene uit het publiek die de eigenaar van de steen was, antwoordde dat deze omstandigheden juist waren, hoewel de steen onderdeel van een kasteel was. 'De steen is uit het metselwerk gehaald,' zei de psychometriste. 'Ja,' antwoordde de eigenaar, 'ik heb hem eigenhandig uit de muur gehaald.'

Het medium ging verder: 'Oorspronkelijk was er boven aan de muur een boog. Het gebouw waar deze steen van genomen is zou honderden jaren oud moeten zijn. Vele gevechten hebben daar plaatsgevonden. Ik zie stalen harnassen en helmen. Ik zie een gat in de muur. Nu wordt de muur door een kanon geschampt. Op de vloer liggen dode lichamen. Er zou vlakbij een beekje moeten zijn.' Ze pauzeerde. 'Heb je nog een andere steen?' vroeg ze. 'Dat is zeker waar,' was het antwoord.

Mevrouw Roberts voegde hieraan toe dat de twee stukken steen samen bewaard werden. Door de vibraties van het object dat ze in haar hand hield, kon ze het verhaal van het tweede stuk in kaart brengen. In eerste instantie had ze de indruk van een klooster of een kapel ontvangen. Het was duidelijk dat dit naar de andere steen verwees want het medium zei: 'Het tweede stuk was onderdeel van een oude kapel uit een andere omgeving. Ik zie dat er een tijd geweest moet zijn dat vorsten in het kasteel verbleven. Een van hen is zelfs verdwenen. Vlak bij de positie van de steen was een gleuf voor gevechten dat als een kijkgat diende, maar er werden ook pijlen doorheen geschoten.'

De eigenaar antwoordde opgewonden: 'Ik heb die steen uit een koninklijk kasteel in Noord-Wales meegenomen, waarvan verondersteld wordt dat het de geboorteplek van prins Llewellyn was.'

Van een ander voorwerp dat van het blad gekozen werd, een broche, gaf Estelle Roberts de geschiedenis. 'Deze broche is door twee mensen gedragen,' zei ze. 'Het was op een donker, pluchen kussen vastgepind. Een van de mensen die deze broche droeg, maakte het vroeger vast aan een mooi stuk kant dat in een bundel rondom de nek werd gedragen. Ik zie ook iemand die geconcentreerd aan het studeren is. Ik ben me bewust van een geest die alles zeer goed doordenkt, iemand die zich net pas met het Spiritualisme aan het verbinden is en die zich nu in een geestelijk gestreste periode bevindt die haar twee verschillende kanten op duwt.'

Iemand uit het publiek antwoordde dat haar inzichten juist waren. Ze zei dat de broche zowel aan haar als aan haar zus toe hoorde.

Het medium verwees naar het feit dat de ontvanger van deze boodschap de gewoonte had om de broche bij haar taille te dragen. 'Wanneer je je bukt om je schoenen vast te maken,' zei ze, 'denk je er ineens aan dat de broche zou kunnen breken.' De eigenaar stemde ermee in dat dit zeer zeker het geval was. Slechts een week eerder was deze gedachte weer bij haar opgekomen toen ze haar schoenen vastmaakte.

'Deze broche heeft in een lade gelegen, met een witte handschoen eroverheen,' zei de psychometriste. 'Ik zie ook wat kralen op het kussen waaraan deze broche was vastgemaakt. Waar is het kettinkje dat hier vroeger aan vastzat?'

'Ik heb het kapot gemaakt,' was het antwoord.

Mevrouw Roberts ging verder met te vertellen dat de broche tegen een ivoren kruis aan had gelegen en ook in de buurt van een ouderwetse zilveren medaillon. 'Het kruis is van mijn zus en het medaillon is van mij,' legde de eigenaar uit.

'Van wie is de haarlok waar deze broche in een kleine doos tegenaan heeft gelegen?' vroeg het medium. 'Het haar is van mijn nichtje,' antwoordde de eigenaar.

Terwijl mevrouw Roberts verslag deed van de indrukken die ze van een horloge ontving, zei ze dat het voorwerp aan zware tijden verbonden was en dat een van de eigenaren was heengegaan. Het horloge was eerst in het bezit van een man, toen van een vrouw en uiteindelijk van een andere man. 'Het horloge is al langere tijd niet gedragen,' zei het medium. 'Ik ben me bewust van een fantastische persoonlijkheid. De huidige eigenaar is iemand met veel geduld, die op een gegeven moment twee grote klappen te verwerken kreeg. Van wie is dit horloge?'

'De mijne,' antwoordde iemand uit het publiek, 'en alles wat je zegt is helemaal waar.'

'Weet je of de eigenaar tragisch om het leven is gekomen?' vroeg het medium.

'Ja dat weet ik.'

'Wist je ook dat hij voor de rechtbank is verschenen, waar iemand voor zijn leven aan het vechten was en het bewijs dat hij gaf een doorslaggevend punt was?'

'Ik weet dat hij voor de rechtbank verschenen is.'

'Een van de eigenaren heeft een zwaar ongeluk gehad,' ging het medium verder. 'Dit horloge is tussen de vijftientig en negentig jaar oud. Ken jij de jonge jongen die het nu draagt?'

'Die ken ik.'

'En ken je de vrouw die dit horloge aan een dunne ketting om haar nek droeg?'

‘Natuurlijk ken ik haar; ik heb het horloge aan haar gegeven.’

‘Weet je ook of dit horloge in een gekleurde en opgevouwen zakdoek heeft gezeten, vlak bij een uitvouwbaar mes?’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Wat is er gebeurd met de munt die vroeger aan het horloge vastzat?’

‘Die heb ik nu. Hij hangt aan die dunne ketting.’

Vervolgens verwees het medium naar het feit dat, toen het horloge aan degene uit het publiek gegeven werd, er een scheur in het glas zat, dat dan ook vervangen is. Eén keer werd het horloge verloren en later in het omslag van een boek teruggevonden. ‘Daarvoor,’ zei Estelle Roberts, ‘lag het in een lang, vierkant boek. Het boek had een rood omslag.’

‘Het klopt helemaal,’ zei degene die het horloge had meegebracht.

In gevallen waarbij de eigenaar van een object ver weg woont, kan psychometrie een nuttige vorm van mediumschap zijn. Wanneer degene die een reading wil ontvangen een object opstuurt dat gebruikt of gedragen werd door iemand die overleden is, kan het medium een link maken tussen de eigenaar in de Spirituele Wereld en de huidige eigenaar. Dit behelst het toevoegen van mediamieke waarneming aan de psychometrie en ontdoet zich zodoende van de aloude boeman van telepathie tussen medium en ontvanger.

Ik heb als regel altijd aangehouden me niet te mengen in persoonlijke verzoeken van schrijvers die mij als een gevolmachtigde voor een seance wilden. Echter in het geval van mevrouw Rachael Berry van Owen Street, Burnley - deze dame was een volstrekt vreemde - maakte ik een uitzondering. Wanneer je haar brief leest, zul je begrijpen waarom:

‘Ik ben al weduwe op de jonge leeftijd van 24 jaar. Na het delen van acht prachtige huwelijksmaanden verloor ik mijn geliefde man. Ik ben werkelijk wanhopig om iets van hem te horen, want ik ben ervan overtuigd dat het me zal helpen om deze zware last te kunnen dragen. Ik hoop dat je me wilt helpen, want ik voel me zo radeloos alleen. Was het maar zo dat ik met hem zou kunnen praten of iets van hem zou horen, dan zou ik me zo opgelucht voelen. Ik had hem zo ontzettend lief. Twee maanden geleden is hij op de jonge leeftijd van 26 jaar overleden.’

De brief, die ondertekend was met ‘ondergetekende in verdriet’, vermeldde ook dat de echtgenoot voor zijn werk een micrometer had gebruikt. Deze brak één uur voordat hij klaar was met werken. Hij heeft nooit meer gewerkt. Geraakt door het verdriet van de schrijfster, vroeg ik haar om de micrometer naar mij toe te sturen en schreef dat ik zou proberen om er een beschrijving uit te krijgen. ‘Het is slechts een experiment, waarschuwde ik haar, ‘en is geen garantie voor resultaat.’ Een paar dagen later arriveerde er een pakket met daarin de micrometer en, zoals mevrouw Berry het noemde, allerlei ‘rommel’.

Estelle Roberts werd gevraagd of ze deze objecten wilde psychometreren. Er werden geen details aan haar gegeven, noch iets anders genoemd dat haar wat voor aanwijzing dan ook zou kunnen geven over de betreffende omstandigheden. Er werd haar slechts verteld dat ze wellicht een dame in nood zou kunnen helpen. Het medium psychometreerde de objecten en gaf een gedetailleerde beschrijving van de indrukken die zij kreeg. Het verslag hiervan werd naar een van mijn vertegenwoordigers gestuurd, die naar het huis van mevrouw Berry in Lancashire ging. Het moet vermeld worden dat mevrouw Berry Estelle Roberts nooit ontmoet heeft, noch is er tussen beiden ooit een brievenwisseling geweest.

Toen mijn vertegenwoordiger klaar was met het voorlezen van de notities van het medium, uitte mevrouw Berry haar tevredenheid. Ze zei dat zij en haar man in dezelfde fabriek hadden gewerkt. Op een dag zei haar man tegen haar: 'Ik heb slechts nieuws; ik heb mijn "mic" kapot gemaakt.' De micrometer was in zijn bezit geweest vanaf het moment dat hij in de leer was gegaan.

De pogingen van zijn vrouw om hem te troosten mochten niet baten. Later klaagde hij over het hebben van hoofdpijn. Rond twaalf uur 's middags was zijn toestand zodanig verslechterd dat ze er een arts bij haalden. De zieke man werd naar het ziekenhuis gestuurd waar de diagnose hersenvliesontsteking werd vastgesteld. Drie dagen na het breken van zijn 'mic' overleed hij. Dat ongeluk zat hem zo dwars, dat hij het ding zelfs tijdens zijn korte en dodelijke ziekbed probeerde te maken.

Zodra Estelle Roberts de micrometer vastpakte, werd ze zich ervan bewust dat de overleden man, die zij helderziend zag, het instrument had gebruikt en dat het op de één of andere manier aan zijn dood gelinkt was. 'Hij lijkt wat verbaasd te zijn en wrok te koesteren over zijn heengaan,' zei het medium. 'Zijn gehele gesteldheid is die van iemand die het aardse leven niet wilde verlaten en dat hij zo veel had om voor te leven. Hij vindt het moeilijk om aan de Andere Kant te wennen. Hij zegt dat hij nog maar kort getrouwd was.'

In haar brief aan mij schreef mevrouw Berry dat zij slechts acht maanden getrouwd waren, iets wat uiteraard niet aan het medium doorgegeven werd.

Verwijzend naar een van de dingen die samen met de micrometer opgestuurd was, zei Estelle Roberts dat 'er in de kleine doos een anjer lag die hij op zijn trouwdag gedragen had'. Mevrouw Berry bevestigde dit evenals andere feiten omtrent zijn overlijden die door het medium genoemd werden.

'Hij brengt steeds zijn hand naar zijn hoofd,' zei het medium. 'Ik krijg ook de indruk dat hij vóór zijn heengaan gewond was.' Mevrouw Berry zei dat deze berichten klopten. De koorts had inderdaad het hoofd van haar man aangetast; hij bracht steeds zijn hand naar zijn hoofd. Terwijl hij ziek in bed lag, viel hij keer op keer uit bed waarbij hij zijn gezicht en handen zwaar kneusde.

Mevrouw Roberts kreeg een aantal namen door: 'John, die misschien Jack genoemd wordt, Lily of Nellie, Jim, Tom, en de initialen R.B.' De initialen waren die van de echtgenote, Rachael Berry. Tom was de naam van haar vader. Haar man en vader waren zeer op elkaar gesteld. Jim en Lily waren vrienden die de hond van de overleden man verzorgden. John was een goede vriend die na het overlijden van Berry ook was heengegaan, en wiens graf naast dat van haar man op de begraafplaats lag.

Toen mijn vertegenwoordiger deze woorden van het medium voorlas: 'Deze jongeman is door zijn emoties nog niet in staat om zijn gedachten te registreren... zijn grootste wens was om op aarde te zijn gebleven', begreep mevrouw Berry deze helemaal. Hij had zichzelf met meer succes duidelijk kunnen maken dan zij verwacht had, want hij was Rooms-Katholiek en tegen het Spiritualisme.

Hoofdstuk 13

PERMANENTE BEWIJZEN VAN OVERLEVING

Frank Leah is een kunstenaar voor wie de overledenen in zijn studio poseren. Gedurende dertig jaar heeft hij zijn artistieke talenten gecombineerd met zijn helderziendheid om duizenden overleden vrouwen en kinderen te portretteren. In bijna alle gevallen zijn dit permanente bewijzen van overleving, omdat zijn tekeningen door geliefden of vrienden van zijn onderwerpen geïdentificeerd zijn. Hij sterft duizend doden, omdat het voor hem onvermijdelijk is om zelf de laatste aardse omstandigheden te moeten weergeven van de mensen die op zijn canvas tot leven komen.

Leah is geboren met de gave van helderziendheid. Als kind zijnde volgt zijn mediamieke verhaal hetzelfde patroon – in het begin werd hij bang van de figuren die hij zag, die voor anderen echter onzichtbaar waren. Het was hem een raadsel wie deze figuren waren, totdat het langzaam bij hem begon te dagen dat ze behoorden aan mensen die overleden waren.

Jarenlang werkte hij als journalist en striptekenaar, totdat hij op een dag besloot om zijn talenten te combineren. In het begin van zijn mediumschap ontving hij zijn bezoekers, altijd anoniem, nadat zij via spiritualistische verenigingen een afspraak hadden gemaakt.

Tegenwoordig is het gebruikelijk dat zijn bezoeker hem belt zodat Leah, als hij succesvol is, het overleden familielid of de vriend van de beller, die meestal een volstrekt vreemde is, kan gaan tekenen. Terwijl hij de spreker uit de Spirituele Wereld begint te schetsen, die hij vanuit zijn studio in Kensington helderziend kan waarnemen, geeft hij ondertussen een mondeling verslag van het bewijs dat hij verkrijgt. Vaak wordt dit al herkend nog voordat de beller het portret heeft kunnen zien.

Vervolgens wordt de beller gevraagd om hem in zijn studio te komen bezoeken. Meestal is de schets bij aankomst van de beller al klaar. Als dit niet het geval is, verandert de kunstenaar zijn schets in een portret; bliksemsnel wijzigingen makend terwijl hij kijkt naar de figuur uit de Spirituele Wereld voor hem. Meestal vraagt hij de ontvanger om een foto mee te nemen zodat er na voltooiing een vergelijking gemaakt kan worden. Soms heeft Leah al voorkennis over een telefoontje dat zal komen. Hij wordt dan wakker omdat hij het gezicht van een geest voor zich ziet. Via zijn helderhoren heeft hij een gesprek met zijn bezoeker, over wie diegene is en waarom hij of zij teruggekeerd is.

De straf van succesvol mediumschap, zoals dat van Leah, is dat hij de kwelling van elke ziekte, elke kwaal en elke lichamelijke aandoening voelt – elk pijntje waar de overledenen last van hadden voordat ze eindelijk van de aarde bevrijd werden. Door een of andere magnetische link, één die wij niet volledig begrijpen, kopiëren alle sprekers uit de Spirituele Wereld die voor het eerst doorkomen hun laatste aardse staat van zijn.

Vaak geven ze ten behoeve van identificatie indrukken door aan Frank Leah van voorvallen uit hun leven van tien, twintig, dertig of veertig jaar geleden. Af en toe worden deze voorvallen tot in detail weergegeven. Eén keer liet een vrouw de jurk zien die zij droeg toen zij aan Koningin Victoria werd voorgesteld. Leah zag de hele scène van het hof voor zich, tot aan de nok toe gevuld met gretige bezoekers.

Net als alle andere mediums is hij van mening dat er niets spookachtigs of engs is aan deze spirituele bezoekers. Hij ziet ze niet als doorzichtige fantomen, noch vertonen ze enige gelijkenis met de gebruikelijke ideeën over verschijningen. Ze zien er solide uit, levend en vaak vitaler dan de mensen die hij in deze wereld ontmoet. Hij kan om hen heen lopen alsof ze model staan voor een kunstenaar. Terwijl hij hun figuur, proporties en andere karakteristieke kenmerken registreert, blijven zij onbeweeglijk staan.

Als zij een sterk karakter hebben, dan laten zij die kenmerken, die zij tijdelijk gekopieerd hebben, duidelijk zien, opdat hun familie hen in de portretten kan herkennen. Leah is in staat om elke groef en rimpel te zien, net als de oog- en haarkleur, en om onderscheidende kenmerken als een moedervlek of een gebroken tand op te merken. Zij geven bepaalde informatie over zichzelf om een snelle herkenning mogelijk te maken, zoals ongewone namen en plaatsen of landen waar zij gewoond hebben.

Terwijl Leah deze tekeningen maakt, is hij niet in een staat van trance. Hij gedraagt zich best normaal. Het opvallende kenmerk is de snelheid waarmee deze tekeningen gemaakt worden. Eén keer voltooide hij een portret binnen negen seconden. Dertig seconden is voor hem vrij normaal wanneer er contact is met een goede spreker uit de Spirituele Wereld, maar over het algemeen neemt hij er zo'n drie tot vijf minuten de tijd voor. De tekeningen worden altijd levensgroot gemaakt en in het daglicht van zijn studio.

Vaak heeft hij schilderijen van zijn schetsen gemaakt. In de kleuren van de schilderijen, en dan vooral die van de ogen, ligt de realiteit van zijn helderziendheid. In vele gevallen heeft hij landkaarten getekend van buitenlandse plaatsen waar hij zelf nooit geweest is, met de huizen en andere omgevingsdetails tot in de puntjes treffende. In slechts een aantal gevallen heeft Leah zijn vaardigheden als beeldhouwer laten zien door de torso van de spreker uit de Spirituele Wereld te maken, een eerbetoon aan de gedetailleerde precisie van zijn mediumschap.

Leah probeert nadrukkelijk duidelijk te maken dat hij afhankelijk is van de samenwerking met de sprekers uit de Spirituele Wereld. Hij kan hen niet bevelen om tevoorschijn te komen. Een rijke weduwe die wanhopig een olieverfschilderij van haar overleden man wilde hebben, bood hem een bedrag van zeshonderd guinae. Niets zou Leah blijer kunnen hebben maken dan dit te accepteren, maar ook al vond de man het prima om met de kunstenaar te spreken: hij weigerde om zichzelf te laten zien. Hij had altijd geweigerd om gefotografeerd te worden omdat hij het gewoonweg verafschuwde.

De mensen die uit de Spirituele Wereld met de kunstenaar spraken, behelsden ook vele spiritnationaliteiten. Leah heeft een psychic tekening van een Perzische moslim die zijn naam in het Perzisch doorgaf. Om te laten zien dat hij een volgeling van Mohammed was, verwees hij naar Mekka. Bovendien gaf hij de naam van een stad nabij Bagdad, Kierbeleh, waar zijn lichaam begraven lag. Nadat hij zichzelf had laten zien zoals hij er normaal gesproken uitzag, beschreef hij hoe hij er tijdens zijn ziekbed uitzag, tot aan de zak ijs op zijn hoofd toe.

Ik ben bemiddelaar geweest voor een echtpaar om via Leah troost te putten uit een tekening die hij van hun zesjarig kind maakte. Het meisje, Shirley Ann Woods, leed aan een zeldzame vorm van bloedkanker, leukemie. Toen zij overleed, werden haar ouders overmand door verdriet. Op aanraden van mij belde mevrouw Woods met Leah zonder daarbij haar naam te vermelden.

Onmiddellijk zei hij tegen haar dat ze een portret van haar kind wilde. Leah gaf een perfecte beschrijving van Shirley Ann, pratend over haar karakter, uiterlijk, haar en teint. Tegen de tijd dat de kunstenaar klaar was, was de moeder ervan overtuigd dat hij echt naar haar dochter keek.

Toen zij naar de studio van Leah ging was ze dolblij met de fantastische gelijkenis die hij van haar dochter had vastgelegd. Dit was een van de uitzonderlijke gevallen waarbij er geen foto ter vergelijking was, aangezien de moeder niet in het bezit was van een foto van haar dochter op de leeftijd zoals zij zich aan het medium had laten zien.

Mevrouw Woods vroeg haar man om naar de studio te gaan. Ook hij was onder de indruk van de tekening. In de aanwezigheid van de vader tekende Leah een tweede portret, waarbij hij details van het uiterlijk van de dochter toevoegde. In beide tekeningen droeg de dochter een geruite jurk. Later liet mevrouw Woods mij deze jurk zien; deze had ze bewaard.

De omvang van het succes van het mediumschap van Leah wordt aangetoond door het feit dat er een boek over hem en zijn mediumschap geschreven is, met daarin geïllustreerd een aantal van zijn spirittekeningen met ter vergelijking foto's van hen die hij getekend heeft.

Ondanks zijn constante gepreoccupeerdheid met de dood, onthult de zware lach van de kunstenaar zijn gevoel voor humor. Hij zegt dat hij de voorkeur gegeven had aan een kloosterleven. Hetgeen hier het dichtst bij komt, is de vrijwillige afzondering die zijn mediumschap inhoudt. De aandrang van zijn spirituele artistieke gave en zijn mogelijkheid om de rouwenden te troosten maken een beschouwend leven onmogelijk.

Om de etherische energie, die door zijn mediumschap gebruikt wordt, te hernieuwen gaat hij 'op retraite' naar een eenzame riviermonding om daar naar hartenlust te schilderen. Daarna gaat hij met hernieuwde energie weer terug naar Londen. Daar wacht hij op het gerinkel van de telefoon, wat inhoudt dat de liefde er opnieuw naar streeft om de kloof van de dood te overbruggen.

Hoofdstuk 14

CADEAUS UIT HET VOORBIJE

Ik heb vele cadeaus uit de Spirituele Wereld mogen ontvangen. Ze staan bekend als een ‘apport’ (afgeleid van het Franse woord *apporter*, brengen). Wanneer ik mijn verzameling hiervan aan vrienden laat zien die nog nooit naar een seance geweest zijn kan ik hun scepsis voelen, zelfs al zijn ze te beleefd om hier uiting aan te geven. Het verbaast mij echter nooit wanneer men zich ervan weerhoudt om een uitdrukking te geven aan zijn ongeloof.

Als ik het zelf niet had meegemaakt dat objecten over lange afstanden verplaatst kunnen worden, waarbij alle normale opvattingen over tijd en ruimte getart worden, dan zou ik het moeilijk vinden om dit te geloven. Maar ik doe verslag van feiten en als verslaggever moet ik onverschillig staan tegenover de meningen van hen die mijn ervaringen niet gedeeld hebben. Het verbazingwekkende feit is dat sommige van deze cadeaus uit de Spirituele Wereld daadwerkelijk tussen mijn handen ‘groeiden’.

De gidsen van de twee mediums die verantwoordelijk waren voor het brengen van deze ‘apporten’, namen deze seances nooit serieus. Deze feestelijke houding was verantwoordelijk voor het vrolijke verloop van de seances. White Hawk, de gids van mevrouw Kathleen Barkel, beschreef ze altijd als een feest. Het was gewoon om een uitnodiging te ontvangen, bij aankomst een drankje en hapje te nuttigen, en na afloop van de avond een cadeau te ontvangen.

De enige fysieke aanwijzing dat mevrouw Barkel aan een apport-seance zou gaan beginnen, was dat haar lichaam een aantal dagen van tevoren begon op te zwellen. Tegen het einde van de seance had haar lichaam weer haar normale omvang aangenomen. Hier heb ik geen verklaring voor, maar mijn theorie is dat haar lichaam op de een of andere manier gebruikt werd om het ectoplasma dat nodig was om de objecten opnieuw te materialiseren op te slaan, nadat ze, ongetwijfeld in atoomvorm, door de atmosfeer getransporteerd waren. Vanzelfsprekend is het zo dat de objecten, die van kilometers afstand komen, eerst gedematerialiseerd moeten worden zodat de muren, stenen en specie geen belemmering vormen. De gidsen die voor dit fenomeen verantwoordelijk waren, stonden erop dat de artikelen niet gestolen waren. Soms waren deze artikelen zoek geraakt of konden ze door niemand teruggehaald worden omdat de eigenaren heengegaan waren. Het konden ook voorwerpen zijn die al jaren of zelfs eeuwenlang in de aarde of onder water begraven lagen.

Vaak laat het voorwerp zien dat degene uit de Spirituele Wereld die het object brengt, hier zorgvuldig over heeft nagedacht en het gepland heeft. De apporten die ik heb mogen ontvangen, en degenen die ik voor anderen geproduceerd heb zien worden, zijn allemaal heel verschillend van aard; sommigen zijn zelfs halfedelstenen. Ik heb een saffier in een zilveren setting gezien, een oorbel van jade in negen karaats goud, een gouden medaillon en een gouden ring met drie opalen en vier diamanten.

Het aantal aanwezigen tijdens een seance leek geen effect op de resultaten te hebben; ik heb deelgenomen aan seances met twaalf aanwezigen en seances met vijftig aanwezigen. Het aantal ontvangen apporten tijdens een seance varieerde van twaalf tot twintig stuks. Het grootste object dat ooit is doorgekomen, was een snoer van mummiekralen. Een merkwaardig feit van de seances van mevrouw Barkel is dat de aanwezigheid van wit licht niet schadelijk leek te zijn. Echter, wanneer de cadeaus werden gebracht moesten ze wel voor het licht beschermd worden.

Op een avond in juli kwam het licht zelfs door de gesloten luiken heen en konden we allemaal duidelijk zien wat er gebeurde. Tijdens een andere gelegenheid werd de kamer door een rode lamp verlicht, die sterk genoeg was zodat ik de aantekeningen kon lezen die ik maakte.

Voor aanvang van mijn eerste seance van mevrouw Barkel, vroeg haar man mij om de kamer te doorzoeken. Ik deed dit om mijn gastheer een plezier te doen, maar vond niets. Terwijl White Hawk zijn medium onder controle had, vroeg hij aan een van de aanwezige dames om het medium te fouilleren, dat vervolgens gedaan werd. Ik heb altijd een grote genegenheid voor White Hawk gevoeld, die niet als een deelpersoonlijkheid van het medium afgedaan zou kunnen worden, omdat hij een hele eigen persoonlijkheid had. Hij is levendig en joviaal, met een karakteristieke lach. Hij heeft humor en zijn uitspraken geven zijn humoristische kijk op het leven weer. Hij noemt zijn medium altijd 'zijn jas' en de apporten, ongeacht wat ze werkelijk waren, 'stenen'. Hij zei dat de apporten niet als een wetenschappelijke test werden gebracht, noch om sceptici te verwarren, maar slechts om zijn vrienden te plezieren.

Het vervaardigen van de apporten was een boeiende ervaring. Terwijl Kathleen Barkel in trance was, liet White Hawk haar opstaan en door de kamer lopen, waarbij haar rechterhand uitgestrekt was. Meestal riep hij vervolgens een of twee mensen om hem 'te helpen'. Ook ik heb dit verschillende keren gedaan. Ik werd gevraagd om een hand op de pols van het medium te leggen en mijn andere hand op haar arm te leggen. We liepen zo door de kamer terwijl White Hawk met de vrije hand van het medium snelle grepen in de lucht deed. Dan hoorde je hem opeens vol verrukking 'Heb! Heb!' roepen.

Vervolgens plaatste hij de vrije hand van het medium tussen de mijne en vroeg hij aan drie of vier mensen om naar voren te komen. Ze moesten allemaal een hand boven de mijne plaatsen en de andere hand onder de mijne. White Hawk zei dat dit ervoor zorgde dat het object in zijn originele vorm kon herstellen. Toen werd mij gevraagd om mijn handen weg te halen maar om ze ineengeklemd te houden. Daarna werd me gevraagd of ik mijn cadeau ontvangen had. 'Ik kan niks voelen,' antwoordde ik.

Een paar seconden later voelde ik een warmte tussen mijn handen en heel langzaam voelde ik een object een vaste vorm aannemen. 'Houd het vast,' zei hij. 'Haal je handen niet uit elkaar.' Vervolgens ging ik weer terug naar mijn stoel, mijn handen nog altijd ineengeklemd en voelde dat het object langzaamaan kouder werd. Om de paar minuten ontvingen de andere aanwezigen van de seance hun cadeaus en namen ook met hun handen ineengeklemd weer plaats op hun stoelen. Toen de seance voorbij was, waren we vrij om naar onze apporten te kijken. Dit keer was de mijne een amethyst.

'Hoe breng je de objecten hierheen?' vroeg ik aan White Hawk. Hij antwoordde: 'Ik kan het alleen uitleggen door te vertellen dat ik de vibraties op atoomniveau versnel totdat ze uiteenvallen. Dan worden ze hierheen gebracht en vertraag ik de vibraties totdat ze weer hun vaste vorm aannemen.'

Tijdens andere seances heb ik aangedrongen op uitleg van de details over de manier waarop de vibraties versneld en vertraagd worden. Een antwoord volgde niet. Misschien dat de vierdimensionale gebeurtenissen boven ons driedimensionaal begrip uitgaan. Ik vroeg de gids om de grijpende bewegingen, die hij met de hand van het medium in de lucht maakte, uit te leggen. 'In dit werk,' zei hij, 'word ik door kleine kinderen uit de Spirituele Wereld geholpen die erg ondeugend zijn. Vaak willen ze de stenen niet laten gaan. Ik moet hen dan afleiden en het

object snel grijpen. Wanneer ik de controle over mijn medium heb, ben ik niet langer in de vierdimensionale wereld en verblijf ik op dat moment dus in de driedimensionale wereld. Voor mijn helpers is het alsof ik mij in een kooi bevind en ik moet hen dus dingen ontfutselen.' Hij voegde hieraan toe dat het vervaardigen van deze apporten betekende dat hij tijdelijk controle moest hebben over een aantal van de elementen - aarde, vuur, lucht en water.

Een veelzeggend cadeau kwam van Dennis Bradley, werd me verteld. Hij was zowel auteur als kleermaker op Bond Street. Ik heb hem leren kennen nadat hij enorme furore had gemaakt met het schrijven van twee boeken over de bewijzen die hij tijdens seances had ontvangen. Het cadeau van Bradley ontving ik op een zelfde manier als ik eerder al heb beschreven. Het is een kleine, gladde negen karaats gouden ring, die vermoedelijk ooit heeft toebehoord aan de vrouw van een lid van de Royal Air Force. Aan de binnenkant is het motto van de R.A.F. gegraveerd, *Per ardua ad astra*. Hierachter was de letter 'B' gegraveerd. Dit apport zie ik als bewijs van een intelligente planning. Het motto van de R.A.F. kan vertaald worden als 'Door moeilijkheden richting de sterren'. Het eerste spiritualistische boek dat Bradley schreef heette *Richting de sterren*. Ons beider achternaam begint met een 'B', de letter die in de ring gegraveerd was.

Via Estelle Roberts behandelde Red Cloud zijn apport-seances eveneens als feestjes. De laatste seance die ik bezocht was een gedenkwaardige avond, omdat het een succesvol antwoord was op een 'uitdaging' van Kenneth Evett, de schoonzoon van het medium. Een paar dagen eerder had Kenneth al grappend geklaagd dat hij nog nooit een apport ontvangen had. Dit leek Red Cloud te amuseren, want mevrouw Roberts zei dat ze haar gids kon zien glimlachen. Red Cloud zei dat hij elk cadeau mee zou nemen, zolang het maar 'binnen de perken bleef'. 'Zou ik een apport uit Egypte mogen hebben?' vroeg Evett. Het medium vertelde dat het antwoord van haar gids was: 'Wees voorzichtig met wat je vraagt, je zou zomaar een kever kunnen krijgen.' Het antwoord van Kenneth hierop was: 'Dat is prima, zolang de kever maar geen levende is.'

Ik was een van de vijftig aanwezigen tijdens dit twee uur durende apportfeestje. Iedereen ontving een cadeau, sommigen zelfs voor mensen die hier niet bij konden zijn. Aan het einde van de seance telde ik 62 cadeaus uit de Spirituele Wereld. De manier waarop Red Cloud de cadeaus vervaardigde, was anders dan die van White Hawk. De kamer was verduisterd, maar door een van de ramen scheen een flauw licht. Een lichtgevend trompet werd in het midden van de kamer geplaatst. Nadat zijn medium in trance was, sprak Red Cloud door de trompet. Evenals White Hawk was hij in een geestige en grappige stemming.

Alle apporten kwamen door de trompet, welke zoals gewoonlijk uit tin was vervaardigd. Sommige cadeaus werden door het smalle mondstuk ontvangen, andere weer uit het brede einde van de trompet. Terwijl de trompet boven onze hoofden door de lucht vloog en draaide, konden we de objecten in de trompet horen kletteren terwijl ze vermoedelijk weer een vaste vorm aannamen. Een uitzonderlijk feit is dat sommige cadeaus die door het mondstuk kwamen groter waren dan de doorsnede van de trompet, wat ik door metingen bewezen heb. Evenals White Hawk riep Red Cloud verrukt 'Heb!' Dit betekende dat een cadeau gereed was om gepresenteerd te worden. De gids noemde dan de naam van degene die naar voren mocht komen om zijn of haar cadeau in ontvangst te nemen. Je moest je handen onder de trompet houden en je kon het cadeau binnenin horen rammelen totdat het in de handpalmen viel.

De feestelijke stemming was bij aanvang van de seance al duidelijk te merken. Charles, de echtgenoot van het medium, was trots op zijn verzameling apporten. Een aantal hiervan stopte

hij in een zeemleren portemonnee die hij in een speciaal daarvoor gemaakte zak met knoopsluiting binnenin zijn colbert bewaarde.

‘Heb je al je apporten?’ vroeg Red Cloud aan hem. ‘Ja,’ antwoordde hij, terwijl hij klopte op de lichte bolling die in zijn colbert te voelen was. ‘Hier zijn er twee die je nog niet hebt,’ zei de gids. ‘Kom naar voren.’ Charles liep naar de trompet, hoorde de bekende rammelende geluiden, en ontving weer twee apporten die tot aanvang van de seance verborgen waren geweest voor hem.

Terwijl apport na apport ontvangen werd, wachtte Kenneth Evett ongeduldig af. Na ongeveer een uur was er een vreemd gespetter, net als dat van brekende golven, in de trompet te horen. Toen vroeg Red Cloud aan Iris Evett, de vrouw van Kenneth, om naar de trompet toe te lopen en voor haar man ‘een van de heiligste kevers, een zeer prachtig exemplaar’ in ontvangst te nemen. De gids verzocht het voorzichtig vast te houden en niet te hard te drukken, omdat het nog niet een volledig vaste vorm had aangenomen.

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt en ik vroeg Red Cloud waar de apport vandaan was gekomen. ‘Abydos,’ antwoordde hij. Deze naam had ik niet eerder gehoord, dus vroeg ik aan Red Cloud of hij zo vriendelijk zou willen zijn om dit voor mij te spellen. Dit deed hij, letter voor letter, zodat ik het kon opschrijven.

Het hoogtepunt van de seance was toen er twaalf apporten tegelijkertijd door de trompet heen kwamen. Later heb ik de scarabee vol belangstelling onderzocht. Het was een prachtig exemplaar met een gouden rand. Andere cadeaus van die avond waren onder andere twee Boeddhafiguren, gebedskralen, en een verzameling van edelstenen en halfedelstenen: saffieren, smaragden, robijnen, amethisten, turkoois, onyx, topaas en opalen.

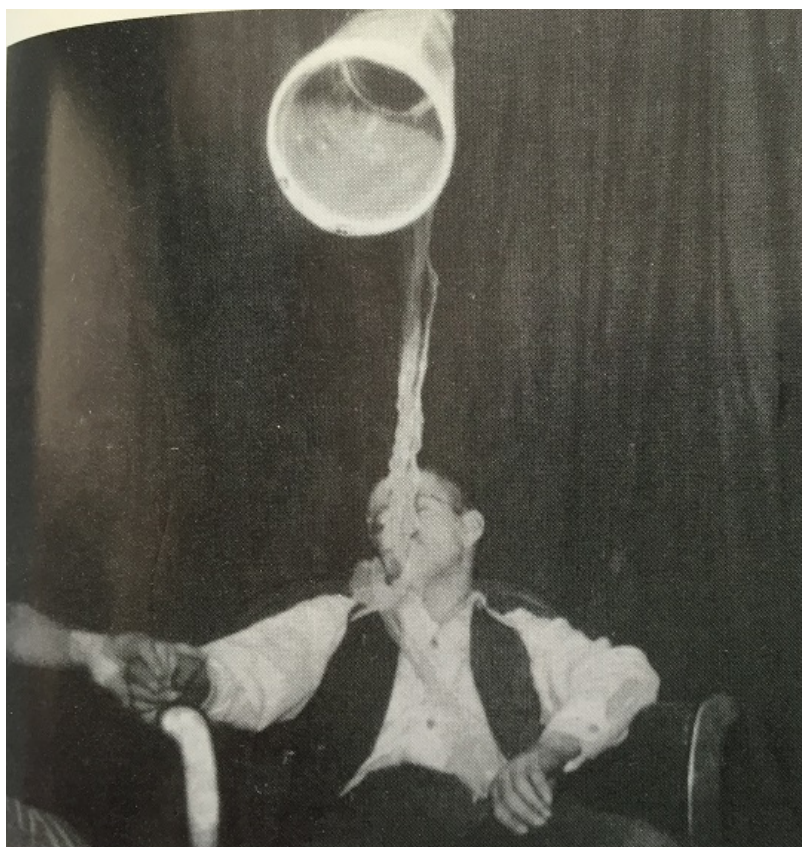
De volgende keer dat ik Kenneth Evett zag, gaf hij een toepasselijk vervolg op de seance. Nieuwsgierig geworden, was hij met zijn apport naar de afdeling Egyptische Antieke Oudheid van het Brits Nationaal Museum gegaan en had om hun deskundigheid gevraagd. Er werd hem verteld dat het een onvervalst en bijzonder exemplaar was van het soort dat normaal gesproken gevonden wordt in... Abydos!

* * * * *

Sir Arthur Conan Doyle was verantwoordelijk voor een apport dat een enorme indruk op zijn familie maakte. Het medium, mevrouw Caird Miller, ontdekte haar mediumschap onder buitengewone omstandigheden. Ze is een intelligent en cultureel ontwikkelde dame, een Schotse met alle kenmerkende terughoudendheid van de Schotten.

Totdat er zich een reeks vreemde gebeurtenissen na het heengaan van Sir Arthur Conan Doyle voordeden, wist mevrouw Caird Miller zo goed als niets af van het Spiritualisme. Tussen haakjes moet ik vermelden dat terwijl haar mediumschap werkzaam was, zij aan het hoofd van een commercieel bedrijf stond en dat haar mediumschap op geen enkele manier haar zakelijke instincten aantastte.

Ook al was ze al twee keer weduwe geworden, mevrouw Caird Miller had tot aan het moment dat zij een apart gesprek met een vreemde had gehad geen enkele interesse in mediamieke zaken.

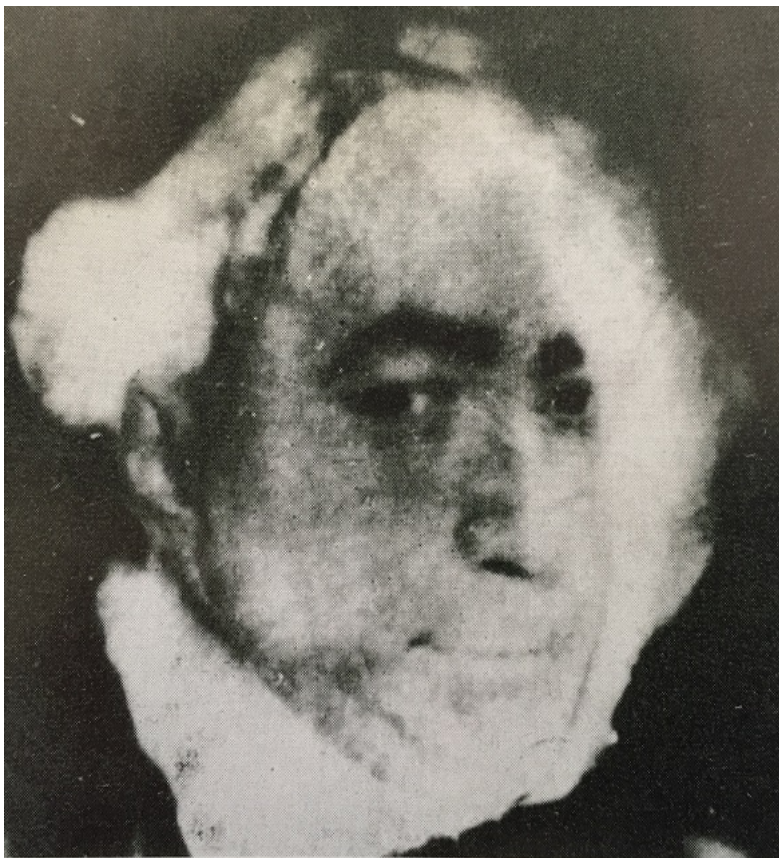

Terwijl een 'sitter' (een lid) van de seancecirkel de rechterhand van het medium Leonard Scott vasthoudt, hangt een stuk ectoplasma gedrapeerd over zijn gezicht en borst, terwijl het ectoplasma ook de trompet in de lucht houdt.

Een van de 'sitters' mag het ectoplasma met beide handen vasthouden. Het ectoplasma komt van het in trance zijnde medium. Het vormt een steun naar de trompet waardoor de trompet gaat zweven en van waaruit stemmen vanuit de geestenwereld zich manifesteren.

Een gewone foto van Edgar Wallace.

Niemand is in staat geweest een kopie van deze spirit foto van Edgar Wallace te produceren. Waar kwam deze foto vandaan? Het beeld verscheen tijdens een séance, op een fotoplaat, gekocht door een professionele fotograaf. Hij laadde deze in een fotocamera, ontspande de sluiters van de camera en ontwikkelde de plaat. Het medium John Myers nam niet deel aan het proces, maar stond gewoon in de kamer.

Toen ze in het theehuis van een grote winkel op West End zat, merkte ze dat een vrouw die aan haar tafel gezeten had, erop gebrand was om met haar een gesprek aan te knopen. Terughoudend van aard stoorde ze zich hieraan, maar de vrouw was vastberaden. Ik ben een spiritualist,' zei ze, 'en ik heb jou vanochtend in een visioen gezien.'

De opmerking irriteerde mevrouw Caird Miller en ze dacht dat de vrouw gek was. Maar de vrouw liet zich niet afschrikken en ging door met het beschrijven van een spirit die zij in het theehuis zag. Dit maakte dat mevrouw Caird Miller ging opletten, want het was een perfecte beschrijving van haar man die nog maar kort geleden was overleden.

Nieuwsgierig geworden vroeg ze uitgebreid door naar het Spiritualisme, om er uiteindelijk achter te komen dat zijzelf in het bezit van mediamieke gaven was. Onmiskkenbare stemmen spraken met haar en gaven ondubbelzinnige bewijzen. Vaak gaven deze stemmen informatie over zaken waar zij niets van afwist, maar die bij navraag altijd bleek te kloppen.

Ongeveer een maand na het overlijden van Conan Doyle, hoorde ze een stem heel helder zeggen: 'Ik ben Arthur Conan Doyle. Ik wil dat je met mijn vrouw contact opneemt en haar een bericht doorgeeft.'

Dit verraste mevrouw Caird Miller, die de bekende auteur nooit ontmoet had. Ze kende noch zijn vrouw, noch zijn familie. Haar terughoudende aard weerhield haar ervan om, tenzij ze absoluut zeker was van haar zaak, contact op te nemen met Lady Doyle. 'Geef mij bewijs van jouw identiteit,' eiste ze. De stem antwoordde door de initialen van al zijn familieleden te geven. Toen ze navraag deed, kwam ze erachter dat ze stuk voor stuk klopten. Nog steeds huiverig vroeg ze de daaropvolgende keer dat de stem van Doyle zijn verzoek herhaalde: 'Waar kan ik jouw vrouw vinden?' Het antwoord was heel helder. De stem gaf haar een telefoonnummer, waarvan hij zei dat ze dit niet in een telefoonboek zou vinden maar dat dit het geheime telefoonnummer van het huisje van de familie Doyle in New Forest was.

Dit was een test. Nog steeds voorzichtig besloot mevrouw Caird Miller om, voordat ze Lady Doyle zou benaderen, te proberen erachter te komen of het nummer klopte. Ze deed navraag bij de telefooncentrale, maar kreeg te horen dat zij zulke informatie niet vrij mochten geven.

Hier was ze op een impasse gestuit. Mevrouw Caird Miller twijfelde nog een paar minuten, maar vroeg toen aan de telefoniste om het nummer dat de stem haar doorgegeven had, te bellen. Het nummer klopte, want al snel was ze met Lady Doyle in gesprek. Toentertijd werd de Doyle familie overladen met telefoontjes vanuit de hele wereld met veronderstelde spirituele boodschappen. Lady Doyle en haar twee zoons stonden er terecht op om geen enkele spirituele boodschap die beweerde van Sir Arthur af te komen voor waarheid aan te nemen, tenzij de echtheid van deze boodschappen met onweerlegbaar bewijs bewezen kon worden.

Dit was inderdaad een afwijzing. Mevrouw Caird Miller had de aanwijzingen van de stem opgevolgd, maar had gefaald. Ze was vastbesloten om hier verder niks meer mee te maken te hebben. Sir Arthur was echter onverschrokken. Een paar dagen later hoorde ze zijn stem weer. Hij zei dat hij op de hoogte van de afwijzing was, maar dat hij vastbesloten was om zichzelf via dit nieuwe medium te bewijzen. 'Wil je naar een seance van mevrouw Deane gaan?' vroeg hij, 'dan zal ik op een foto verschijnen.'

De afspraak met mevrouw Deane, een medium voor spirituele fotografie, werd anoniem geregeld en er werd geen enkele aanwijzing voor de reden van de afspraak gegeven. Toen de plaat ontwikkeld werd en een afdruk gemaakt, was er behalve het portret van mevrouw Caird Miller een opmerkelijk 'extra' hoofd boven het hare te zien, namelijk die van Conan Doyle. Deze 'extra' spirit werd aan Lady Doyle getoond, die toegaf dat het een opmerkelijke foto was met een onmiskenbare gelijkenis met haar man. Zelfs toen eiste ze nog meer bewijs.

Mevrouw Caird Miller vond dat dat de laatste druppel was. De volhardende Conan Doyle leverde echter het benodigde bewijs. Dit kwam een aantal jaren later, toen mevrouw Caird Miller in haar flat in Londen was. Ze was nog maar net wakker en was even een andere kamer in gelopen. Toen ze weer haar slaapkamer binnenliep, vond ze een sleutel op haar kussen. Ze keek verbaasd naar de sleutel, want deze behoorde niet tot een deur van haar flat. Hoe deze daar terecht kwam, was een mysterie.

Terwijl ze daar stond en zich afvroeg hoe of wat, hoorde ze de haar nu bekende stem van Conan Doyle die tegen haar zei: 'Dat is mijn sleutel. Deze is van de deur van mijn studeerkamer in Crowborough, die altijd op slot is. Laat mijn zoon Denis komen.' Als deze boodschap waar was, was dit een test.

Mevrouw Caird Miller belde naar Denis Conan Doyle in het huis in Crowborough, Sussex en vertelde hem wat er gebeurd was. Binnen enkele minuten was hij al in zijn auto gesprongen en op weg naar Londen. Hij kwam aan bij de flat van mevrouw Caird Miller en nam onmiddellijk de sleutel mee terug naar Crowborough. Later belde hij op dat het zeer zeker de sleutel van de studeerkamer van zijn vader was. Sir Arthur had de sleutel over een afstand van veertig mijl getransporteerd. Dit overtuigde Lady Doyle.

Daarna werd mevrouw Caird Miller het medium via wie er regelmatig boodschappen uit de Spirituele Wereld van Sir Arthur voor zijn vrouw en familie werden overgebracht.

Hoofdstuk 15

EDGAR WALLACE KOMT TERUG

Wanneer psychic fotografie succesvol is, geeft het een van de beste permanente bewijzen van het voortbestaan van leven na de dood. Als je een foto van een geliefde krijgt en er geen enkele twijfel over bestaat dat de aanwezigheid van iemand uit de Spirituele Wereld op de foto niet door trucage mogelijk is gemaakt, dan heb je een zeer kostbaar aandenken aan jouw geliefde. Ik kan het sceptici niet kwalijk nemen dat ze ervan uitgaan dat fraude de enig mogelijke verklaring is. De productie van zulke extra's is zo'n opmerkelijk iets, dat je onweerlegbaar bewijs nodig hebt voordat je er zeker van kunt zijn dat het gezicht van een overleden familielid of vriend door de Spirituele Wereld erop is gezet.

Voor fraude zou er echter zo'n ingewikkelde en omvangrijke planning nodig zijn, dat het niet geheim gehouden zou kunnen worden. Het medium, of de medeplichtige, zou van tevoren moeten weten wie er op de seance aanwezig zouden zijn, op de een of andere manier toegang moeten hebben tot oude familiealbums en foto's, en deze kunnen verwijderen en kopiëren zónder ontdekt te worden. Of het medium, of een handlanger, zou van tevoren moeten weten waar de overleden persoon woonde en bij plaatselijke fotografen op zoek moeten gaan naar foto's die twintig tot vijftig jaar eerder zijn genomen.

Zouden spiritfotografen op deze manier werken, dan zouden ze al snel ontmaskerd worden. Je kunt niet bij mensen inbreken en foto's stelen zonder dat het ontdekt zou worden. Ook kun je niet langdurig en uitgebreid rondvragen bij plaatselijke fotografen zonder dat men wantrouwend zou worden. Wanneer er iets in het nieuws komt en iemand ineens bekendheid vergaart, staan de journalisten meteen op de stoep met vragen voor de familieleden en plaatselijke fotografen, maar ook hier is het vrij snel duidelijk waar ze naar op zoek zijn.

Toen John Myers, een tandarts uit Victoria, door een medium verteld werd dat hij de gave van spiritfotografie bezat, werd zijn interesse in Spiritualisme gewekt. Met een aantal vrienden en welwillende spiritualisten stelde hij een ontwikkelingscirkel samen om zijn gave te ontwikkelen, wat al snel verbazingwekkende resultaten gaf. Zijn vrouw was echter niet zo heel blij met deze ontwikkelingen. Evenals haar man was zij joods, maar als de dochter van een rabbijn was zij vele malen orthodoxer onderlegd dan haar man. De eerste keer dat ik haar ontmoette, vroeg zij mij zeer ernstig of het vanuit religieus oogpunt wel goed is voor een jood om een medium te zijn.

Nadat ik zelf een zeer zorgvuldig onderzoek had verricht met betrekking tot het mediumschap van John Myers, was ik overtuigd van de echtheid ervan. Bij een later onderzoek heeft Edgar Wallace de hand in een reeks gebeurtenissen gehad, en wel op een manier die zo fantastisch was dat het alles te boven ging wat zijn geniale brein op aarde had kunnen bedenken. Ook al was hij overleden; deze meesterlijke vakman van spannende fictie overtrof zichzelf met een drama uit het hiernamaals.

Het verhaal begon toen ik een pakket ontving met daarin een stuk waarvan verondersteld werd dat het door middel van automatisch schrift was geschreven door een vrouw uit Zuid-Wales. In de bijgevoegde brief schreef ze, verre van geletterd, dat het manuscript berichten van Edgar Wallace bevatte waarin hij zijn leven vanaf het moment van zijn fysiek overlijden beschreef. Het viel me op dat in het voorwoord het volgende was opgedragen: 'Voor mijn oude vriend Hannen Swaffer.'

Op dat moment was ik al laat voor een afspraak met de beroemde journalist, dus zonder het manuscript verder te lezen pakte ik het op en nam het mee naar mijn afspraak. Toen ik bij het appartement van Hannen Swaffer was aangekomen, gaf ik het manuscript aan hem om te onderzoeken. Ik had verwacht dat deze hardvochtige, cynische journalist het manuscript zou verwerven, maar werd geboeid door het feit dat hij een tijd lang het manuscript verder las. Eindelijk zei hij: 'Ik kan niet zeggen of dit door Edgar Wallace geschreven is, maar het is zeer zeker door een getrainde journalist en onderzoeker geschreven.'

Hier was het dilemma: als het automatisch schrift echt was, zou het publiceren ervan veel aandacht trekken. Ik had een plan bedacht dat niet-spiritualisten zou verrassen. Bij de volgende seance van Estelle Roberts legde ik mijn probleem voor aan Red Cloud en vroeg hem of hij mij zou kunnen helpen. 'Doe niets met het manuscript tot ik Wallace gesproken heb,' was het antwoord van de gids. Twee weken later zei Red Cloud dat hij Wallace gesproken had en dat hij gezegd had dat hij de auteur van het automatisch geschreven stuk was.

Onder de titel *Mijn leven na de dood – door Edgar Wallace* publiceerde ik wekelijks stukken van het manuscript, wat tot grote furore leidde. Zijn familieleden waren echter niet zo blij met deze publicaties. De voormalige secretaris van Wallace, Bob Curtis, was erg fel in het afwijzen van het stuk daar het volgens hem in niets leek op de schrijfstijl van zijn voormalig werkgever.

Te midden van alle opwindung nam ik een nieuwe journalist aan. Ik had het Nationaal Genootschap van Journalisten gebeld en gezegd dat de volgende journalist die voor een baan belde, naar mij doorgestuurd moest worden. Een jonge man genaamd A.W. Austen kwam. Hij was open over zijn scepsis ten aanzien van het Spiritualisme en nam ten opzichte van religie een agnostisch standpunt in.

Zijn ervaring met het Spiritualisme was beperkt tot het bijwonen van een of twee bijeenkomsten toen hij als journalist voor een lokale krant in Noord-Londen werkte. Ik nam hem aan en zei tegen hem dat alles wat ik wilde, was dat hij eerlijk zou schrijven over wat hij tijdens seances en spiritualistische bijeenkomsten hoorde.

Zijn eerste opdracht was een testseance met John Myers. Ik vroeg aan Austen om de voorwaarden op te schrijven waarmee voor hem het bewijs van Myers mediumschap gegeven zou worden, deze werden allemaal akkoord bevonden. Austen kocht zelf de platen voor de camera, in een winkel die hij uitgekozen had, markeerde ze zodat verwisseling onmogelijk was en deed ze zelf in de dia's en later in de camera.

Myers had niets met de fotografie te maken. Het enige wat hij deed, was aanwezig zijn in de kamer terwijl de foto's gemaakt werden. Het medium, dat ook helderziend is, beschreef de aanwezigheid van de bekende joodse schrijver Israël Zangwill. Toen de dia's ontwikkeld werden en foto's werden afgedrukt, was er een foto met een extra van Zangwill.

Als vervolg op de publicatie hiervan, ontving ik een brief van Fleet Street Fotografie Bureau waarin verzocht werd om een vergoeding voor de reproductie van de foto. Ook al was de extra geen exacte kopie, zij beweerden dat zij auteursrecht hadden op de foto van deze schrijver.

Ik legde uit aan de twee afgevaardigden van het bureau dat de extra van Zangwill onder toetsingsomstandigheden gemaakt was, en dat betaling middels enige vorm van vergoeding de indruk zou kunnen wekken dat het resultaat door middel van fraude behaald was. Zij waren

overduidelijk sceptisch ten aanzien van spiritfotografie en dus nodigde ik hen uit om hun eigen test met John Myers te houden. Deze zeer professionele fotografen waren meer dan welwillend om dit te ervaren. Het medium stemde in met de toetsingsomstandigheden waar de fotografen om vroegen.

Ze zouden de foto platen in een winkel van hun eigen keuze kopen, en terwijl deze in de dia's geplaatst werden een initiaal erop zetten, zelf in de camera laden, aanwezig zijn terwijl de foto's gemaakt werden en zelf de foto's ontwikkelen. Myers mocht geen van de gebruikte materialen aanraken. Zijn aandeel was om te zeggen wanneer de foto's gemaakt konden worden.

De overeengekomen procedure werd opgevolgd. Echter: wat op dat moment niet bekend was voor mij en het medium, was dat de afgevaardigde, die de initialen op de plaat zou zetten terwijl deze in dia's geplaatst werden, een scherp instrument gebruikte om in de platen te snijden opdat, naast de initialen, ook de snede later geïdentificeerd kon worden. Noch het medium, noch mij werd over deze extra voorzorgsmaatregel verteld.

Terwijl de foto's werden gemaakt, zei hij dat hij Edgar Wallace helderziend in de kamer kon waarnemen. Myers gaf de volgende boodschap van Wallace door waarbij hij refereerde naar de extra van Zangwill: 'Mocht er een foto uit komen, dan zal deze anders zijn dan elke andere bestaande foto.'

Toen de platen ontwikkeld en afgedrukt werden, was er op een van de foto's een bijna perfecte gelijkenis van Edgar Wallace te zien. Er is nooit een kopie van deze foto gevonden. De sceptici die aan de echtheid van deze foto mochten twijfelen, mogen voor zichzelf de volgende vraag beantwoorden: hoe is het mogelijk dat een medium een herkenbare foto van Edgar Wallace kan produceren terwijl er in de hele wereld geen vergelijkbare foto te vinden is?

In een ondertekende verklaring vermeldde de fotografen dat er aan de toetsingsvoorwaarden meegewerkt en voldaan was: 'Er is geen verwisseling van platen geweest.' Op het negatief van de foto met de extra van Wallace waren duidelijk de van tevoren aangebrachte initialen en geheime sneden te zien.

In het Spiritualisme kan het ontvangen bewijs vaak worden gezien als stukjes van een puzzel. De extra van Wallace op de foto is hier een voorbeeld van. Een paar dagen later, tijdens een seance met Estelle Roberts, vroeg Red Cloud me namelijk om de trompetten op te pakken en vast te houden. Toen ik hem vroeg waarom, zei hij dat Edgar Wallace aanwezig was en probeerde om te communiceren. Aangezien Edgar niet bekend was met deze vorm van communicatie en ook geen toestemming aan Red Cloud had gevraagd om zo te communiceren, moest de gids hem in bedwang houden om ervoor te zorgen dat het medium geen schade toegebracht zou worden.

Bij de volgende seance sprak Wallace zelf en hij bewees een goede communicator te zijn. Ook al was het niet nodig, hij bevestigde dat hij tijdens de seance met John Myers aanwezig was geweest en succesvol was in het overbrengen van zijn gelijkenis op de plaat van de dia. Hij bevestigde ook dat hij verantwoordelijk was voor het manuscript op basis van automatisch schrift dat ik gepubliceerd had. Toen ik hem vertelde over de vrijwaring van zijn secretaris met betrekking tot het manuscript, antwoordde Wallace: 'Zeg tegen Bob Curtis dat hij niet zo dwaas moet doen.' Hij beloofde dat hij Curtis iets zou geven om eens ernstig over na te denken.

Een paar weken later had Curtis een opzienbarend verhaal te vertellen. Na vijftien jaar lang de secretaris voor Wallace geweest te zijn, deed hij nu vergelijkbaar werk voor Sydney Horler, een beroemde schrijver van thrillers. Horler had wat dictafoonopnames voor zijn volgende boek naar Curtis gestuurd om deze uit te laten typen. Toen Curtis de eerste dictafoonopname op het afspeelapparaat plaatste om te beluisteren was hij zo verrast om de onmiskenbare stem van Edgar Wallace te horen dat hij bijna uit zijn stoel viel. De stem zei: 'Dit gebruik ik om mijn boeken – mijn verhalen te dicteren.'

Hoe was het mogelijk dat de stem van Wallace op de dictafoonopname terecht was gekomen? Het mysterie kon door normale beredenering niet beantwoord, noch opgelost worden. Een mogelijkheid was dat Wallace eerder gebruik had gemaakt van de band, dat deze niet goed schoongemaakt was en opnieuw gebruikt door Horler. Echter, deze verklaring was ook niet afdoende, want dan had de stem van Horler over die van Wallace heen opgenomen moeten zijn en was de opname onduidelijk geweest. In dit geval waren beide stemmen duidelijk en herkenbaar te horen: de stem van Horler na de stem van Wallace.

De mysterieuze opname werd voor onderzoek naar het dictafoonkantoor gebracht, waar de vraag aan een van hun experts werd voorgelegd. De expert speelde de opname af en hoorde de stem van Wallace, welke door de diepere stem van Horler werd opgevolgd die zei: 'Het was pas vroeg in de ochtend dat Brendle...' De openingszin van het verhaal van Horler.

Curtis was niet van zijn eerste verklaring af te brengen dat de eerste stem die van Wallace was. De opnameband werd met een krachtig vergrootglas onderzocht. De expert meldde dat er geen breuk in de band te vinden was tussen het einde van de eerste stem en het begin van de tweede stem. 'Het is een kans van één op honderd dat twee mensen op dezelfde opname te horen zijn, zonder dat er een scheur te zien is waar de naald op de wax opneemt.'

Om de theorie van onjuiste schoonmaak te weerleggen, maakte de expert een deel van een opnameband schoon en liet het resultaat zien. Er was een kleine maar duidelijke rand te zien daar waar er schoongemaakt was. De mysterieuze opname had geen rand op de band. Edgar Wallace had zijn belofte waargemaakt. Zoals hij tijdens een volgende seance zei: 'Ik heb die oude Bob iets gegeven om over na te denken.'

Maanden later, toen ik deze gebeurtenissen allang vergeten was, was ik zoals gewoonlijk bij een van de seances met Estelle Roberts. Red Cloud verraste me door te zeggen: 'Ik ben bij mevrouw Hopkin in Porthcawl langs geweest.'

'Waarom?' vroeg ik. Met een grinnik antwoordde de gids: 'Om te zien of ze nog meer geschriften van Edgar Wallace ontvangen had.' Toen ik *Mijn leven na de dood – door Edgar Wallace* had gepubliceerd, heb ik opzettelijk de naam en woonplaats van het medium geheim gehouden, zodat ze niet door journalisten lastig gevallen zou worden. Door te laten weten dat hij van beide op de hoogte was, gaf Red Cloud hiermee het perfecte vervolg op het spiritdrama van Edgar Wallace.

Hoofdstuk 16

ZE GENEZEN DE 'ONGENEESLIJKEN'

De vuurproef van spirit-healing is dat er, nadat alle andere mogelijkheden gefaald hebben, permanente genezing moet zijn.

Hiervan zijn honderden gevallen bekend. Mevrouw Peggy Parish van Christchurch Road, East Sheen, Londen werd van kanker genezen nadat ze van artsen te horen had gekregen dat ze nog maar zes maanden te leven had. Dat is inmiddels bijna dertig jaar geleden. Er bestaat geen twijfel over de diagnose omdat deze door medische onderzoeken werd onderzocht en geconstateerd.

Mevrouw Parish had in een verzorgingstehuis al een operatie vanwege de kanker ondergaan en er werd een tweede operatie geadviseerd nadat onderzoek de ernst van dit kwaadaardig gezwel uitwees. Ze ging naar huis om zich op deze beproeving voor te bereiden.

Ondertussen vertelde een medium aan haar man, die op dat moment het Spiritualisme geen warm hart toedroeg, dat hij het genezende vermogen bezat dat zijn vrouw van haar ziekte zou genezen. De enige aanwijzing voor dit vermogen, voor zover je het een aanwijzing zou kunnen noemen, was dat wanneer hij zijn vrouw in het verpleegtehuis bezocht, ze zei dat ze zich door zijn aanwezigheid beter voelde. Hij ging er vanuit dat dit meer een psychologische reden had dan iets anders.

Uiteraard vroeg hij aan het medium hoe hij zijn vrouw zou kunnen genezen. Hij kreeg nauwkeurige aanwijzingen waarbij ook handenoplegging hoorde. Dit bleek zo succesvol te zijn dat een tweede operatie niet nodig bleek te zijn. Deze operatie heeft dan ook nooit plaatsgevonden.

Geïnspireerd door deze opmerkelijke gebeurtenis, nam hij ontslag van zijn goedbetaalde baan en wijdde zijn leven aan het genezen van de zieken. Inmiddels is hij overgegaan naar het grotere leven dat hem inspireerde. Zijn vrouw, een levend wonder, gaat door met healing geven in de ruimte die speciaal voor haar man was gebouwd.

Spirit-healing is een van de meest onzelfzuchtige dingen die in het Spiritualisme gedaan wordt. De healer is een medium dat als doorgeefluik werkt voor een hogere kracht die door intelligente zielen in de Spirituele Wereld wordt begeleid. Uiteindelijk komt alle healing vanuit één bron, of je die nou spirit, spiritueel, geloof, psychic of goddelijk noemt. Het is geen onderdeel van mijn taak om healing te bekritisieren die op andere gebieden en door andere methoden behaald wordt. Niemand kan het alleenrecht uitoefenen op oneindige kracht. Evenzo kunnen goddelijke krachten niet bevolen worden waar zij die zullen uitoefenen.

Elke vorm van spirituele healing is afhankelijk van het proces van afstemming dat door het menselijk instrument bereikt wordt. Met betrekking tot healing via mediumschap is er een bewuste samenwerking met de gidsen uit de Spirituele Wereld. Ons bewijs hiervoor is dat sommige van deze gidsen tijdens hun leven op aarde vooraanstaande medici waren, sinds hun overgang naar de Spirituele Wereld meer kennis hebben verkregen en vrijwillig op deze manier terugkeren om de zieken te genezen.

Spirit-healing is erop gericht om de oorzaak van de ziekte te behandelen, los van het gevolg van die ziekte. In de huidige geneeskunde is de zienswijze van vele artsen dat de oorzaken van de meeste ziekten hun oorsprong vinden in de geest. Spanning, angst, frustratie, woede, jaloezie, haat – allemaal geven ze fysieke reacties. Uiteraard kan er met het behandelen van de symptomen of effecten van deze psychosomatische ziekten, zoals ze genoemd worden, geen genezing behaald worden.

Healing mediums zijn een doorgeefluik voor een dynamische spirituele kracht, die ofwel het natuurlijke zelfgenezende vermogen van het lichaam aanwakkert, ofwel een kracht vergelijkbaar met die van levensenergie brengt om de oorzaak van de ziekte te verwijderen. Het lichaam is een zelfgenezend organisme, maar ziekte voorkomt het aangeboren genezend proces van het lichaam om zijn taak uit te kunnen voeren.

Mediums zoals Harry Edwards worden ten onrechte als ‘geloofsgenezers’ bestempeld. Uiteraard zal het in zekere zin behulpzaam zijn als de patiënt in de healer gelooft. De overweldigende meerderheid van de patiënten die door Edwards behandeld worden, en regelmatig ontvangt hij van hen via de post zo’n tweeduizend brieven per dag, ontvangen afstandshealingen omdat zij zo ver weg wonen. Velen van hen zijn door oceanen en continenten van het medium verwijderd. Van hen die een afstandshealing ontvangen, zijn de meesten zich hiervan niet eens bewust, daar de verzoeken tot healing namens hen door vrienden of familie zijn gedaan. Daar zij niet op de hoogte zijn van het ontvangen van deze behandeling op afstand, kan geloof geen rol spelen in hun genezing. Evenzo kan er geen sprake van geloof zijn bij de duizenden kinderen aan wie Edwards healing geeft.

De statistieken die Edwards heeft verzameld laten zien dat er bij tachtig procent van zijn patiënten vooruitgang geboekt is en bij dertig procent volledige genezing heeft plaatsgevonden. Dit zijn verrassende cijfers als je nagaat dat weinig mensen een spiritueel healer benaderen en dit dan meestal een laatste strohalm is.

Deze overwinningen van healing, en zeker die ‘op afstand’, wijzen op een zeer georganiseerde spirituele campagne. In zekere zin is het zo dat een ieder die naar de healer schrijft, automatisch een psychic link ‘maakt’ die het (voor deze zieke) mogelijk maakt om een behandeling te ontvangen. Als je het zo zegt dan klinkt het niet opmerkelijker dan radar, radio of televisie. Deze wonderen accepteren wij omdat ze zo gewoon geworden zijn, maar als iemand een eeuw geleden gezegd had dat zoiets mogelijk was, dan was hij voor gek verklaard. Het lijkt me niet moeilijker om te geloven dat de kracht van de Spirituele Wereld hen kan bereiken met wie er een psychic link is gemaakt, dan dat een radiogolf sneller rond de wereld kan reizen dan geluid door een kamer.

Edwards is zich ervan bewust dat hij in zijn astrale lichaam naar sommige van zijn patiënten is gereisd, omdat hij ook in staat was om details van de kamer te beschrijven waar hij geweest is. Velen van de zieken zeggen zijn astrale lichaam gezien te hebben en zelfs de vorm van de spirits die horen bij zijn healing team in de Spirituele Wereld.

Edwards is van mening dat een healing medium, afgezien van de gave voor healing, ook in het bezit moet zijn van compassie, een liefde voor de mensheid en een overweldigend verlangen om het juk van de zieken te verlichten. Net zoals de meeste mediums heeft Edwards lijden uit de eerste hand ervaren, waardoor sympathie voor hen die lijden vanzelfsprekend was. Hij heeft jarenlang ellende en armoede ervaren. Toen hij trouwde was hij zo arm dat hij geld moest lenen

voor een trouwring. De deurwaarder die vaak bij Edwards aanbelde met gerechtelijke bevelen voor hem toen hij zakelijke problemen had, werd al snel een vriend.

Een healer moet ook over veel geduld beschikken, want een ieder die lijdt, wil graag al zijn kwaaltjes tot in detail beschrijven. Ook al heeft hij naar duizenden verhalen over pijntjes geluisterd, Edwards verliest nooit zijn sympathieke benadering. Hij beschikt over de mooie gave om al zijn aandacht te wijden aan degene die een behandeling ontvangt.

Duizenden mensen hebben Edwards demonstraties van healing zien geven in de grootse zalen van hun eigen dorpen en steden. Zij hebben hem het 'onmogelijke' zien doen. In tegenstelling tot chiropractors en osteopaten, wordt healing niet door middel van manipulatie bereikt. Edwards heeft hier dan ook geen opleiding voor gevolgd en toch is hij in staat om de ledematen los te krijgen met een bekwaamheid die je zou moeten zien om het te kunnen geloven - en dit allemaal zonder pijn te veroorzaken.

Toen Edwards begon aan zijn roeping voor healing, had hij haast geen enkel benul van de werking van het lichaam en het lichaam zelf. Hij was zo onwetend dat hij voor de meeste ziekten een medisch woordenboek moest raadplegen om te weten wat de klachten waren waar de mensen over klaagden. Ik ben ervan overtuigd dat hij vandaag de dag door zou kunnen gaan voor een expert op het gebied van het menselijk lichaam, de structuur, het mechanisme, het functioneren ervan en alle ziekten die hiermee gepaard gaan.

Het jarenlang afstemmen op de kracht van de Spirituele Wereld die dan door hem vloeit, heeft Edwards geleerd om in elke situatie precies te weten wat hij moet doen. Hij wacht tot het moment waarop hij weet dat hij healing moet geven, dat hij altijd met zijn ogen dicht doet. Wanneer het zover is, dan maakt hij een vastzittend ledemaat los, recht een kromme ruggengraat, of 'trekt' aan een kort been net zo lang totdat dit even lang is als het andere been.

Er is gezegd dat de resultaten die hij behaalt het gevolg zijn van suggestie, hysterie en zelfs massale hypnotisering. Deze onlogische suggesties kunnen alleen komen van mensen die Edwards nog nooit aan het werk hebben gezien. Bij geen enkele van zijn openbare demonstraties was er ook maar iets te bespeuren van religieuze vlijt, hysterie of emotionaliteit. De lichten worden niet gedimd noch wordt er gebruik gemaakt van spotlights.

Uiteraard moet hij zich dan beperken tot kwalen waarvan het publiek het nut van de behandeling kan zien. Hoe kun je immers aan een publiek laten zien dat een maagzweer weg is? Medici worden altijd door Edwards aangemoedigd om bij een healing samen te werken, zowel voor als na de healing. Ze worden bijvoorbeeld gevraagd om voor de healing de mate van ernst van een kromme ruggenwervel te meten en het resultaat na de healing aan het publiek mede te delen. Ik heb nog nooit een arts horen zeggen dat een healing niet gelukt was.

Ook al erkent de reguliere geneeskunde officieel gezien niet dat spirit-healing verantwoordelijk is voor het genezen van de 'ongeneeslijke', toch hebben honderden artsen contact opgenomen met Edwards (en nu nog) voor een healing. Dit doen ze voor familieleden, vrienden, patiënten en zelfs voor zichzelf. Ik heb brieven van hen gelezen waarin zij openlijk hun verbazing uiten over het succes dat door de healing van Edwards behaald is in gevallen waarvan zij wisten dat zij niets meer konden doen. De medische etiquette weerhoudt mij ervan om hun namen te noemen, maar zelfs vooraanstaande medische specialisten en chirurgen hebben healing van Edwards ontvangen. In het samenwerken met Edwards hebben zij een risico genomen, daar het Brits

Medisch Genootschap gedreigd heeft met disciplinaire maatregelen in het geval van een dergelijke samenwerking. Zij hebben dus inderdaad gedreigd met gevolg dat dergelijke artsen uit het medisch register gehaald zouden worden.

Zes leden van het Brits koningshuis hebben healing van Edwards ontvangen, iets wat niet in zijn voordeel was met betrekking tot de opinie van de reguliere geneeskunde ten aanzien van deze 'ongeregistreerde beoefenaar'. Het koningshuis had immers de beste medische zorg tot haar beschikking.

Wanneer Edwards een patiënt behandelt, krijgt hij meestal een 'innerlijke diagnose' voor de oorzaak van de problemen en een indicatie van de plek waar de healingkracht toegepast dient te worden. Wanneer een patiënt iets aan het been heeft, dan 'weet' Edwards of de oorzaak in het been, de ruggengraat, het hoofd of waar dan ook ligt. Zodra zijn handen de plek van de kern van de kwaal aanraken, gaat de kracht van de healing vloeien. Fysieke kracht is nooit nodig. Wanneer de healing voorbij is, ervaart Edwards een gevoel van blijdschap dat 'het werk gedaan is'. In het begin moest hij leren om op dit 'innerlijk weten' te vertrouwen omdat hij soms gewoonweg niet kon geloven dat de behandeling had plaatsgevonden en er genezing behaald was.

Ook al kan een openbare demonstratie wel zo'n anderhalf uur duren, hij voelt zich zelden vermoeid. Vaak voelt hij zich achteraf energiever dan vooraf. Hetgeen hij tijdens een healing ervaart, beschrijft hij als heerlijk plezier en puur genot, grootser dan wat voor fysieke verrukking dan ook.

Edwards moet ervoor waken om zelf te bedenken wat wel of niet gedaan kan worden. Een keer kwam er een blinde patiënt. De ogen leken vergaan te zijn. Er was geen iris noch een pupil, alleen een besmeurde reeks krassen. Zijn eigen oordeel in dit geval was 'niet mogelijk'. Toen voelde hij de kracht van healing door zich vloeien. Binnen een paar minuten namen de ogen, blind vanaf de geboorte, nuances van licht waar. De patiënt vertelde later dat ze kleuren kon waarnemen. Toen de patiënt drie maanden later in de trein zat, kon ze de telegraafpalen zien.

Er is één arts die ik kan noemen die met Edwards gewerkt heeft. Aangezien zij inmiddels overleden is, zijn er voor haar geen disciplinaire risico's verbonden aan het noemen van haar naam. Dokter Margaret Vivian runde jarenlang een succesvol verpleeghuis in Southbourne, Hants. Op mijn aanraden vroeg ze Edwards om een afstandshealing te geven aan vier patiënten die zowel zij als de andere artsen niet meer konden genezen. De patiënten werd niets over het experiment verteld.

De eerste patiënt leed aan folliculitis van de baardstreek, een vervelende huidziekte. Gedurende zo'n twee jaar ontving hij huidbehandelingen van dermatologische specialisten in Londense en provinciale ziekenhuizen. Ook al was er af en toe een tijdelijke verbetering waar te nemen, de wonden op zijn gezicht genazen niet en het geïnfecteerde gebied breidde langzaam uit. Vanaf het moment dat er met de afstandshealing begonnen werd, was er een geleidelijke vooruitgang te bemerken en uiteindelijk was zijn gezicht helemaal genezen.

Het medium Jack Webber is vastgebonden aan z'n stoel zodat hij zichzelf niet kan losmaken. Zwarte katoenen draden zijn door de knoopsgaten en om de knopen van z'n jasje geregen en gedraaid. Normaal gesproken zouden de draden breken als z'n jasje zou worden uitgedaan.

Acht seconden later is het jasje van het medium compleet uitgetrokken maar de knopen en de draden zitten nog op hun plek. De draden zitten nu wel iets losser omdat zijn jasje uit is.

Tien seconden later is het jasje weer halverwege het materialisatieproces om aangetrokken te zijn. Te zien is dat de jas nu half om het lichaam van het medium zit. De mouwen zijn slechts gedeeltelijk terug in hun oorspronkelijke positie. De voorzijde van het jasje is half doorzichtig; je ziet de vestknopen door de doorzichtige jas heen.

Veertien seconden later is het jasje weer compleet terug in z'n oorspronkelijke positie. Alle knopen, veters en katoenen draden zijn nog intact en zitten weer op hun oorspronkelijke plek. Tussen het nemen van de foto's met een infraroodcamera door is door de gids van het medium gevraagd het witte licht even aan te doen zodat Jack Webber duidelijk gezien kon worden en te zien was dat zijn jasje was uitgedaan.

Het tweede geval betrof een vrouw wier gezondheid gestaag achteruitging, maar waarvoor geen verklarende oorzaak gevonden kon worden. Haar toestand verslechterde zodanig dat ze nauwelijks meer kon lopen en moeite had om zichzelf te dwingen om te eten. Edwards begon aan het einde van de herfst haar afstandshealingen te geven. De eerste weken was er geen echte verbetering te bemerken. Totdat zij zich opeens met Eerste Kerstdag beter voelde en tot grote verrassing van haar vrienden een groot bord kalkoen en pudding at. Geleidelijk aan verbeterde haar toestand. Toen Dokter Vivian haar onderzocht verkeerde zij in 'uitstekende gezondheid'.

De derde patiënt leed aan een hardnekkige ontsteking van de bloedvaten van de huid, wat gecompliceerd door spataderen veroorzaakt was door langdurig staan. Ook hier was er de eerste maanden geen zichtbare verbetering, totdat er ineens in rap tempo genezing optrad.

De laatste patiënt was een vrouw die al jaren aan spataderen leed. 'Beide benen waren zeer opgezwollen,' zei Dokter Vivian. 'De kleinste schram dreigde een onderliggende ontsteking te veroorzaken zoals bij patiënt nummer drie.' De afstandshealing verminderde eerst de zwelling van de benen en daarop volgde volledige genezing: de patiënt zei zelf dat ze zich tien jaar jonger voelde.

Edwards heeft geprobeerd om de interesse van de Kerk van Engeland te wekken, maar deze wilde niets met hem te maken hebben. De verslagen van het genezen van de 'ongeneeslijken' die hij op hun verzoek indiende, werden tot aan de laatste commissie onderdrukt in het naar buiten brengen. Desondanks werd hij door vele geestelijken om hulp gevraagd. In samenwerking met een pastoor van een vrije kerkgemeenschap heeft hij een healingdienst verzorgd voor het altaar van een anglicaanse kerk in Hove, Sussex. Hij heeft meerdere malen openbare demonstraties van healing in vrije kerkgemeenschappen gehouden, en heeft geholpen een van hun pastoors, die aanleg voor healing had, op te leiden. Op zijn beurt heeft deze pastoor weer collega's opgeleid die ook de potentie voor healing hadden.

Als een religieuze man, erkent Edwards dat er op alle plekken van aanbidding healing gegeven zou moeten worden en zeker in de kerken die zeggen trouw te zijn aan de Ene die zei: 'Genees de zieken.' Helaas kun je niet samenwerken met artsen en pastoors die niet met jou wensen samen te werken. Edwards is noch een arts noch een pastoor. Desondanks is hij een grootse healer, gezegend met deze goddelijke gave.

Door het gebruiken van deze gave als instrument, en geen enkele eer aan zichzelf toe te schrijven, is het mogelijk dat hij deze 'wonderlijke genezingen' uitoefent. Je zou ook kunnen zeggen dat hij een van de middelen is die degenen die moeten lijden een tweede kans geeft, hen toegang geeft tot een hoger gerechtshof nadat in hun gevallen het gevreesde woord 'ongeneeslijk' is gevallen.

*

*

*

Een van de dingen waar artsen moeite mee hebben in het accepteren van spirit-healing, is dat het alle regels breekt die zij tijdens hun opleiding via de boeken geleerd hebben. Het lijkt niet te helpen om hen te wijzen op het feit dat bijna elke vooruitstrevende voortgang in de medische wereld zich moest weren tegen de weerstand van degenen met een orthodoxe kijk op zaken. Niet-medische pioniers krijgen ten aanzien van hun therapie te maken met nog meer vijandigheid dan anders.

Meneer Herbert Barker, die werd beschuldigd van kwakzalverij, heeft lang genoeg geleefd om de vijandigheid vanuit de medische wereld naast zich neer te leggen ten aanzien van zijn orthopedische correctie van beenderen en werd uiteindelijk zelfs gevraagd om zijn methodes aan artsen te leren. Met zijn psychoanalyse veroorzaakte Freud voor behoorlijk wat rumoer, dit wordt nu medisch gezien geacht als psychiatrie. Magnetiseren wordt als 'frauduleus' gezien maar hypnotiseren, de dochter van magnetiseren, wordt veelvuldig in Harley Street gebruikt.

Vandaag de dag is er minstens één specialist in wat A.J. Cronin 'Het Fort' noemt, die zijn patiënten de keus geeft tussen een orthodoxe behandeling of een spirit-healing. Ze kunnen of behandeld worden met alle kennis en kunde waarmee deze arts ook beroemde atleten heeft behandeld of, in hetzelfde pand, naar een kamer gaan die als een tempel is ingericht en waar hij met evenveel toewijding en oprechtheid een spirit-healing geeft en vele 'wonderen' heeft verricht.

Als je aan een arts vertelt dat er met spirit-healing een genezing van het ongeneeslijke heeft plaatsgevonden, dan zal het geen verrassing zijn dat hij sceptisch reageert. Hij is ervoor opgeleid om te geloven dat er voor alle bekende ziekten een bepaalde voorgeschreven behandelmethode is. De geschiedenis laat trouwens zien dat er in behandelmethoden trends zijn – bloedzuigers, transfusies, verwijdering van de blindedarm en nu antibiotica. Als de grootste medische kennis en kundigheid geen genezing kunnen behalen, waarom zou een arts dan geloven dat een ongeregistreerde beoefenaar, zonder enige medische opleiding of zelfs ook maar enige kennis van fysiologie, die vaak ook niet eens de juiste benaming van ziekten weet, wèl zou kunnen slagen? 'Nee,' beargumenteert hij dan, 'er moet sprake zijn van een vergissing. Misschien heeft de patiënt de verkeerde diagnose gekregen.'

Als je vertelt dat de diagnose door middel van röntgenfoto's is bevestigd, dan werd er soms het excuus gebruikt dat er een verwisseling met de foto's van een andere patiënt moet zijn geweest. Een ander argument dat gebruikt wordt, is dat er soms spontaan herstel of natuurlijke remissie optreedt.

Het is buitengewoon moeilijk om een specialist zover te krijgen dat hij zal getuigen dat een patiënt aan een ongeneeslijke ziekte leed en daarvan genezen is. Gedurende al deze jaren ervaring op dit gebied weet ik slechts van twee specialisten die een schriftelijke getuigenis hebben afgelegd inzake de succesvolle behandeling van kwaadaardige groeisels. Eén specialist noteerde 'privé en vertrouwelijk' op zijn document. De ander schreef 'vertrouwelijk en privé'.

Het laatste medische argument dat gebruikt wordt, is dat de healing geen genezing heeft gebracht, maar slechts een tijdelijke verlichting van de klachten. Dit leidt tot de vraag: hoe permanent is 'permanent'? Het antwoord hierop ligt in de bewijzen. Ik heb eerder al het fotografische mediumschap van John Myers genoemd, die ook in het bezit was van een hoogwaardige gave voor healing.

Het is inmiddels 26 jaar geleden dat ik Laurence Parish ontmoette, een zakenman uit New York met een internationale reputatie. Een van de redenen voor zijn bezoek aan Londen was om specialisten te bezoeken inzake zijn ischias waar hij al tien jaar pijn van had en tevens voor zijn gebrekkig zicht waar hij van kleins af aan last van had. Hij had voor zijn ischias in verschillende staten de meeste vooraanstaande medische instituten bezocht. Aangezien hij zeer welgesteld was, had hij grote bedragen betaald voor de meest moderne apparatuur, en alle mogelijke geneesmiddelen geprobeerd zonder ook maar enige verlichting van zijn klachten te vinden. Zijn

ogen waren zo slecht dat toen hij een jaar eerder nieuwe glazen kreeg, hem was verteld dat hij binnen een jaar of twee de sterkste bifocale brillenglazen zou moeten hebben die bestaan.

Parish was zodanig gefascineerd en sceptisch ten aanzien van de spirituele fotografie van Myers dat hij mij vroeg om hem aan het medium voor te stellen, omdat hij voor zichzelf wel een experiment wilde doen. Myers stemde in met de meest strenge testen die Parish ook maar bedacht. Dit betrof de aanschaf van alle benodigdheden voor het maken van een foto, van de camera tot aan de schaal waarin de foto's ontwikkeld werden. Hij had een deel van zijn suite in het Savoy Hotel laten inrichten als donkere kamer. Myers mocht niets aanraken dat zelfs ook maar in de geringste mate in verband stond met het fotografisch proces.

De behaalde resultaten verbijsterden Parish en overtuigden hem ervan dat hij in aanraking was gekomen met een kracht die niet van deze wereld was. Op de foto's zag hij gezichten van mensen die overleden waren en die hij herkende, wiens lichamen aan de andere kant van de Atlantische Oceaan begraven lagen. Dit terwijl Myers een volkomen vreemde voor hem was en nog nooit naar de Verenigde Staten is geweest.

Aan het einde van de tweede dag van experimenteren stelde Parish een simpele vraag aan het medium. Aangezien hij in het bezit was van een kracht die in staat was om spirit-extra's op een foto te krijgen, zou diezelfde kracht wellicht gebruikt kunnen worden om hem te genezen? Myers zag hoeveel pijn Parish leed en antwoordde dat dit een zaak was waar alleen zijn gids antwoord op zou kunnen geven. Parish hield aan en zei dat hij, zo mogelijk, graag de gids van Myers om raad zou willen vragen. Direct op dat moment ging Myers in trance en werd de vraag aan zijn gids gesteld.

Deze onzichtbare figuur, sprekend via de lippen van Myers, gaf de verbazingwekkende mededeling dat wanneer Parish de volgende ochtend wakker zou worden, hij zou merken dat hij van zijn ischias genezen was. Een verraste Parish had slechts een paar uur om deze stelling te testen, die de volgende ochtend toen hij wakker werd bleek te kloppen. Voor het eerst in jaren voelde hij geen pijn en was hij in staat om normaal te lopen. Uitermate opgewonden belde hij Myers om hem het heuglijke nieuws te vertellen. Om te bewijzen dat hij daadwerkelijk genezen was, ontdeed hij zich van zeer dikke onderkleding die hij tot dan toe genoodzaakt was om te dragen.

Deze opmerkelijke nachtelijke genezing maakte hem vrijpostig genoeg om nog een verzoek te doen. Hij zei dat het een nog grotere getuigenis van spirit-healing zou zijn als hij naar zijn vrienden in New York terug kon keren zonder zijn bril. Het antwoord van Myers was hetzelfde als eerder: dit zou aan zijn gids gevraagd moeten worden. Dit keer werd aan Parish verteld dat zijn zicht genezen zou worden, maar dat het een aantal dagen nodig zou hebben. Een week later belde Parish vroeg in de ochtend naar Myers dat hij zo naar hem toe zou komen. Het tweede wonder was behaald. Hij kon zonder bril zien. Voordat hij Londen voor New York inruilde, vernietigde hij zijn bril. Zijn eigen getuigenis was: 'Ik kan nu zonder mijn bril de krant, of wat dan ook gedrukt is, lezen met een gemak dat ik voordien zelfs niet met mijn bril op kende.'

Parish, een voorzichtige zakenman, besloot om weer naar zijn specialisten te gaan. Hij bood zichzelf aan voor een heronderzoek bij de medische specialisten in Londen die niet in staat waren geweest om de pijn van zijn ischias te verlichten. Toen uit de onderzoeksresultaten bleek dat er geen enkel teken van ischias te vinden was, werd hem gevraagd wat er gebeurd was. Hij

besloot dat het geen nut had om de oorzaak ervan te vertellen. Een vergelijkbaar scenario voltrok zich toen hij de oogarts bezocht.

Tot aan het moment waarop ik dit verhaal schrijf, 26 jaar na de genoemde gebeurtenissen, is noch de ischias noch het slechte zicht van Parish teruggekeerd. De genezingen zijn gebleven. Is 26 jaar 'permanent'?

Parish nodigde Myers uit om zich bij zijn Amerikaanse commerciële bedrijf aan te sluiten, wat internationale gevolgen voor hem had. Toentertijd was Myers een tandarts die zijn mediumschap uitoefende zonder ook maar een enkele gedachte aan een commerciële carrière. Hij was nog nooit Het Kanaal overgestoken en werd niet echt aangetrokken door het idee om de Atlantische Oceaan over te steken, maar hij accepteerde het aanbod. Als je hem vandaag de dag wilt zien, dan kun je hem vinden in het kantoor van een typisch succesvolle Amerikaanse zakenman in de wolkenkrabber die bekendstaat als Rockefeller Plaza, waar hij vicepresident van het bedrijf is.

Dit is een verhaal dat bewijst dat 'de waarheid vreemder is dan fictie' wat, zoals iemand eens mooi zei, een andere manier is om te zeggen dat het werk van God het werk van de mens overtreft.

Hoofdstuk 17

DIAGNOSES VAN EEN OVERLEDEN ARTS

Al ruim dertig jaar vragen Schotse artsen en specialisten regelmatig advies aan een huisvrouw uit Glasgow vanwege haar kundige diagnoses. Deze vrouw is Margaret Lyon, die ook wel bekendstaat als 'de vrouw die met haar ogen dicht röntgenfoto's kan maken'. Deze kunde voor het maken van diagnoses is niet afkomstig van haarzelf, maar van een overleden vrouwelijke Japanse arts die met haar werkt wanneer zij in trance is.

Het mediumschap van Margaret Lyon is ook de reden dat bijna honderd pastoors van de Kerk van Schotland werken met spirit-healing. Zij heeft een pastoor geholpen zijn potentie voor healing te ontwikkelen en hij, als pionier hierin, heeft op zijn beurt weer andere pastoors met een vergelijkbare potentie geholpen zich te ontwikkelen. Zelfs vandaag de dag weten de meesten niet dat dit allemaal begonnen is met een healing medium.

Margaret Lyon kan zich in dertig jaar tijd geen enkel geval herinneren waarbij de trancediagnose niet accuraat was, zelfs al waren ze soms volledig het tegenovergestelde van een medisch gestelde diagnose. Je kunt je wel voorstellen wat er gebeurde wanneer medici haar patiënten waren en wisten dat de diagnoses die zij kregen door de besten der besten waren vastgesteld. Er was altijd een antwoord op dergelijke reacties. Het medium verzekert hen ervan dat een test op een cavia, of met het bloed van de patiënt, of röntgenfoto's haar in het gelijk zullen stellen.

Het is dus niet verrassend om te horen dat zij die lijden patiënten van haar worden en – er is een zeer lange wachtlijst – nooit gevraagd worden om hun klachten en kwalen te benoemen. Er wordt ze tot in detail verteld wat er mis is. De oorzaak van de ziekte wordt vaak teruggebracht naar een gebeurtenis in het verleden die soms allang weer vergeten is.

Hetgeen dat Margaret Lyon in eerste instantie in aanraking met healing bracht was een persoonlijk lijden. Toen haar zoon amper twee jaar oud was, overleed hij aan een mysterieuze ziekte waarvoor geen enkele arts of specialist een diagnose kon vaststellen. Toen de moeder het punt van wanhoop had bereikt, raadde een vriend haar aan om spirit-healing te proberen. Mevrouw Lyon werd aangeraden naar Govan te gaan waar een scheepstimmerman uit Clyde, een medium genaamd Jerry Nicholson, deze vorm van mediumschap uitoefende.

Als een laatste toevlucht ging zij met haar zoon naar deze man. Zonder ook maar een vraag te stellen, onderzocht het medium in trance onmiddellijk het hoofd van de jongen. Al snel gaf hij de diagnose voor de oorzaak van de ziekte: een worm had zijn hersenen aangetast en hij moest daarom tot zijn spijt melden dat het te laat was voor enige kans op herstel.

De volgende dag raakte de jongen in een coma. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij gedurende de drie weken tot aan zijn overlijden verbleef. Een autopsie gaf aan dat de doodsoorzaak 'overlijden door dierlijke hersenvliesontsteking' was. Het medium bleek gelijk te hebben gehad.

Deze ervaring gaf haar het besef wat er mogelijk was met spirit-healing als dit op tijd op de zieken werd toegepast. Ze bad dat ze op de een of andere manier van dienst zou kunnen zijn voor andere moeders in vergelijkbare situaties. Toen een medium haar later vertelde dat zij de

gave voor healing bezat, nog wel in beginstadium, was Margaret Lyon vastbesloten om dit te gaan ontwikkelen.

Gedurende twee jaar was zij onvermoeibaar lid van een ontwikkelingsgroep die een keer per week samenkwam. Omdat er niets gebeurde, kwam ze met tegenzin tot de conclusie dat ze misschien toch niet voorbestemd was om een healer te zijn. Toen kwam de avond waarop zij besloten had dat het haar laatste seance zou zijn. Het enige wat ze zich nog herinnert, is dat ze in slaap was gevallen. Toen ze wakker werd, maakte ze haar excuses voor iets waarvan zij dacht dat het onbeleefd was geweest en was dan ook verrast om te horen dat ze helemaal niet in slaap was gevallen. Daarentegen had iemand via haar gesproken die een vrouwelijke Japanse arts bleek te zijn.

Deze bezoeker uit de Spirituele Wereld had de naam Kahesdee, wat vertaald kan worden als: 'ik dien'. Kahesdee had aangekondigd dat zij met de medewerking van haar medium veel hulp zou kunnen bieden aan hen die lijden en dat zij zich zou specialiseren in de behandeling van tuberculose.

Gedurende de jaren heeft Kahesdee laten zien dat zij in het bezit is van een breed scala aan medische kennis, bekend met medische terminologie die door artsen wordt gebruikt en op de hoogte is van de laatste onderzoeken en behandelmethoden. Ze praat met een zachte stem en werkt met een deskundigheid die erg indrukwekkend is om te zien. Ze heeft een stil soort humor en is, terwijl ze werkt, de hele tijd vrolijk aan het kletsen. Een voorbeeld van haar humor is de terloopse opmerking die zij een keer naar mij maakte: 'Ik denk dat ik het meest praatgrage spook ben dat je ooit ontmoet hebt.'

Vele toeschouwers hebben opgemerkt dat wanneer mevrouw Lyons in trance is, haar gezicht, ogen en houding een Aziatische indruk geven. Kahesdee heeft mij een keer één en ander over haar aardse leven verteld.

'Ik heb alles geleerd van een Japanse priester die naar Stoneyhurst College is geweest,' zei ze. Ze was in 1895 als arts verbonden aan het koninklijk huis in Korea, toen dit door de Japanners werd aangevallen. De indringers verbrandden het huis en begroeven de koningin en alle leden van het koninklijk huis levend. Kahesdee zegt dat ze op de jonge leeftijd van 23 als gevolg van blootstelling aan de elementen is komen te overlijden.

De koningin was erop gebrand om nieuwe ideeën over hygiëne in haar land te introduceren. De verstrekking van medicijnen zou haar tegengif zijn voor inheemse bijgelovigheden. Kahesdee was gretig om haar te vroeg afgebroken medische carrière te vervolgen. Voor het grootste gedeelte van het leven van haar medium was zij bij haar. De spirit-arts wist dat er een zielenroerende ervaring voor nodig zou zijn, zoals het verdriet van het overlijden van de tweejarige zoon van het medium, om de deur voor de samenwerking met het medium open te zetten.

Je vraagt je misschien af wat voor bewijs er is voor het bestaan van deze spirit-arts. Het antwoord van Margaret Lyon is dat zij met behulp van haar helderziendheid Kahesdee vele malen heeft gezien en haar tot in detail kan beschrijven. De ongelovige zou kunnen zeggen dat dit slechts een geval van inbeelding is. Er is echter bevestiging van de helderziendheid van het medium.

Toen Margaret Lyon een keer in Londen was, belde zij Frank Leah, de psychic kunstenaar die ik al eerder in dit boek genoemd heb. Zij hadden elkaar nooit eerder ontmoet of op enige manier contact gehad. En toch vertelde Leah haar met dit telefoontje onmiddellijk over de aanwezigheid van een Japanse arts, had het specifiek over een *vrouw*, en beschreef haar precies zoals Margaret Lyon haar altijd zag. Bij een bezoek aan de studio van Leah bleek dat hij natuurgetrouw was in het weergeven van het uiterlijk van de vrouw die hij aan de telefoon had beschreven. Deze tekening heeft een ereplek gekregen in de kamer waar mevrouw Lyon haar healing geeft.

Opnieuw bevind ik mij in een moeilijke positie, omdat de medische etiquette mij verbiedt om de naam van de arts te vermelden die bij deze genezing betrokken is. Margaret Lyon is de tel kwijtgeraakt van het aantal medici dat bij haar is geweest voor een consult voor zichzelf, hun geliefden en moeilijkste medische gevallen. Na het zien van een specialist hoorde de arts in kwestie dat hij aan tuberculose leed. Zijn gezondheid ging er zodanig ernstig op achteruit dat hij uiteindelijk gehoor gaf aan de smeekbedes van zijn moeder om naar Margaret Lyon te gaan. De bezorgde moeder, een spiritualist, had hem vanwege zijn verslechterde toestand niet met rust gelaten totdat hij een afspraak maakte. Het medium werd zelfs overgehaald om de arts bij hem thuis te bezoeken.

Via het in trance gezeten medium sprak Kahesdee de diagnose van de specialist tegen en gaf aan dat zij slechts een ontstoken abces op zijn linkerlong zag. Ze gaf aan dat ze de aangegeven behandeling van drainage van de long niet zou toestaan en hield vol dat een spirit-healing voldoende zou zijn. Vanwege de diagnose van de specialist weerlegde de arts alles wat Kahesdee zei.

‘Daar zullen we het over hebben nadat er een speekselonderzoek is geweest,’ was het antwoord van de spirit. Vierentwintig uur later was het speeksel van de arts onderzocht. De uitslag was ‘non-tuberculose’. Kahesdee had de eerste ronde gewonnen. Echter, de arts was nog altijd angstig en geloofde dat hij misschien aan latente tuberculose leed. Kahesdee was tegen deze situatie opgewassen. Ze adviseerde om eerst een test op cavia’s te doen, wat in deze gevallen als uitsluitsel gezien wordt. Zes weken later waren deze dieren gezond en wel. Kahesdee had de tweede en tevens laatste ronde gewonnen.

In verband met deze healing is er een bijkomend psychic verhaal dat laat zien hoe bevestiging soms op een dramatische manier kan komen. Toen Kahesdee het ziektebeeld van de arts vaststelde, beschreef ze ook de spirituele aanwezigheid van de vader van de arts waarbij ze, ten behoeve van identificatie, zei dat ze de vader zag met een injectienaald met daarin een gele vloeistof. ‘Was hij gespecialiseerd in vaccinaties?’ vroeg ze. ‘Ja,’ was het antwoord van de arts, waarbij hij de juistheid van de beschrijving van zijn vader toegaf.

De spiritvader gaf uitdrukking aan zijn genoegen dat zijn zoon in juiste handen was en voegde eraan toe dat hij dit zijn vrouw ook zou laten weten. ‘Noteer de tijd,’ waren de laatste woorden voor zijn zoon, ‘want dit bericht zal bevestigd worden.’ De arts keek op zijn horloge en zag dat het 18:45 uur was. Dit speelde zich allemaal in Glasgow, Schotland af.

Ook al was de moeder van de arts, die op dat moment in Londen was, degene geweest die haar zoon had aangespoord om naar mevrouw Lyon te gaan; ze had geen idee dat haar zoon op dat moment spirit-healing ontving. Bezorgd om haar zoon vroeg ze zich af of ze bij een zondagsdienst van de spiritualistische kerk wat troost zou kunnen vinden. Ze ging naar de dichtstbijzijnde kerk waar Lilian Bailey die avond toevallig het medium was en daar

helderziende waarnemingen deed. Het eerste contact van die avond vanuit de Spirituele Wereld was voor de moeder van de arts. Mevrouw Bailey vertelde over de aanwezigheid van haar man die zichzelf opnieuw met een injectienaald liet zien. Hij herhaalde bijna woordelijk de boodschap die hij aan zijn zoon had gegeven. Dit bericht werd rond 18:45 uur ontvangen. Twee brieven kruisten elkaar – één van de zoon aan zijn moeder waarin hij de gebeurtenissen in Glasgow beschreef en de ander van de moeder aan haar zoon waarin zij het vervolg in Londen beschreef.

Een andere arts, wiens naam ik niet mag noemen, bevestigde verschillende genezingen die door Kahesdee behaald zijn: 'Ik heb röntgenfoto's van verschillende mannen en vrouwen met galstenen gezien. Van deze mensen heb ik ook de röntgenfoto's gezien ná behandeling door mevrouw Lyon: de galstenen waren verdwenen.'

Het is nogal ironisch dat een onderzoekscommissie van de Kerk van Schotland na onderzoek naar spirituele healing rapporteerde dat de dominees alleen in samenwerking met reguliere artsen een behandeling voor eventuele kwalen mochten pogen. Met opzet gebruik ik het woord 'ironisch', aangezien Margaret Lyon de voornaamste verantwoordelijke is voor het uitvoeren van spirituele healing onder toezicht van de dominees van de Kerk van Schotland.

De dominee die als eerste spirituele healing onder de aandacht van zijn Schotse collega's bracht, was dominee J. Cameron Peddie. Zijn kerk bevond zich in de Gorbals wijk in Glasgow, midden in het slechte gedeelte van de stad. Toen hij van de successen van Margaret Lyon hoorde, bracht hij zijn vrouw, die aan fibrositis leed, naar haar toe. Zijn vrouw ervoer onmiddellijk een gevoel van verlichting en al snel was haar genezing volledig. Vervolgens brachten de Peddies hun zoon, die aan astma en huidproblemen leed, naar Margaret. Het bewijs van zijn volledige genezing lag in het feit dat hij de A.1. test voor de Koninklijke Nationale Marine doorkwam.

'Denk je dat ik mensen zou kunnen genezen?' vroeg de dominee een keer aan Kahesdee. Ze zei hem om stil te gaan zitten en te mediteren, en te proberen zich af te stemmen op de kracht die voor healing komt.

De dominee volgde dit advies van de spirit op en al snel begon zijn healinggave zich te ontwikkelen. De Peddies gingen vaak naar Margaret toe om haar te zien healen. Het medium vergezelde de dominee ook vaak op bezoek bij zieke parochianen. Soms bracht hij de zieken ook naar haar toe. Zowel in haar huis als in het huis van de dominee hielp het medium de Peddies om hun gaven te ontwikkelen. Gedurende acht jaar zat mevrouw Peddie regelmatig in de wekelijkse ontwikkelingscirkel van mevrouw Lyon om haar gave te ontwikkelen. De vooruitgang van mevrouw Peddie was zodanig dat het medium haar regelmatig aanmoedigde om de mensen te behandelen die naar haar huis kwamen. Meneer Peddie verscheen zelfs op het podium tijdens een jaarlijkse bijeenkomst van Margaret Lyon, waar behandelde patiënten een verklaring van genezing aflegden.

Er is blijkbaar een apostelachtige kwaliteit in gaven van de Spirituele Wereld, in die zin dat als iemand deze gaven bezit, hij de sluimerende gave in de ander kan stimuleren. Net als dat Margaret Lyon het vlammetje van healing bij meneer Peddie heeft helpen aanwakkeren, kon hij op zijn beurt een vergelijkbaar iets doen voor de andere pastoors. Op deze manier heeft het uitvoeren van healing zich zodanig door Schotland verspreid dat er daar nu bijna honderd pastoors zijn die healing uitvoeren.

Een van deze mensen is pastoor S. Smith, een vooraanstaand lid van de pastorale gemeenschap van Glasgow, die in eerste instantie zijn schoonmoeder naar Margaret Lyon had gebracht voor een healing. Toen de healing van zijn schoonmoeder succesvol bleek te zijn, bracht hij vaker verschillende patiënten naar Margaret Lyon. Tijdens een van deze sessies zei Kahesdee tegen hem: 'Jij kunt ook healing geven, maar neem de tijd om je te ontwikkelen.' Hij volgde haar raad op.

Margaret Lyon – of kan ik beter Kahesdee zeggen? – behaalde een grote triomf toen ze door pastoor S. Smith werd uitgenodigd om de pastoors van de Kerk van Schotland over healing toe te spreken en hen een demonstratie te geven. Dit vond in 1951 plaats in het Iona Gemeenschapshuis, dat aangesloten is bij de Kerk van Schotland.

Er waren ruim honderd pastoors aanwezig, waarbij ook velen die inmiddels vooraanstaande healers zijn. Het medium werd van tevoren gewaarschuwd dat er een spervuur aan vragen gesteld zou worden. Dit was echter niet het geval; er werd niet één vraag gesteld. Pastoor S. Smith was de voorzitter en pastoor Cameron Peddie zat aan de linkerhand van het medium.

Na het introductiepraatje van mevrouw Lyon ging zij in trance en was het Kahesdee die sprak. Eerst vroeg zij eerbiedig om een zegen voor het werk dat gedaan moest worden. 'Ik heb om de hulp van God gevraagd,' zei ze, 'om mij naar een spectaculair geval te leiden, iemand uit jullie parochie die ik niet ken omdat er zich nog vele ongelovigen onder ons bevinden.' Kahesdee voegde eraan toe dat ze wilde dat iemand die door een klap of een explosie doof was geworden zich kenbaar maakte.

Uiteindelijk stak een jonge vrouw van midden dertig haar hand op – ze werd vergezeld door een vriend die haar duidelijk had gemaakt wat het verzoek van de spirit was – en zei dat zij misschien degene was wie er bedoeld werd. 'Maar je kunt mij niet genezen,' voegde ze eraan toe. 'Ik ben al sinds 1943 doof, toen een landmijn ontplofte vlak bij het ziekenhuis in Londen waar ik als verpleegkundige werkte. Ik kan zelfs de telefoon niet horen overgaan.'

Kahesdee antwoordde: 'Ik ben hier niet om de spot te drijven met de medische wetenschap, of om te zeggen wat die wel of niet kan doen. Ik ben hier om de gave van healing te bewijzen. Breng haar naar de stoel.' De voormalig verpleegkundige kwam naar voren en nam met het gezicht naar het publiek toe plaats in de stoel. Het medium, dat in trance was, ging achter haar staan om een behandeling te geven, terwijl meneer Peddie met zijn horloge in de hand de behandelingstijd in de gaten hield.

Al gauw zei Kahesdee tegen de voormalig verpleegkundige: 'Praat met je vriend.' De patiënt antwoordde: 'Ben je aan het schreeuwen?'

'Nee,' zei Kahesdee, 'je hoort!' Het publiek wist dat liplezen met geen mogelijkheid de verklaring voor deze onmiddellijke genezing kon zijn, omdat het medium achter de patiënt stond. 'Dat heeft slechts vijf minuten nodig gehad,' zei meneer Peddie. 'Het zou in een ogenblik kunnen gebeuren,' was het antwoord van Kahesdee.

De overweldigende indruk die deze spectaculaire healing maakte, zorgde voor een overweldigende stilte in het publiek. 'Zijn er nog vragen?' vroeg Kahesdee. De vriend van de patiënte onderbrak de stilte: 'In de aanwezigheid van een kracht als deze zijn er geen vragen nodig.' Toen vroeg de voormalig verpleegkundige: 'Waarom zijn jullie allemaal stil? De dagen dat

wonderen mogen gebeuren zijn niet voorbij.' Als gevolg van de healing kon zij weer haar beroep als verpleegkundige oppakken.

*

*

*

*

*

Een hernia, plaag voor velen van deze tijd, vormt geen enkel probleem voor Edward George Fricker. Als er geen complicaties zijn, zoals artritis of ischias, geneest hij dit met een behandeling van een paar seconden. Ik heb vele patiënten zijn bescheiden huis in Tottenham, Noord-Londen, zien verlaten met in hun handen de stalen korsetten en riemen, waarvan werd verteld dat zij niet zonder konden, als souvenirs van de ontvangen healing.

Binnen vijf jaar was Fricker een rijzende ster in de healing regionen geworden. Simpelweg omdat hij bij honderden mensen uitstekende resultaten had behaald, die als laatste hoop naar hem toe waren gekomen. Als ik zeg dat hij regelmatig meer dan tweehonderd mensen per dag behandelt, dan krijg je een idee van de snelheid waarmee hij werkt.

De healing wordt in een kleine kamer, van zo'n twaalf vierkante meter, voor in zijn huis gegeven. Het belangrijkste meubel in de kamer is een pianokruk, waarop elke patiënt plaatsneemt. De healer, stralend van vitaliteit en zeer zelfverzekerd, aarzelt nooit. Hij is zowel helderziend als helderhorend. Oftewel wordt de diagnose door zijn gidsen aan hem verteld, dit is de snelste manier, oftewel de problemen van de patiënt worden soms tijdelijk op zijn eigen lichaam geprojecteerd.

Fricker zegt dat het team van healers in de Spirituele Wereld uit voormalig medici bestaat die ieder hun eigen specialisme hebben. Het is de taak van de gids die de leiding heeft om de arts uit te kiezen die het best in staat is om de patiënt die healing ontvangt te helpen. Zo op het eerste gezicht is de behandeling vrij simpel. Het bestaat of uit het opleggen van de handen, of iets wat lijkt op het wrijven over het lijdende gebied van het lichaam van de patiënt.

De honderden mensen die naar Fricker toestromen, en de duizenden mensen die hem schrijven, doen dit via mond-tot-mondreclame. Zij hebben familieleden of vrienden die door Fricker genezen zijn en zoeken hem daarom op voor healing voor henzelf. Het feit dat Fricker vrij afgelegen woont, schrikt hen niet af. Een zieke zal altijd daarheen gaan waarvan hij denkt dat er genezing is.

Het verhaal van Fricker zelf is even dramatisch als sommige van zijn verhalen over healing. Zonder het door te hebben, was hij zijn hele leven al psychisch. Hij kan zich herinneren dat hij vanaf zijn vijfde levensjaar een stem hoorde die wel met hem sprak maar niet met anderen. De stem zei hem altijd om niets over dit gebeuren tegen zijn ouders te zeggen omdat ze het niet zouden begrijpen. Wanneer je naar de robuust gebouwde Fricker kijkt is het moeilijk om te geloven dat hij als kind een zwakke gezondheid had met ziekte na ziekte die hem velde. Hij zegt dat doordat hij zelf heeft geleden, hij in staat is om het lijden van de velen die naar hem toe komen te begrijpen.

Zijn moeder, wie hij aanbad, heeft door kanker twee jaar lang geleden voordat zij kwam te overlijden. Toen hij haar zo zag lijden, bad hij dat hij misschien anderen zou mogen genezen. Op een avond had hij in zijn slaapkamer een vreemde ervaring. Een medaillon die zijn moeder aan hem gegeven had, met een foto van haar erin, bewoog mysterieus door de kamer. Fricker dacht dat hij zijn verstand aan het verliezen was. Nadat hij na enige aarzeling het verhaal aan zijn

buren vertelde, die spiritualisten waren, opperden zij dat het zijn moeder was die zijn aandacht probeerde te trekken. Ze stelden voor dat hij zich in het spiritualisme zou verdiepen.

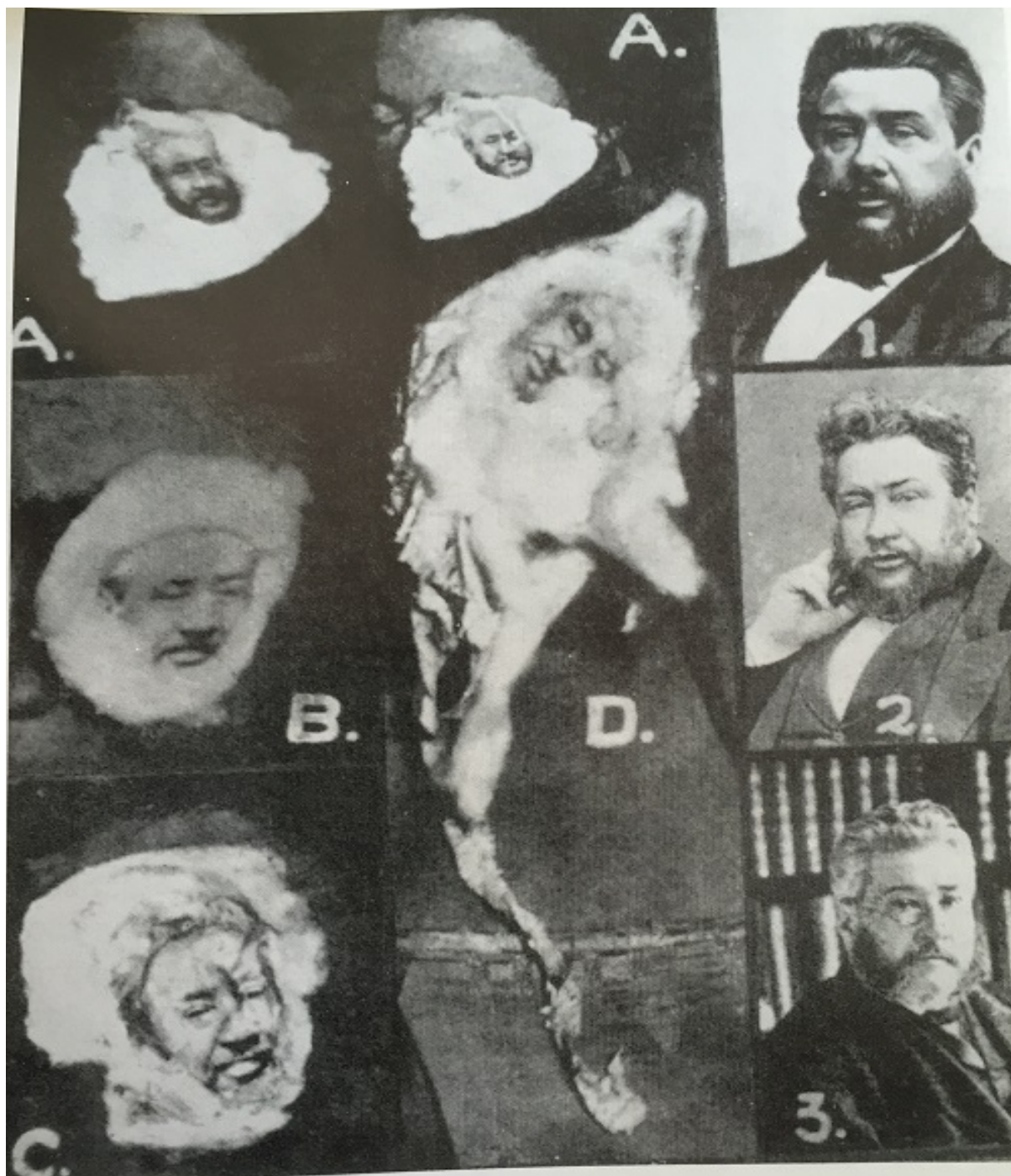
Enige tijd later zag hij een aankondiging dat Joseph Benjamin in een nabijgelegen hal een openbare demonstratie van helderziendheid zou geven. Fricker besloot om ernaartoe te gaan. De zaal zat stampvol. Halverwege de avond gaf het medium een beschrijving van de moeder van Fricker – nog beter dan dat hijzelf, haar zoon, dat zou kunnen. Benjamin pauzeerde en zei: ‘Ze geeft me een bijzondere naam, één die ik niet eerder heb gehoord... Fricker ... ze wil dat ik haar zoon vind.’ Zonder enige twijfel wees Benjamin naar Fricker en voegde eraan toe dat zijn moeder wilde dat hij wist: ‘Je bezit een groot healingvermogen.’

Dit was de eerste aanwijzing die hij erover kreeg. Het was één ding om te horen dat je een gave bezit, het is een ander ding om een patiënt te vinden op wie je dit kunt proberen. Toen herinnerde hij zich dat zijn jongste dochter sinds haar geboorte geplaagd werd door wratten die haar handen misvormden. Maar wat, vroeg hij zich af, moest hij doen om te healen? Het antwoord daarop wist hij simpelweg niet.

Toen vertelde de stem die hij in zijn jeugd had gehoord, maar die sindsdien afwezig was geweest, hem om zijn handen op die van zijn dochter te leggen en ze daar een paar seconden te houden. Fricker volgde de aanwijzingen op, haalde zijn handen weg – en de wratten waren er nog steeds. Dit, mijmerde hij, is het begin en het einde van mijn healing. Echter, de volgende ochtend kwam zijn dochter enthousiast met haar handen in de lucht naar haar vader toe rennen om te laten zien dat de wratten verdwenen waren.

Zijn tweede patiënt was er een door toeval, althans, zo leek het. Toentertijd had Fricker een eigen fabriek – de toestroom van zieken hebben hem sindsdien echter gedwongen om van healing zijn enige beroep te maken. Hij kwam een meisje tegen, hij kende haar van gezicht, dat uit een nabijgelegen fabriek kwam. Ze had net toestemming aan haar baas gevraagd om naar huis te gaan. Ze had een migraine, waar ze al 25 jaar last van had, welke zo erg geworden was dat ze niet in staat was om te werken. De stem vertelde hem dat hij haar moest behandelen – en ze werd onmiddellijk genezen.

Zijn sceptische broer stuurde hem een derde geval. Een man die al jaren gedwongen in een gipsen omhulsel leefde. Door te luisteren naar de stem genas Fricker de man al snel. Deze drie healings leidden hem naar zijn healingmissie. Het nieuws verspreidde zich snel en het aantal patiënten begon te groeien. Het aantal groeit nog steeds.

Deze foto's, met flitslicht gemaakt, zijn genomen tijdens de séance van Glen Hamilton en laten vijf verschillende vormen van miniatuurmaterialisatie zien. Ze zijn allemaal het gezicht van C.H. Spurgeon, de beroemde predikant. Rechts staan ter vergelijking de aardse foto's. Merk op dat miniatuurgezicht c niet volledig gevormd is, te wijten aan een misverstand over het teken om de foto te nemen. Het ectoplasma trekt zich al terug in het hoofd van het medium en het gematerialiseerde hoofd is dus zijn solide vorm al aan het verliezen.

De trompet zweeft in de ruimte. Beide handen van het medium, Leonard Scott, worden vastgehouden. Ectoplasma hangt over zijn gezicht en een gedeelte is op zijn borst gevallen. Ook is er een hand van een spirit gematerialiseerd.

Twee slierten ectoplasma hangen tot op de grond, bedekken het gezicht van het medium en ondersteunen de trompet zodat die in de lucht hangt. De 'sitter' begeleidt het ectoplasma en het medium is Leonard Stott uit Philadelphia, Amerika.

Hoofdstuk 18

DE WETTEN VAN DE ZWAARTEKRACHT TROTSEEREND

Volgens de wetenschap is fysiek mediumschap verantwoordelijk voor het aantonen van het 'onmogelijke'. Een tafel die door de lucht vliegt of een trompet die midden in de lucht blijft hangen lijkt de wetten van de zwaartekracht te trotseren. Echter, dit betekent alleen maar dat er andere wetten aan het werk zijn die verantwoordelijk zijn voor de gebeurtenissen tijdens seances. Er is geen sprake van tenietdoening van natuurlijke wetten en dus is er geen sprake van wonderen. Deze 'onmogelijke' fenomenen in de seanceruimte worden door de intelligentie in de Spirituele Wereld opzettelijk tot stand gebracht, om hen uit te dagen die bewijzen eisen welke door de vijf zintuigen waargenomen kunnen worden.

Tijdens de experimenten die professor Crawford van de Universiteit van Belfast, naar wie ik eerder al heb verwezen, deed, slaagde hij erin om een van de methodes waarbij tafels door de ruimte zweven te fotograferen. Het ectoplasma dat uit het medium kwam, vormde zich eerst in een staaf en vervolgens als een verlengstuk dat zich aan de tafel vastmaakte waardoor de tafel zich kon bewegen. Professor Crawford hield een aantal interessante en onweerlegbare experimenten die bewezen dat het gewicht dat nodig was om de tafel te laten zweven nagenoeg hetzelfde was als het gewicht dat het medium op dat moment verloor.

Een paar keer heb ik tafels gezien die met alle vier de poten omhoog kwamen. Een medium uit Sheffield, met wie ik regelmatig experimenten uitvoerde, liet dit fenomeen regelmatig zien. Eerst wreef hij met één hand krachtig over het tafelblad. Vervolgens plaatste hij zijn handen zo'n 23 centimeter boven het blad en begon de tafel zich langzaam omhoog richting zijn handen te bewegen. Op dat moment raakte niemand de tafel aan.

Bij Jack Webber, een voormalig mijnwerker uit Wales die in Zuid-Londen woonde, gebeurde het regelmatig dat zware tafels zweefden. Door middel van infraroodcamera's werden er van dit opmerkelijke fenomeen foto's gemaakt. Het gebruik van infraroodlicht stelde mij ook in staat om foto's te maken van het ectoplasma dat uit het lichaam van het medium kwam en zich verbond met één of zelfs twee trompetten, waardoor de manier onthuld werd waarop de Spirituele Wereld ervoor zorgde dat ze bewogen.

Het geheim van succes bij seances met fysieke fenomenen is om de medewerking van de gidsen, die verantwoordelijk zijn voor het fenomeen, te winnen. Wanneer dit het geval is en ze weten dat ze jou kunnen vertrouwen, dan staat niets succes in de weg. Dit is een van de redenen waardoor welwillende onderzoekers het beter doen dan kille onderzoekers, die met hun koude houding de fenomenen óf afremmen óf de resultaten als ongeldig verklaren door duidelijk te maken dat zij het medium als een fraudeur beschouwen die zij zullen ontmaskeren. Het medium niet als een mens te beschouwen is de reden waardoor veel van wat men fysiek onderzoek noemt, op een doodlopende weg eindigt. Mediumschap is gevoeligheid. Degene die mediamieke krachten heeft, voelt hetgeen wat anderen wellicht makkelijk van zich zouden afschudden, veel sterker. Hierdoor is de houding van 'overtuig-me-maar-als-je-kan', zelfs wanneer het oprecht is, er niet op gericht om de fenomenen die de onderzoeker wil zien te produceren. Het is een menselijk probleem dat onder ogen gezien moet worden.

Als wetenschappelijk onderzoek de herhaling van dezelfde experimenten onder dezelfde omstandigheden betekent, dan is dit een vrijwel onmogelijke taak in de seancekamer; simpelweg omdat het belangrijkste element hiervan een mens is en dan ook nog een zeer gevoelige. Aan de andere kant is het wel mogelijk om experimenten te herhalen om vergelijkingsmateriaal te verkrijgen, zoals ook ik gedaan heb, maar dan niet onder exact dezelfde omstandigheden.

Toen ik bij een seance met Webber een demonstratie zag waarbij zijn jas verwijderd en vervangen werd, ook al was deze geknoopt en geregen en was hij aan de stoel vastgebonden, vroeg ik de gidsen of wij dit indrukwekkende staaltje werk mochten fotograferen. Hiervoor kreeg ik toestemming, op voorwaarde dat er alleen infraroodfoto's genomen werden en dat dit gedaan werd wanneer er via het medium een teken werd gegeven.

De introductie van infraroodfotografie in de seancekamer was een grote zege, omdat de ervaring leerde dat wit licht schadelijk is voor het medium, tenzij het met de toestemming van de gids gebruikt wordt en dat zij voorbereidingen treffen om het effect ervan onschadelijk te maken. Eerder heb ik al beschreven hoe mediums gewond geraakt zijn wanneer er, per ongeluk, wit licht aangedaan werd.

In het kader van mijn fotografie-experiment werd Webber aan zijn stoel vastgebonden. Eerst werden zijn armen aan de armleuningen vastgebonden en vervolgens werden zijn benen aan de stoelpoten vastgebonden. Ik ben bekend met de truc om je spieren aan te spannen wanneer je wordt vastgebonden, zodat wanneer de ledematen vervolgens ontspannen, er voldoende ruimte is om je te kunnen bewegen. Ik nam voorzorgsmaatregelen om ervoor te zorgen dat dit bij Webber niet zou kunnen gebeuren. Bovendien hadden wij op de foto vastgelegd dat de touwen zowel voor als na de seance op exact dezelfde manier waren geknoopt.

Nadat het medium aan de stoel was vastgebonden, werden alle knopen met zwart katoen geregen, dat gewoonlijk kapotgaat wanneer ermee geknoeid wordt. Bovendien werd het zwarte katoen ook om een knoop van zijn jasje gewikkeld en via het knoopsgat vastgemaakt. De meest subtiele beweging van het medium zou het zwarte katoen kapotgetrokken hebben. Echter, al het draad en alle knopen waren aan het eind van de seance intact.

Het hele proces van het verwijderen en verplaatsen van het jasje van het medium duurde veertien seconden. Tussen het maken van de foto's door werden we door de gids van Webber gevraagd om het witte licht aan te doen, zodat we duidelijk het medium zonder jas en in zijn t-shirt konden zien. Dit was acht seconden na aanvang van de seance. Twee seconden later liet een foto zien hoe de jas midden in het proces van terugkeer aan het lijf van het medium hing; deze hing half op het lichaam van Webber, met de mouwen gedeeltelijk terug op hun oude plek. De voorkant van het jasje leek half doorzichtig, want de knopen van het gilet konden erdoorheen gezien worden. De vierde foto liet zien dat het jasje weer helemaal op zijn originele plek zat.

Het is duidelijk dat de aanwezigen in de kamer niet voor deze prestatie verantwoordelijk waren. Geen van hen had het jasje kunnen verwijderen zonder het touw te verplaatsen of het katoen te breken. Hoe dan ook, alle aanwezigen hielden de handen van hun burens vast.

Ik beweer niet dat dit type fenomeen het leven na de dood bewijst, maar ze laten wel het bestaan zien van metafysische wetten en van een intelligentie die niet van deze wereld afkomstig is. Hierdoor is de conclusie dat dit afkomstig is van iemand uit een wereld van andere dimensies.

Door middel van de behaalde resultaten bewijst deze intelligentie in het bezit te zijn van het vermogen van het verstand. Voor de scepticus die geen interesse heeft in de spreuk van Paulus, dat spirituele zaken spiritueel onderscheidend waargenomen dienen te worden, maar erop staat om getuige te zijn van de manifestatie van spirit op stoffelijk niveau, is dit type fenomeen bewonderenswaardig.

Fotodemonstraties van het 'onmogelijke' werden ook behaald tijdens seances van Margery Crandon uit Boston, Amerika. Een van de resultaten werd 'de grootste mediamieke manifestatietentoonstelling uit de geschiedenis' genoemd. Het bewees de overgang van materie door materie.

De experimenten begonnen naar aanleiding van een voorstel van William H. Button, die toentertijd de directeur was van de Amerikaanse Sociëteit voor Paranormaal Onderzoek. Button was behalve een ijverige onderzoeker ook een vooraanstaande bedrijfsjurist. Zijn wettelijk ingestelde geest had de problemen voor het produceren van bewijs vastgesteld, dat op zichzelf alleen al wetenschappelijk genoeg is om de kracht van de Spirituele Wereld aan te tonen. Uiteindelijk kwam hij met een geniale gedachte die hij aan Walter, haar overleden broer die ook als gids fungeerde, voorlegde.

Button stelde voor dat als er tijdens een seance twee losse massief houten ringen in elkaar verstrengeld konden raken, iets wat normaal gesproken onmogelijk zou zijn, dan zouden deze ringen én als een permanent bewijs dienen voor wat men niet kon afdoen als niet bestaand, én het werk van een bovennormale kracht laten zien. Walter beloofde om zijn medewerking te verlenen. Bij de volgende seance werden de twee massief houten ringen verkregen. Binnen enkele minuten waren zij in elkaar verstrengeld, de één in de ander. Button was zo enthousiast dat hij aan Walter vroeg om het experiment te herhalen en Walter deed dit.

De opgetogen getuigen besloten om Sir Oliver Lodge over de resultaten te vertellen. De beroemde wetenschapper stelde voor om de test nog nauwkeuriger uit te voeren. Hij zei dat een zeer kritische scepticus misschien zou kunnen zeggen dat de twee ringen uit hetzelfde type hout waren vervaardigd, dat ze oorspronkelijk uit één stuk hout kwamen en in de vorm van ineengestrengelde ringen waren gesneden. Om zelfs deze argumenten van tafel te kunnen vegen, stelde Lodge voor om twee ringen te leveren die van verschillende houtsoorten gemaakt waren. Hij zorgde voor één ring van teakhout en één ring van hard grenenhout; hij maakte van beide een foto voordat hij ze naar Boston stuurde.

Er werd aan Walter gevraagd of hij deze ringen van verschillende houtsoorten kon verstrengelen. Dit deed hij en het resultaat 'de grootste mediamieke manifestatie uit de geschiedenis' werd in een glazen vitrine gezet. Dit alles leidde ertoe dat een paar van de aanwezigen uit de seance zelf met houten ringen van verschillende houtsoorten aan kwamen zetten en deze werden allen succesvol door Walter ineengestrengeld.

Toen volgde er een reeks van vreemde voorvallen. Of dit nu wel of niet door Walter werd veroorzaakt die grapjes uithaalde kan ik niet zeggen, maar het leek of hij aan het spelen was met de verstrengelde ringen. Aanwezigen bij de seance zagen soms dat het net leek of er van de ringen gegeten was. Andere keren zag Margery Crandon zaagsel op de tafel liggen en ontbrekende deeltjes van setjes. Vervolgens vonden ze de ringen óf gebroken óf uit elkaar gehaald. Uiteindelijk bleven alleen de ringen in de glazen vitrine nog over.

Toen Hannen Swaffer op bezoek ging bij de familie Crandon, liet Button de geroemde tentoonstelling zien. Helaas bleek een van de ringen door een scheurtje gebroken te zijn. Button was ervan overtuigd dat dit niet per ongeluk was gebeurd. Deze mysterieuze gebeurtenis leidde ertoe dat Button dacht dat er een 'wet van frustratie' aan het werk was.

'Walter heeft ons keer op keer bewezen dat dit sluitende bewijs mogelijk is,' zei hij, 'maar dan gebeurt er elke keer weer iets dat het wegneemt. Ik vraag het me af.' Bestaat er zoiets als een wet van frustratie? Dat weet ik niet.

Om zijn theorie toe te lichten kwam hij aanzetten met een verzameling van apporten die tijdens de seances van Crandon waren gekomen. Dit waren bergkristallen en vergelijkbare minerale exemplaren, sommigen wogen zelfs een paar pond. Hij vertelde dat hij een keer met Margery in een trein zat; zij waren helemaal alleen in de coupé. Terwijl hij de handen van het medium vasthield, vroeg hij aan Walter of hij een apport zou kunnen produceren. Uit het niets verscheen een van deze grote bergkristallen op de tafel naast hen.

Hoofdstuk 19

HANDTEKENING VAN SPIRIT

Materialisatie is de meest fenomenale en zeldzame vorm van mediumschap. Het behelst ofwel een volledige reproductie van het fysieke lichaam, ofwel de belangrijkste delen ervan die nodig zijn om een tijdelijke creatie van vlees en bloed te maken. Hetgeen wat hier tijdens een seance uit voortkomt, is een levend, bewegend, ademend, solide, bewust persoon dat loopt en praat, een hart en polsslag heeft, warm en solide aanvoelt en bloed, of iets vergelijkbaars, door zijn aderen heeft stromen.

Louisa Bolt hield slechts één keer per jaar een materialisatiesance. Haar slanke en bleke figuur deed in niets aan een fysiek medium denken. En toch zag ik bij een aantal van haar seances de verbluffendste resultaten in deze vorm van mediumschap die ik ooit heb gezien. De seance die ik zal beschrijven is er een die eeuwig in mijn geheugen gegrift zal blijven, omdat een belofte van spirit die avond vervuld werd. Voor mij stond een gematerialiseerde vorm en, zoals hij een aantal maanden eerder had beloofd, schreef hij zijn handtekening op een stuk papier dat ik voor hem vasthield.

Zoals gebruikelijk bij dit soort seances was er in de kamer een 'kabinet' gemaakt door een nis in de kamer met een gordijn af te scheiden van de rest. Op verzoek van mevrouw Bolt werd zij in dit kabinet in een stoel vastgebonden. Het rode licht dat in de kamer aan was, was fel genoeg om de tijd op mijn horloge te zien en de aantekeningen die ik maakte te lezen.

Een paar minuten na aanvang van de seance voelden de andere aanwezigen en ik de koude energetische windvlagen die altijd gepaard gaan met de vervaardiging en de productie van dit type fenomeen. Evenals dat het kabinet gebruikt wordt om de benodigde spiritkracht op te slaan en te verdichten om materialisaties te vervaardigen, zo wordt ons verteld, geven deze koude windvlagen een onderdeel van het proces aan dat door de onzichtbare bestuurders gebruikt wordt om de resultaten te behalen. De daling in de temperatuur kan niet onopgemerkt blijven.

Vanuit het kabinet kwam een kleine, blanke hand tevoorschijn. Er werd ons verteld dat deze hand aan Ethel behoorde, de gids die voor de fenomenen verantwoordelijk was. We hoorden haar met een zachte, lieve stem vragen: 'Kun je mijn gezicht zien?' Vervolgens kwam ze uit het kabinet tevoorschijn; een prachtige verschijning in een oogverblindend wit gewaad. Zoals wel vaker het geval was geweest, zag ik dat het gewaad van ectoplasma, ondanks het rode licht, sneeuwwit was. Het reflecteerde zelfs het rode licht niet.

Ethel stond erop om ons haar zeer mooie gezicht te laten zien – dat trouwens geen enkele gelijkenis vertoonde met dat van het medium. Nu is mevrouw Bolt een aantrekkelijke vrouw, maar zal zelf direct zeggen dat haar schoonheid verbleekt in vergelijking met die van haar gids.

Ethel vroeg aan een ieder van ons om naar voren te komen en haar de hand te schudden. Haar hand voelde zacht en warm aan. Op alle vlakken was het een volledig gevormde menselijke hand. Toen ik haar de hand schudde, liet ze de stof van het gewaad van haar arm tegen mij aan komen. Ik vroeg of ik dit gewaad van spirit mocht vasthouden en toestemming werd verleend. Ik kan het

alleen beschrijven als iets met een ragfijne structuur, veel zachter dan de beste zijde, en wat voor mij leek op het voelen van spinnenraggen.

Een van de vijf aanwezigen die avond was Lady Caillard. Haar echtgenoot, Sir Vincent, had haar beloofd dat hij zou materialiseren. In het aardse leven was hij een beroemd industrieel, die de directeur van de Federatie voor Britse Industrie was geweest. Ik heb hem tijdens zijn aardse leven niet gekend, maar was bekend geraakt met zijn stem tijdens seances met Estelle Roberts en Louisa Bolt. De stem die we uit het kabinet hoorden komen leek op die van Sir Vincent, aangezien ik deze al tijdens andere seances had gehoord. Echter: de beste getuigenis was die van zijn vrouw, die zijn stem gemakkelijk herkende.

‘Ik doe mijn best,’ zei hij tegen haar; ‘het lijkt allemaal zo moeilijk omdat ik enthousiast ben. Ik kom zo bij je. Laat me even sterk genoeg worden zodat ik het licht aankan.’ Dit gaf heel duidelijk aan dat behalve de inzet van de gidsen ook degene die zich manifesteert zijn aandeel heeft.

Vervolgens sprak Sir Vincent mij aan en zei: ‘Ik zal me aan mijn belofte houden.’ Een paar tellen later hoorde ik hem tegen Lady Caillard zeggen: ‘Ik ben er klaar voor. Ik ben er meer dan klaar voor.’ Met een ernstige stem zei hij: ‘Oh God, geef me de kracht.’

Vervolgens kwam hij door de gordijnen van het kabinet tevoorschijn. Hij was een stuk langer dan Ethel. Ik schat dat hij zo’n 1.82 meter was. Zijn gelaat was zelfs tot aan zijn karakteristieke snor volledig gematerialiseerd. Hij sprak tot zijn vrouw met de bijnaam waarvan zij zei dat hij deze altijd had gebruikt wanneer hij met haar praatte. Vervolgens draaide hij zich om naar de zijkant van het kabinet waar rozen in een schaal lagen die zijn vrouw had meegebracht. ‘Mijn bloemen,’ riep hij uit. Met een duidelijk gematerialiseerde hand pakte hij twee rozen uit de schaal en vroeg zijn vrouw om naar voren te komen. Toen zij naar voren kwam, overhandigde hij de rozen aan haar. ‘Dit is onze laatste prestatie,’ zei hij. Hij pakte haar eerst bij de hand en toen omhelsde hij haar.

Lady Caillard was een praktiserend katholiek die vanwege het verdriet over het verlies van haar man zich voor het Spiritualisme begon te interesseren. Via vele mediums en verschillende stadia van fenomenen stapelden de bewijzen van zijn voortbestaan zich geleidelijk op. Dit was echter de eerste keer dat hij zich materialiseerde, om zich zo aan een belofte te houden die hij tijdens eerdere seances had gemaakt.

De scene die zich voor onze ogen afspeelde, was er een waarvan ik het gevoel had dat ik geen recht had om erbij aanwezig te zijn. Dit was een emotioneel weerzien tussen een overleden echtgenoot en zijn levende echtgenote: de meest heftige van alle menselijke drama’s en vol met intense emotie. De gematerialiseerde Sir Vincent kustte zijn vrouw meerdere malen en fluisterde tijdens hun omhelzingen tedere en bemoedigende woorden in haar oor. Hij had zijn vrouw, die erg ziek was, al tijdens eerdere seances verteld dat hun reünie niet lang op zich zou laten wachten. Hij verwees weer naar hun veertigjarige huwelijksdag die trouwens vijf maanden later was, toen zij kwam te overlijden.

Toen ze naar haar stoel in de seancekamer terugkeerde, stond Sir Vincent er op om de hand van ieder van ons te schudden. Het was een echte hand, net als die van Ethel. Ik weet dat het zo was. Toen hij mijn hand schudde, gaf hij me een pets met zijn andere hand. Deze handen waren duidelijk die van een man! Zijn handen waren ruwer dan die van Ethel, die ik eerder in de seance had geschud.

Sir Vincent kondigde aan dat hij zich even in het kabinet terug moest trekken om ‘meer energie’ te krijgen. Toen hij terugkwam, wees Lady Caillard hem erop dat zij een horloge om had die zij speciaal voor hem had laten maken. Door op een kleine knop te drukken sloeg de klok eerst de uren aan, vervolgens de kwartieren en daarna de minuten, zodat je zelfs in het donker altijd wist hoe laat het was.

‘Kijk, hier is jouw horloge,’ zei ze. Toen ze haar pols uitstak, drukte hij met zijn gematerialiseerde hand op de knop van het horloge en hoorden we de klok de tijd aanslaan.

Toen vroeg hij mij om mijn notitieblok, om daarop zijn handtekening te zetten en zo een belofte uit een eerdere seance waar te maken. Mijn aantekeningen noteerde ik in een ‘braille’ notitieblok; dit type gebruikte ik altijd tijdens seances omdat het ruimere regellijnen heeft waardoor ik zo nodig zelfs in het donker kon schrijven.

Ik bewoog me richting het kabinet en bood mijn notitieblok aan; deze had ik omgedraaid zodat hij geen last zou hebben van de regellijnen. Nadat hij een deel van zijn handtekening had gezet klaagde hij over de randen en vroeg om een gewoon vel papier, welk ik aan hem gaf. Zijn vrouw reikte hem een potlood aan. Mijn notitieblok hield ik vast met het vel papier erbovenop. ‘Nu kunnen we door donker glad heen kijken, maar dan oog in oog,’ zei hij.

Toen zette hij zijn handtekening. ‘Heb ik mij aan mijn belofte gehouden?’ vroeg hij. Ik verzekerde hem dat dit het geval was. Sir Vincent stapte uit het kabinet en liet ons zien dat hij volledig gematerialiseerd was. ‘Het was een geweldige reünie,’ zei hij.

Zelfs hiermee was de seance nog niet tot een einde. Ik werd gevraagd om naar voren te komen om Ivy te zien, een kleine gids met een donkere teint die mevrouw Bolt hielp. Ivy vroeg mij om de kleine speelgoedpiano vast te houden zodat ze erop kon spelen. Ik knielde zodat ik aan haar verzoek kon voldoen. Vanuit deze positie kon ik zien dat zij net zo lang was als ik op mijn knieën. Ik kon haar donkere huid zien, witte tanden, volle lippen en roze tong. Tijdens één seance waren er dus drie duidelijke, verschillende materialisaties voor ons zichtbaar gemaakt.

Van wat ik gezien heb, komen de mediamieke krachten van Louisa Bolt het meest in de buurt van wat je machinaal mediumschap kunt noemen. Eerst kwam er een apparaat dat de reflectograaf heette. Dit bestond uit een toetsenbord dat aan een scherm aangesloten was, waarop lichtgevende letters tevoorschijn kwamen wanneer de spirit krachtig op de toetsen drukte. Na maandenlang te hebben geëxperimenteerd werden er in het rode licht resultaten geboekt. Het medium was in de stoel vastgebonden. Uit het medium kwam een etherische staaf tevoorschijn die zich richting het apparaat bewoog. Vanuit het einde van de staaf werd een hand van een spirit gematerialiseerd, die de reflectograaf bediende en boodschappen typte.

Vervolgens was er de communigraaf. Dit was een ronde tafel met een glazen tafelblad. Wanneer de spirits contact maakten tussen een slinger en elektrische uitgangen van het toetsenbord, dat onder de tafel lag, waren hier verlichte letters doorheen te zien. Nadat er een woord was gespeld, verscheen er een ster op het scherm. Aan het einde van iedere boodschap luidde er een bel. Op dit instrument werden twee boeken geschreven, waarvan elk woord door de Spirituele Wereld gespeld werd en door een stenograaf werd vastgelegd.

De laatste prestatie was het toevoegen van een morsecodezegel, zodat deze niet op een gewone manier bediend kon worden of dat er zonder dit zegel boodschappen uit de Spirituele Wereld

ontvangen konden worden. Het heeft acht jaar geduurd voordat men zover was dat de boodschappen uit de Spirituele Wereld via morsecode doorgegeven werden, in helder rood licht, én dat mevrouw Bolt blijkbaar niet meer in trance behoefde te zijn omdat ze in dit stadium gedurende deze gebeurtenissen een normaal gesprek kon voeren.

* * * * *

Waren de materialisaties er niet die ik tijdens de seances heb gezien, dan weet ik niet of ik sommige 'wonderen' die in de Bijbel staan had kunnen geloven. Vele moderne predikanten verwerpen de bijbelse verslagen van verschijning na de fysieke dood, omdat deze volgens hen in strijd zijn met de wetenschappelijke kennis. Het is apart dat het Spiritualisme, het geloof waar de orthodox religieuzen een afkeer van hebben, juist het bewijs levert dat de 'wonderen' in de Bijbel te verwezenlijken zijn omdat ze vandaag de dag in de seancekamer gereproduceerd worden.

Ook al zijn de gebeurtenissen in de Bijbel door mensen vastgelegd die geen idee van het Spiritualisme hadden, het is een opmerkelijk feit dat alle beschrijvingen van deze ongetwijfeld fysieke fenomenen in lijn liggen met de fenomenen van modern mediumschap. Bovendien komen omstandigheden van deze verslagen overeen met de voorwaarden en wetten van fysiek mediumschap zoals wij ze vandaag de dag hanteren.

Toen de heer Barnes de bisschop van Birmingham was, riep hij, door het afwijzen van de verschijningen van Jezus na zijn fysieke dood en deze als mythes te verklaren, het ongenoegen van zijn medepredikanten over zich af. Als hij net als ik getuige was geweest van een herhaling van dit fenomeen, dan zou hij zich gerealiseerd hebben dat het noch een wonder noch een mythe was.

Volgens het verslag verscheen Jezus vrijwel als een kopie van zijn aardse lichaam. Dit was zelfs zo massief dat een ongelovige thomas gevraagd werd om het aan te raken. Op een vergelijkbare manier hebben zowel ik als anderen de gematerialiseerde lichamen van mensen gevoeld die al jaren overleden waren.

Was het verhaal van Jezus bij zijn kruisiging geëindigd, dan valt het te betwijfelen of er ooit nog iets van het christendom gehoord was. Wanneer je van een afstand het bijbelse verhaal bekijkt, dan is het onvermijdelijk om vast te stellen dat de kruisiging staat voor het diskrediet van het christendom; de leider ervan bespot en hangende tussen twee dieven. Eén volgeling had Jezus voor dertig stukken zilver bedrogen. De ander bleek een verrader te zijn, terwijl de rest er in het uur van nood vandoor ging.

Het was bewijs, noch geloof noch hoop, waardoor de volgelingen in apostelen veranderden die hartstochtelijk het nieuwe evangelie wilden prediken. Het bewijs lag in het feit dat zij zagen dat hun leider niet door de fysieke dood was weggefallen. Hij had het overleefd en leverde vanuit het leven na de dood het bewijs van zijn eeuwig voortbestaan. Dit is de betekenis van de ultieme seance. Vergelijkbaar mediamiek bewijs heeft ervoor gezorgd dat Saulus, de aanklager, in Paulus de propagandist veranderde. Dat is de betekenis van wat er met Saulus gebeurde toen hij onderweg was naar Damascus.

Kennis van het Spiritualisme is het antwoord op vele bijbelse vragen. Waarom koos Jezus deze twaalf mannen om zijn volgelingen te zijn? Dit was niet vanwege hun roeping, hun opleiding,

hun sociale prestaties of hun karakters. Mijn mening is dat zij mediums waren die om hun mediamieke gaven gekozen werden, waarbij zij samen hetgeen vormden, dat spiritualisten de perfecte cirkel noemen. Het geldt voor vandaag de dag nog net zo dat mediamieke talenten niet noodzakelijkerwijs gepaard gaan met spirituele, geestelijke of sociale verworvenheden.

Petrus, Johannes en Jakobus waren wat wij fysieke mediums zouden noemen. Afgaande op het verhaal van de Bijbel, hing hun fysiek mediumschap niet af van Jezus maar bleef dit na zijn overlijden. De keren dat er psychic fenomenen plaatsvonden die onder fysiek mediumschap zouden vallen, werden Petrus, Johannes en Jakobus altijd gevraagd om Jezus te begeleiden. Een voortreffelijk voorbeeld hiervan is de seance op de Berg der Verheerlijking, waar de schone lucht en de stilte ideale omstandigheden voor fysieke manifestaties vormden.

Ik heb tijdens het lezen van het Nieuwe Testament geen verslagen gelezen die niet in overeenstemming zijn met fysiek mediumschap zoals het zich vandaag de dag voltrekt. Zo zijn er bijvoorbeeld geen materialisaties in het daglicht omdat, zoals wij nu weten, wit licht schadelijk is voor het produceren van dit type fenomeen. De materialisaties vonden altijd 's nachts of tijdens de schemering plaats.

Laten we deze seance op de berg, zoals deze in het evangelie van Lucas beschreven is, nader bekijken. Terwijl Jezus bad, lezen wij: zijn gelaat veranderde en zijn kledingstuk werd wit en glinsterend. Transfiguratie is geen ongewoon fysiek mediamiek fenomeen. Vaak heb ik gezichten van mediums zien veranderen, doordat het ectoplasma over het gezicht heen werd opgebouwd totdat de gelaatstreken van een overleden persoon duidelijk te zien en te herkennen waren. Het 'witte en glinsterende kledingstuk' is een perfecte omschrijving van ectoplasma.

Petrus, Johannes en Jakobus waren 'zwaar van slaap', wat spiritualisten dus trance zouden noemen. Toen ze wakker werden, zagen ze dat Jezus aan het praten was met Mozes en Elia, die natuurlijk al jaren geleden waren overleden. Toen stelde Petrus voor dat ze drie tempels zouden bouwen; één voor Jezus, één voor Mozes en één voor Elia. Het woord 'tempel' zou gemakkelijk naar 'kabinet' vertaald kunnen worden. Ongetwijfeld had Petrus de mogelijkheid van het houden van andere materialisatie seances op de berg in gedachten.

Deze seance is het perfecte antwoord voor hen die beweren dat fysieke fenomenen in de Bijbel veroordeeld worden. Ter ondersteuning van hun ideeën citeren ze vaak teksten die door Mozes gezegd zouden zijn. Als deze teksten, zoals zij beweren, fysieke fenomenen zouden veroordelen, dan zou Mozes zijn eigen verbod weerlegd hebben toen hij samen met Elia voor Jezus materialiseerde.

Het evangelie van Johannes doet verslag van de eerste keer dat Jezus na zijn dood materialiseerde: 'toen het bijna donker was' zag Maria Magdalena, die hem heel goed kende, hem aan voor de tuinman. Een fout als deze valt zonder een mediamieke verklaring niet te begrijpen. Hoe is het mogelijk dat een opvallend en bekend figuur als Jezus voor een tuinman aangezien kon worden? Het antwoord is simpel.

De tuinman moet het mediumschap, dat nodig was voor deze eerste materialisatie van Jezus, geleverd hebben. Aangezien dit een eerste verschijning was, moeten de 'afdruk' en persoonlijkheid van de tuinman hun stempel op de materialisatie gedrukt hebben – iets wat tegenwoordig bij seances niet ongewoon is. Pas toen Jezus Maria bij haar naam noemde, herkende zij hem. Zij rende op hem af om hem te begroeten, maar werd met de woorden 'raak

me niet aan' tegengehouden. Wanneer een spirit voor de eerste keer tijdens een seance materialiseert, wordt er een vergelijkbaar iets gezegd, simpelweg omdat de kracht dan nog niet sterk genoeg is opgebouwd om aanraking te weerstaan.

Daarentegen was het zo dat toen Jezus voor zijn twaalf discipelen verscheen, wier gecombineerde mediamieke krachten een bijna perfecte energie leverden, hij er niet alleen onmiskkenbaar was maar er ook aan Thomas gevraagd kon worden om Jezus aan te raken en daarmee een eind aan zijn sceptische houding te maken.

De moraal van het verhaal dat ik probeer over te brengen is vrij simpel: het christendom heeft zijn bestaansrecht te danken aan mediamieke fenomenen die vergelijkbaar zijn met hetgeen zich vandaag de dag in seanceruimtes voltrekt. Na elke materialisatie-seance die ik bezoek, merk ik dat ik de demonstraties waarvan ik getuige ben geweest vergelijk met hetgeen in het Nieuwe Testament beschreven is. In deze fenomenen zie ik, evenals anderen, reden om de bijbelse 'wonderen' te accepteren, die ervoor gezorgd hebben dat duizenden de rug hebben toegekeerd naar een bovennatuurlijke religie. Derhalve wordt een seance een brug waar wetenschap en religie elkaar kunnen ontmoeten, en die kan bewijzen dat wetenschap religieus kan zijn en religie wetenschappelijk kan zijn.

*

*

*

*

*

Tijdens materialisatie-seances van mediums in Engeland en de Verenigde Staten heb ik vele opmerkelijke demonstraties van de kracht van de Geest, zoals het in de Bijbel wordt genoemd, gezien. Tijdens een tour voor het geven van lezingen door de Verenigde Staten werd ik uitgenodigd voor een seance in Pennsylvania, waar ik zowel een materialisatie als het medium tegelijkertijd zag en door hen beiden tegelijkertijd aan te raken kon bewijzen dat het geen hallucinatie was.

Het medium was Ethel Post-Parrish. Aangezien ik voor het eerst naar een van haar seances kwam, vroeg zij mij van tevoren de kamer en het kabinet, dat zoals gebruikelijk met gordijnen was afgeschermd, te doorzoeken. Om het medium een plezier te doen hield ik mijn gebruikelijke kritische onderzoek, ook al wist ik dat het bewijs van echtheid in de resultaten te vinden zou zijn – en dat was ook zo.

De seancekamer was zo'n twaalf meter lang en met rood licht verlicht. Verschillende spirits materialiseerden en liepen door de gehele lengte van de kamer. De meest opmerkelijke was Silver Belle, een Indiaans meisje dat vertelde dat zij de gids van het medium was en hoofdverantwoordelijk voor het produceren van de fenomenen. Trots liet ze een zilver glimmende ster op haar voorhoofd zien en trok mijn aandacht naar haar twee lange, donkere vlechten. Haar haren waren van een volkomen andere kleur en structuur dan die van het medium. Ook al zat ik aan het eind van de kamer, het verst weg van het kabinet, Silver Belle kwam naar me toe. Ze pakte mijn arm vast, vroeg me om op te staan en samen met haar naar de andere kant van de kamer te lopen naar het kabinet toe. Toen vroeg ze mij om in het kabinet te stappen en te verzekeren dat het medium daar zat. Niet alleen zag ik mevrouw Post-Parrish daar zitten, ik werd ook gevraagd om het haar van het medium aan te raken en mijn handen van boven naar beneden langs haar lichaam te bewegen. Dit terwijl Silver Belle buiten het kabinet bleef. Op dat moment was ik in de positie om te zeggen dat ik tussen het medium en de gematerialiseerde spirit stond, hen beiden tegelijkertijd kon zien en aanraken. Nadat ik dit had gezegd, pakte Silver Belle mijn arm en begeleidde mij terug naar mijn stoel.

*

*

*

*

*

Red Cloud, de gids van Estelle Roberts, was degene die een demonstratie gaf die net zo indrukwekkend was. Het was een zeldzame gebeurtenis dat het medium een materialisatieseance hield: een vorm van mediumschap die zij zelden demonstreerde. Voor aanvang van deze seance had Red Cloud verzocht dat er twee lichtgevende plakaten en een rode lamp in de seancekamer geplaatst zouden worden. Deze werden in een alkoof geplaatst die met gordijnen was afgeschermd: dit was een geïmproviseerd kabinet.

Wederom viel mij de eer toe, op verzoek van het medium, om de inhoud van het kabinet te onderzoeken en de kamer grondig te inspecteren. Om het medium tevreden te stellen hield ik een kritische inspectie en vond niets wat niet hoorde.

Estelle Roberts stapte in het kabinet en was snel in trance. Het duurde niet lang voordat er fysiek mediumschap gedemonstreerd werd. De twee lichtgevende plakaten zweefden uit het kabinet en langs de gordijnen. Tussen het schijnsel van de plakaten in zag ik al gauw het silhouet van een gezicht. Vanuit de richting van de lippen hoorde ik een stem, die ik herkende als die van Red Cloud. Zijn stem had ik al zo vaak gehoord dat ik deze onmogelijk niet zou herkennen.

Op zijn verzoek benaderde ik het kabinet tot op zo'n vijf centimeter afstand. 'Geef me je hand,' zei hij tegen mij, terwijl hij zijn eigen hand uitstak. We schudden elkaar de hand. Er bestond geen twijfel over dat ik niet de hand van het medium vasthield. De gematerialiseerde spirithand was sterk en mannelijk, totaal verschillend van de handen van Estelle die slank en onmiskenbaar vrouwelijk zijn.

'Voel mijn haren,' was het volgende verzoek van Red Cloud. Toen ik dit deed, merkte en voelde ik dat zijn haren lang en zijdezacht waren, bijna op schouderlengte. Dit was buitengewoon, aangezien het haar van het medium kort, fijn en broos was met de neiging tot kroezen.

Ik heb minstens zes keer mijn stoel verlaten en dicht bij de gematerialiseerde vorm van Red Cloud gestaan. Twee keer liet hij zichzelf zo duidelijk mogelijk zien door ervoor te zorgen dat het licht van de rode lamp op zijn gelaatstrekken scheen. Hij had een knap gezicht met sprekende ogen. Ik schatte in dat hij minstens tien centimeter langer was dan Estelle.

Infraroodfotografie

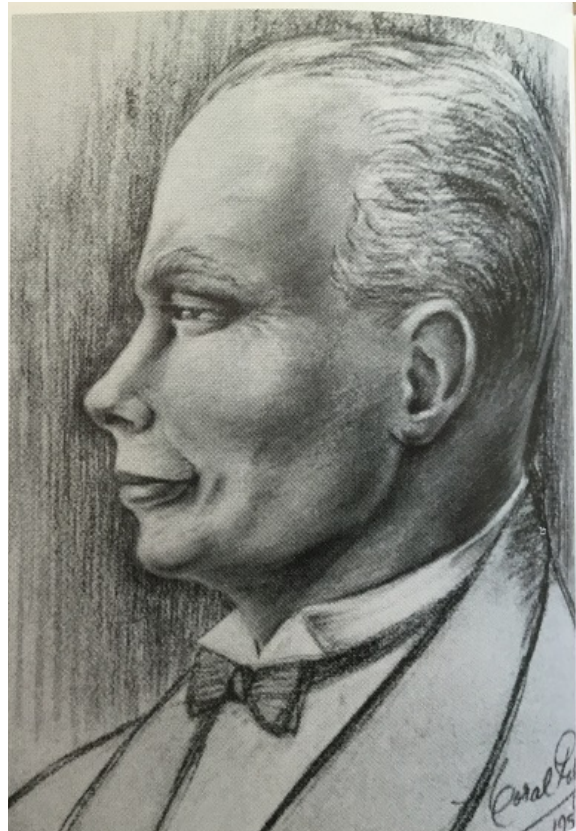
laat het zweven van een tafel zien, terwijl de armen en benen van het medium Jack Webber vastgebonden zijn aan de stoel. Alle 'sitters' in de seancecirkel hebben elkaars handen vast.

Infraroodfotografie geeft je een kijkje achter de schermen van een seance en laat zien hoe de bezoekers uit de Spirituele Wereld de twee trompetten laten zweven waardoor de spirits kunnen spreken. Het medium Jack Webber zit vastgebonden aan zijn stoel. Een stroom ectoplasma vanuit z'n mond gaat naar een trompet en een andere stroom ectoplasma gaat vanuit z'n middel door zijn jasje naar de andere trompet toe. Alle 'sitters' zijn vooraf gecontroleerd en houden elkaars handen vast.

Deze spirit art tekening is van Mr. J.P. Hutchinson of Windsor Crescent, South Harrow, Middlesex. Zijn weduwe legde voor een commissie de eed af dat het medium mevrouw Coral Polge nooit foto's van haar man had gezien voordat ze met haar tekening klaar was.

Dit is de meest gelijkende foto die de weduwe kon vinden van haar man, hier dansend met haar. Deze foto heeft zij beschikbaar gesteld als vergelijkend bewijsmateriaal voor de spirit art tekening van haar man.

*

*

*

*

*

Ik zal altijd betogen dat mijn vriendin Helen Duncan, het materialisatiemedium, het slachtoffer was van een uiterst gerechtelijke dwaling. Toen zij tijdens de oorlog in Old Bailey op basis van de oeroude Wet tegen de Hekserij uit 1735 werd aangeklaagd, noemden sommige kranten het 'de rechtszaak van de eeuw'. Vanzelfsprekend was het niet de bedoeling dat deze akte, die een eeuw voor het ontstaan van het Spiritualisme een wet werd, op moderne mediums toegepast zou worden.

Haar veroordeling en daaropvolgende gevangenschap leidde ertoe dat spiritualisten met succes campagne voerden voor herroeping van deze wet die, door deze hernieuwde toepassing impliceerde dat alle seances illegaal waren en daardoor de religieuze vrijheid bedreigde. In zijn oorlogsmemoires schreef Sir Winston Churchill dat hij een brief naar de Minister van Binnenlandse Zaken had gestuurd waarin hij klaagde over het feit dat er in tijden van nood en gevaar zo veel tijd en geld verspild werd aan een 'hekserij' rechtszaak.

Het pleidooi van de advocaat van mevrouw Duncan - dat zij een oprecht medium was en aanbod om haar gave van materialisatie in het gerechtsgebouw te demonstreren - werd als niet toelaatbaar bewijs gezien. Het 'vergriep' waar zij op basis van de Wet tegen de Hekserij van werd beschuldigd, was het *doen alsof* zij spirits kon oproepen. Met betrekking tot deze akte deed het er niet toe of zij wel of niet echt was. De verdediging was overtuigd van haar vermogen om haar materialisatiekrachten tijdens de rechtszaak te demonstreren, aangezien zij vlak voor aanvang van de rechtszaak het bewijs leverde dat dit het geval was. Ondanks de spanning van haar beproeving was zij bereid om ons een experimentele seance te geven, een met opmerkelijke resultaten. Meters en meters ectoplasma stroomden uit haar lichaam, vloeiden en golfdend in kolkende massa's totdat zelfs ervaren spiritualisten zoals ikzelf dit met verbazing in ogenschouw namen.

Ik heb het voorrecht gehad om tijdens een seance van Helen Duncan de opbouw van een materialisatie in het kabinet te mogen zien. Buiten het kabinet heb ik gezien hoe de vormen van ectoplasma geleidelijk in formaat afnamen totdat zij op niets meer dan kleine bollen licht leken en uiteindelijk verdwenen alsof ze door de vloer zakten.

In het kabinet heb ik gezien hoe ectoplasma uit de neusgaten, mond en oren van het medium kwam in lichtgevende, vloeiende golven die stap voor stap stonden in de vorm van haar 1.82 meter lange gids. Harry Price, een onderzoeker die op publiciteit gedijde, opperde de ongewone theorie dat in plaats van een echt materialisatiemedium te zijn, Helen Duncan meters en meters kaasdoek inslikte die zij dan later weer uitbraakte. Om te laten zien hoe onzinnig deze theorie was, onderwierp mevrouw Duncan zichzelf geheel vrijwillig aan een röntgenonderzoek. De 'verklaring' van Price was dat zij, net als een koe, een tweede maag had. Het röntgenonderzoek bewees dat zowel haar maag als slokdarm normaal waren. De verdediging probeerde in Old Bailey de röntgenfoto's als bewijs in te dienen, maar deze werden ook als ontoelaatbaar bewijs gezien.

Tijdens seances van Helen Duncan werd ik direct na de productie van het ectoplasma meerdere keren uitgenodigd om dit aan te raken. Het was altijd kurkdroog en had een vreemd, stijf 'gevoel' waarmee er bewezen werd dat het niet uitgebraakt had kunnen zijn.

Ik heb een experiment gehouden waarvan de resultaten onweerlegbaar zijn. Op mijn verzoek nam elke aanwezige van een seance, inclusief Helen Duncan, methyleenblauw pillen. Het effect van deze pillen was dat de kleurstof ervoor zorgde dat de inhoud van de maag blauw kleurde. Echter, de materialisaties hadden tijdens deze seance hun gebruikelijke witte kleur.

Na het geven van deze voorbeelden van materialisatie wil ik een voorbeeld geven van het tegenovergestelde – dematerialisatie. Helen Duncan had de psychometrische gave die haar in staat stelde om vragen te lezen die op papier geschreven waren, in een afgesloten envelop zaten, en hier dan de antwoorden op te geven. Een keer schreef ik een vraag op met betrekking tot een vrouw met een ongebruikelijke samengevoegde naam: Bayley-Worthington. Uiteraard zorgde ik ervoor dat het medium niet kon zien wat ik opschreef en toch was zij in staat om mijn vraag te herhalen, inclusief deze ongebruikelijke naam én een antwoord te geven.

Dit vertelde ik aan Estelle Roberts en aangezien zij niet eerder een dergelijke demonstratie had gezien, wilde zij graag zo'n seance bijwonen. Ik regelde een ontmoeting tussen de twee mediums. Ik gaf Estelle Roberts een vel papier waarop zij een vraag schreef die niemand anders kon zien. Ze vouwde het vel papier dubbel en deed het in een envelop die zij dichtplakte en aan Helen Duncan gaf.

Voordat zij de vraag 'las', volgde mevrouw Duncan haar normale procedure. Eerst wreef ze de verzegelde envelop langzaam over haar slaap en vervolgens tegen haar stuitje. Ze zei dat dit altijd nodig was voordat ze de woorden die op het gevouwen vel geschreven waren kon herhalen. Vervolgens uitte ze langzaam: 'Wanneer – zal – ik – horen – van – mijn...?' Een verwarde uitdrukking was op het gezicht van mevrouw Duncan af te lezen. 'Het is verdwenen!' riep ze.

Estelle Roberts antwoordde: 'Dat is heel erg goed. Afgezien van de laatste twee woorden heb je mijn vraag gelezen.' Nog steeds met een verwarde uitdrukking op haar gezicht herhaalde Helen Duncan: 'Het is verdwenen!' Estelle Roberts verzekerde mevrouw Duncan ervan dat zij tot dusver trefzeker was geweest en, om dit te bevestigen, opende ze de envelop met de bedoeling om de vraag te laten zien die zij opgeschreven had. Wij werden allemaal verrast toen bleek dat het vel papier verdwenen was! De envelop was leeg. Het vel papier is ook niet weer verschenen. Estelle Roberts vertelde aan mij dat zij het belang van deze vreemde gebeurtenis begreep. Ze had een vraag gesteld over iemand die overleden was en herinnerde zich dat Red Cloud had gezegd dat zij geen informatie over deze persoon mocht zoeken totdat er een bepaalde tijd verstreken was, wat tot dan toe nog niet gebeurd was.

De kracht van materialisatie van mevrouw Duncan had nog een ander bijzonder onderdeel, waarbij een potlood zonder enig zichtbare vorm van ondersteuning kon schrijven. Dit was een fenomeen dat zij nooit serieus nam en er altijd van overtuigd moest worden om dit te demonstreren.

Hiervoor waren twee leistenen, zoals die door schoolkinderen gebruikt worden, nodig en een potlood. Ik waste de leistenen eerst schoon en schreef met het potlood een vraag op, waarbij ik mij ervan verzekerde dat het medium niet kon zien wat ik deed. Vervolgens plaatste ik het potlood horizontaal tussen de twee leistenen en bond ze dicht met een touw.

Helen Duncan plaatste deze onder een tafel. Ze hield een hand onder de leistenen om ervoor te zorgen dat ze vastgeklemd waren en niet zouden vallen. Ik hoorde het gebruikelijke gekras van

een potlood terwijl een antwoord op mijn vraag geschreven werd. Toen dit gebeurd was, hoorde je drie duidelijke kloppen van onder de tafel vandaan komen. Dit was het teken voor mevrouw Duncan om de leistenen tevoorschijn te halen. Toen ik de leistenen opende was er onder mijn vraag een antwoord door spirit geschreven.